ஈலியாவின் கட்டுரைகள்

856

தமிழாக்கம் :

கா. அப்பாத்துரைப்பிள்ளை, M. A., L. T.

ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம்

53-56, பவழக்காரத் தெரு :: சென்னை 1

பதிப்புரிமை] 1954 [விலை ரூ. 1-0-0

முதற் பதிப்பு—டிசம்பர் 1954.

The Progressive Printers, Madras 1.

முன்னுரை

கட்டுரை மன்னர் என்ற பெயர் ஃபிரஞ்சுமொழியில் மொந்தேனுக்கும் ஆங்கிலமொழியில் சார்ல்ஸ் லாமுக்கும் மட்டும் தனிச்சிறப்புப் பட்டங்களாக வழங்குகின்றன. கவிதையின் உணர்ச்சியும் தோழமையின் கனிவும் இருவர் கட்டுரையிலும் வழிந்தோடுகின்றன. அவற்றின் மாயக் கவர்ச்சியில் ஈடுபட்டவர்கள், கவிதையில் காணும் ஆழத்தையும், கதையில் காணும் இன்பத்தையும், கட்டுரையில் காணும் எளிமையையும் ஒருங்கே துய்க்கமுடியும்.

லாமின் கட்டுரைகளில், சிறப்பாக 'ஈலியாவின் கட்டுரைகளில்' இன்னொரு சிறப்பையும் காணலாம். சோகரசம், நகைச்சுவை, அவலச்சுவை முதலான நவரசங்களும் பொதிந்த இத்தகைய ஒரு பெட்டகத்தைக் கவிதை உலகில்கூடக் காண்பது அரிது. சோகரசத்தைத் 'தென் கடற் குமிழி'யிலும், 'மாயக் குழந்தைக'ளிலும், நகைச் சுவையை 'அம்மாஞ்சி விழா'விலும், அவலச் சுவையை 'எங்கள் பள்ளிவாழ்'விலும் முனைப்பாகக் காணலாம். ஆனல் பெரும்பாலான கட்டுரைகள் இச்சுவைகள் பலவும் கலந்த இனிய கூட்டுணவாகவே அமைகின்றன.

அடிசன், ஹாஸ்லிட்போன்ற சிறந்த எழுத்தாளர்களின் கட்டுரைகள் அவை எழுதப்பட்ட (ஆங்கில) மொழிக்கு மட்டுமே உரியவை. ஆனல் மொந்தேனும் லாமும் நாடுகடந்த கட்டுரை இலக்கியவாணர்கள். அவர்கள் கட்டுரைகள் ஃபிரஞ்சு மொழியிலும், ஆங்கில மொழியிலும் எழுதப்பட்டிருந்தாலும், அவை உணர்ச்சி வகையில் உலக இலக்கியத்தில் இடம்பெறத் தக்கவை. எந்நாட்டு இலக்கியத்தையும் தூண்டத்தக்கவை. எனவே ஈலியாவின்

கட்டுரைகளில் தலைசிறந்தவற்றின் தழுவல்களான இச்சிறு சுவடி, தமிழர்களுக்கும் தமிழ் மாணவர் மாணவியர்களுக்கும் இனிமையும் பயனும் தரத்தக்கவை என்றே நம்புகிறோம்.

முதல் நூல் சுவையில் தோய்ந்து அதன் சுவையுடன் தமிழ்ச்சுவையும் ஊட்டி இந்நூலை அதன் தமிழாக்க ஆசிரியர் திரு. கா. அப்பாத்துரைப் பிள்ளை அவர்கள் தந்துள்ளார். அவருக்கு எம் நன்றியும் பாராட்டும் உரியதாகுக. தமிழகத்துக்கும் மாணவருலகுக்கும் இது பயன் தருமாயின், அதுவே எம்முயற்சிக்குரிய முழுநிறை வெற்றி ஆகும். அதுவே இத்துறை இலக்கியத்தைத் தழுவலாக மட்டுமன்றி, நேரிடையாகவும் ஊக்கும் என்றும் நம்புகிறோம்.

ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

UNIVERSITY ... LIBRARY
MADURAI

பொருளடக்கம்

எண்			பக்கம்
1.	தென்கடற் குமிழி	....	1
2.	எங்கள் பள்ளி வாழ்வு	....	15
3.	இருவேறு இனங்கள்	....	26
4.	என் காதலர்கள்	....	38
5.	அம்மாஞ்சி விழா	....	48
6.	மௌன வழிபாடு	....	53
7.	ஆசிரியரும் மாணவரும்	....	64
8.	மாயக்குழந்தைகள்	....	79
9.	ஒட்டடைச் செல்வரின் உயர் தனிச் சிறப்பு	....	89
10.	தலைநகர் பிச்சைக்காரர் ஒழிப்புப் பற்றி ஓர் முறையீடு	....	99
11.	மனித உலகில் அடிசிற்கலை தோன்றிய வகை பற்றிய விந்தையான வரலாறு	....	109

UNIVERSITY EXTENSION LIBRARY
MADURAI

(க) தென்கடற் குமிழி

வாசக அன்பரீர்! பொருளகமனையிலிருந்து நகரூர்தி நிலையம் செல்லும் வழியில், பி....கெவுனி, தி ....தெருவில் சென்று சேருமிடத்தில், பாழடைந்த —ஆனல்—கல்லாலும் செங்கலாலும் அமைந்த பாரிய கட்டடமொன்றை நீங்கள் பார்த்திருக்கலாம். தூசும் தூறும் அடைந்த நிலையிலுங்கூட அதன் அகன்ற வாயில்களையும், இடம்பட விரிந்த முற்றங் களையும், திண்ணிய மதிற்சுவர்களையும், வாட்ட சாட்டமான கதவுகளையும், பலகணிகளையும் பார்ப்ப வர், அது பழம் பெருமையுடையதா யிருந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுமலிருக்க முடியாது. ஆம்! அது பழம் பெருமையுடையதே. தென்கடற் குமிழி (இல்லை, இல்லை; தென்கடற் கழகம்) இருந்து வாழ்வு பெற்ற இடம் இதுவே. பொலி வுடனும் பகட்டுடனும் வாழ்வு பெற்றுத் திடுமென அது முறிவுற்றது. அதன் பின்னரே மக்கள் அதன் பெயரிலுள்ள கழகம் என்ற சொல்லை மாற்றி அதற்குக் குமிழி என்று பெயரிட்டனர். குமிழி போல் பொங்கி, மிதந்து, குமிழி போல் பொட் டென மடிவுற்ற தென்பதை இப்பெயர் எவ்வளவு நன்முக விளக்குகிறது!

இன்று இக்கட்டடத்தை எவரும் எட்டிப் பார்ப்பதுகூடக் கிடையாது. ஆனலும் அது நகர் நடுவில் அமைந்துள்ள தென்பதனை நீங்களே

கவனித்திருக்கலாம். ஒரு காலத்தில் (நாற்பது ஆண்டுகட்கு முன்) அது உண்மையிலேயே நகர் வாழ்விலே நடுவிடம் பெற்றிருந்தது. அன்றைய உலகின் ஒரு பெரும்பகுதிக்கே அது நடுவிடமாய் அமைந்திருந்தது. முள்ளெலிகள் சோம்பிக் கிடக்கும் அதன் முற்றங்களில் எத்தனை நாடுகளின் மக்கள் முன்னும் பின்னுமாக விரைந்து சென்று கொண்டிருந்தனர்! அணில்கள் ஓடியாடித் திரியும் அதன் புறவாரங்களில் எத்தனை நாடுகளின் சரக்குகள் ஏற்றவும், இறக்கவும், தணிக்கையிடவும் பெற்றன! மாடிகளிலும் உட்கூடங்களிலும் எத்தனை கழகக் கூட்டங்கள், குழு, உட்குழுப் பேச்சுக்கள்! இன்னும் மூற்றிலும் உருக்கெடாது காணப்படும் பாரிய மேடைப் பலகைகளும், இருக்கைகளும் அன்று நெய் பூசிப் பளப்பளப்பாக வைக்கப் பெற்றிருந்தன. அவற்றுள் பலவற்றில் வில்வெட்டு மெத்தைகளும் பஞ்சணைகளும் பதிக்கப் பெற்றிருந்தன. அவற்றின்மீதும், அருகாமையிலும், நின்றும் சாய்ந்தும், கொட்டாவியிட்டு விரைந்தும், கழகத்தின் வருங்காலத்தைப்பற்றியோ, தம் வருங்காலத்தைப் பற்றியோ சிந்தனையற்றவராயிருந்த கணக்கர், தணிக்கையாளர், மேற்பார்வையாளர் எத்தனை பேர்? அவர்கள் எல்லாரும் இப்போது எங்கே, எங்கே? இக்கேள்விகளுக்குக் கட்டடத்தின் பல பகுதிகளுந்தான் "எங்கே, எங்கே"? என்று எதிரொலித்து விடையளிக்கின்றன.

கழகம் குமிழியாக வெடித்ததாயினும், அதன் வாழ்வுக் காலம் குமிழியின் வாழ்வுக் காலமென்று எண்ணிவிட முடியாது. குமிழிபோல் அது வாழ்வின் நிலையாமையை மட்டும் காட்டவில்லை. அழிவிலும் அது அக்கால வாழ்வின் பெருமித அகலத்

தையும், வீறையும், இக்கால வாழ்வின் சிறுமையையும் விளக்கப் போதியது. கட்டடத்தின் பாரிய அளவும், சாதனங்களின் பெருக்கமும் விரிவும், ஆன் அரசி கால வாழ்க்கை அகலத்தைக் காட்டுபவையாயிருந்தன. சுவரில் அன்று தூக்கப் பெற்றிருந்த ஆன் அரசி படமும், அவர் பின் வந்த பிற பல அரசர் படங்களும் அதன் நீண்டகால வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டின. அவ்வக்கால உலகின் நில இயல் அறிவு வளர்ச்சியைக் குறித்துக் காட்டுபவைபோல, பற்பல காலத்திய நாட்டுப் படங்களும், கடலகப் படங்களும் சுருள் சுருளாக வைக்கப் பட்டிருந்தன. காலங் கடந்த கடலகப் படங்களும், கருவிகளும் மூலையிலெறியப்பட்டுப் புது மாதிரிப் படங்களும், கருவிகளும் மேடைப் பலகையில் இடம் பெற்றன. நீண்ட இடை வழிப் பாதைகளின் சுவர்களில் மாட்டப்பட்டிருந்த தீயணைப்புத் தொட்டிகள் பலவற்றை இன்றும் பல நிலைகளில் காணலாம். அந்தோ! தீ அணைத்து விடும் என்று எச்சரிப்பாயிருந்த இடத்தை இன்று காலம் அணைத்துக் கொண்டது! காலத்தின் காலடிப் பொடியும், அதன் அழிவுத் தூதர்களான நூலாம்படையும், பாசி காளான்களும் யாவற்றையும் அணைத்துக் கொண்டன. தீயின் அணைப்புக் கூட இன்று அவற்றை விலக்க முடியாது.

இன்றைய பொருளக மனைகளில் இருப்பது போலவே இங்கும் பணம் வைக்கும் ஒழுக்கறைப் பெட்டிகளும், காப்பறைகளும், நிலவறைகளும் ஏராளம். இவற்றில் மெக்ஸிக்கோ, தென் அமெரிக்க நாட்டு நாணய முதல், ஸ்பெயின் பிரான்சு இந்திய நாணயம் வரை கட்டிக் குவிக்கப் பெற்றிருந்தன. இக்கால அலுவலகங்களைப் போலவே

இதுவும் பொருள் தெய்வத்தின் நடன சாலையாகவே இருந்தது. ஆனல் இன்றைய மக்கள்போல அத் தெய்வத்தின் அடிமைகளாய், அதன் காலடி மண் களாய் அக்காலத்தவர் இல்லை. செல்வ வளத் திடையே மிடிமைக்கு அன்று இடம் கிடையாது. பேரேடுகளுக்கிட்ட புறமுதுகின் வண்ண நயத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே! இன்று மேடைப் பலகையில் பதிந்துள்ள குழிகள் பல அன்று வெள்ளி மைப் புட்டிகள் இருந்தவை. அவற்றில் செருகப் பட்ட எழுதுகோல்களும் தந்தத்தாலானவை. கட்டடத் துக்கு அன்று வாழ்வு கொடுத்த பணிகர்களும் இன்றைய பணி மக்கள்போல் கூலிக்குழைத்தவர் கள் அல்லர். விரைந்து வேலை முடித்துவிட்டு வீடு செல்லத் துடிக்கும் இளைஞருமல்லர். நல்ல குடும்பத் தில் பிறந்து கவலையற்ற வாழ்வு பெற்றும், அவ்வாறு முழுதும் நேரம் போக்காமல், இவ் விடத்தை விரும்பி உரிமையோடு வந்த நடுத்தர வயதினரும், முதியவருமே இங்கு அமர்வு பெற்றி ருந்தனர். அவர்களில் பலருக்கு வீடும் அலுவலக மும் ஒன்று தான். ஆகவே அவர்கள் கால வரை யறையும் கணக்குமின்றி, மாளிகை வீட்டுக்கு வருவதுபோல் வந்து ஆர அமர இருந்தனர். அத் துடன் இவ்விடத்தில் பணியாற்றுவதை ஒரு பெரிய மதிப்புக்குரிய செயலாகக் கொண்டு, பகலொளி மறைந்து விளக்கொளி பரவும் வரை அவர்கள் இங்கே இருந்து நடமாடிச் சென்றனர்.

இவையெல்லாம் என் கண்முன் இன்று நடப் பவை போல் தான் தோன்றுகின்றன. ஏனெனில் இத் தென்கடற் குமிழி என்னளவில் குமிழியல்ல, என்றும் கழகமே. இதன் வாழ்வுக் காலத்தில் இதன் வாழ்வுடன் வாழ்ந்தவன் நான்—இதன் ஒரு

உறுப்பாக, இதன் பணியாட்களுள் ஒரு பணியாளாக, இதன் உடலின் ஒரு பகுதியாக நான் இருந்தேன். இன்று என் உடல் சோர்ந்துள்ளது. உறுப்பும் சோர்வுற்றுத்தான் வாழ்கிறது. ஆனால் இக் கட்டடத்தைக் கண்டதுமே என் பழைய நினைவுகள் காலப் படிக்கட்டுகளில் இறங்கி வந்து, அதற்கு உயிர் கொடுத்து விடுகின்றன. அதோ, அந்த ஏணிப்படியின் வழியே காதில் இறகு எழுது கோலைச் சொருகிக் கொண்டு முதியார் ஒருவர் வருகிறார். ஒரு சல்லிக்காசையும் ஒரு பதினாயிரம் பொன்னையும் ஒரே நிலையில் கருதி ஆராய்ந்து கணக்கிடும் கணக்கர்கள் யாவரும், அதோ சுவடிகளைப் புரட்டியும், ஒருவரை ஒருவர் நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்தும், பரக்கப் பார்த்தும் காட்சி தருகின்றனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவர் முக ஓவியங்களும், பண்போவியங்களும் ஒரு சிறிதும் வாட்டமின்றி என் கண் முன் இதோ இயங்குகின்றன!

இக்காலச் சிறு வாழ்விற்படாத பெரு வாழ்வுக் கால ஆவிகளே! உங்கள் உயிர் நிலைகள் அமைதியடைவதாக! மறதி எனும் காலத்தின் பாழ் நிலையில் படாமல், இடிந்து விழுந்த இக்கட்டடமும் அதன் நினைவுகளும் என் உள்ளத் தடத்தில் உங்கட்கு அழியா நினைவுச் சிலைகள், உயிருடன் இயங்க வல்ல உருவச் சிலைகள் செய்து வைத்து விட்டன!

பணிமக்களின் பண்போவியங்களும் உருவோவியங்களுந்தான் எத்தனை பல்வகைப் பெருக்க முடையன? இன்றைய நிலையங்களிலெல்லாம் பணிமக்கள் நிலையத்திற்கெனத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, நிலையத்தின் குறுகிய பிரதிநிதிகளாகி விடுகின்

றனர். ஆனால் அக்காலத்தில் நிலையம் எவரையும் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை. உலகம் தேர்ந்தெடுத்து, 'இவர்கள் நிலையத்துக்கு உரியவர்கள்' என்று அனுப்பிற்று. ஆகவே அவர்கள் நிலைய வாழ்வுடன் ஒன்றுபட்டனராயினும், உலகத்தின் பிரதிநிதிகளாகவே இருந்தனர். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு தனி வகை, ஒரு தனிப் பண்பு. ஆனால் எவரும் நிலைய வாழ்வின் அமைதியைக் கெடுக்கத் தக்க தனிப் பண்புடையவராக இல்லை!

தென்கடற் குமிழியின் பாழ்நிலையைக் கண்டு அதனைச் சூழ்ந்து இன்று எழுந்துள்ள பொருளகமனை, பங்குமாற்று மனை, இந்தியா மாளிகை ஆகியவை எக்களிப்புக் கொள்கின்றன. ஆம், வீழ்ந்துவிட்ட பழைய உறவினரைப் புறக்கணிப்பாகப் பார்க்கும் புதுச் செல்வர் போன்று அவை தோன்றுகின்றன. ஆனால் உன் ஆவி, உன்னிடத்தில் நின்று இன்றும் வீறுடன் தவழும் ஆவி உருவங்கள் அவற்றின் புது வாழ்வையும் அதில் பங்கு கொள்ளும் இக்காலக் கள்ள மனப்பான்மையுள்ள சிறு மாந்தரையும் கண்டு எள்ளி நகைப்பது என் காதில் கேட்கிறது. இந்த ஏளனத்தின் முன் நம் இக்காலப் புறக்கணிப்பு எம்மட்டு!

அதோ வடபுலத்து முதுமகன் ஒருவன் நம்மைப் பார்த்தும் பாராமலும் இறுமாப்புடன் நகைக்கிறான். அவன்தான் காசகத் துறைஞன் எவன்ஸ். கேம்பிரிய நாட்டின் சிடுசிடுப்பு அவன் தோற்றத்தில் தாண்டவமிடுகிறது. ஆனால் அவன் உள்ளம் இத்தோற்றத்திற்கு மாறானது. எத்தனை வயதான பின்னும் அவன் தன் தலை முடியை வாரிக் கோதியணிவதிலும், நறுந்துகளிட்டுப் பகட்டு

வதிலும் குறைவைக்கவில்லை. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் உயர்குடி ஆரவாரக் கோட்டையின் எஞ்சிய எச்சம் அவன். முற்பகல் முழுவதும் அவன் தன் காசகமேடையண்டை குட்டியிட்ட பூனை போல் சுருண்டு கிடப்பான். ஆனால் பிற்பகலிலோ அவன் பணத்தை எண்ணி அடுக்குவதிலும் கொடுப்பதிலும் வாங்குவதிலும் ஈடுபடுவான்.

மனிதராய்ப் பிறந்த எவரும் திருடக் கூடும் என்ற எண்ணம் சுழன்று சுழன்று பார்க்கும் அவன் கண்களில் நிழலாடும். அதே சமயம் அவன் கைகள் தன் கண்களுக்குக் கூட அஞ்சியவை போல வெடவெடப்புடன் நாணயங்களையும் கைச் சீட்டுக்களையும் பற்றித் தடவும். ஆனால் அவன் பெருஞ் சிறப்பு யாதெனில் குறித்தகாலந் தவறாது அவன் எல்லாச் செயலும் ஆற்றிய விந்தையே. அவன் பணிமனைக்குள் நுழைவதும், அலுவலகத்தின் முதல் மணி அடிப்பதும் சரியாயிருக்கும். இரண்டாவது மணியுடன் அவன் ஏடுகளை எடுத்து விரிப்பான். மூன்றாவது மணியுடன் அவன் வேலை தொடங்கிவிடும். யாரை நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும், அலுவலகத்திற்கு எதிரிலிருந்த விடுதி, அவனை நம்பி வாழ வழி யிருந்தது. மாலை மணி ஆறு அடிப்பதும் அவன் காலடி அவ்விடுதியில் படுவதும் சரியாயிருக்கும். அவ்விடுதிக்காரரே விரும்பி எடுத்த அவன் உருவோவியம் அவ்விடுதியில் இன்றும் தொங்குகிறது. மணமே ஆகாத அவன் வரவை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்பார்க்கும் குடும்பங்கள் பல. அதற்கேற்றபடி பணி மனையில் எண்ணும் இலக்கமும் தவிர எதுவும் அறியாதவன் போல இருக்கும் அவன், நண்பர் இல்லங்களில் போனால் ஊர்ச் செய்திகள் எல்லாவற்றின் பட்டியல்களை

யும் விரித்து அளப்பான். எல்லாக் குடும்பத்தின் வரலாறுகளும், இலண்டன் நகரத்தின் பழைய, புதிய செய்திகள் யாவும் அவனுக்குத் தலைகீழ்ப் பாடம். ஆனால் அதேசமயம் நட்பு முறையில் செய்யும் கேலி தவிர, வேறு எதைப்பற்றியும், எவரைப் பற்றியும் அவன் அவதூறாக எதுவும் சொல்வதில்லை.

எவன்ஸுக்கு அடுத்த படியிலுள்ளவன் தாமஸ் டேம். அவன் உருவம் இன்னும் குனிந்து கொண்டிருப்பது போலவே காட்சியளிக்கிறது. அவன் தோற்றம், உலகில் எவரும் தன்னை பார்க்கத் தக்க உயர்வுத் தகுதியுடையவரல்லர் என்ற குறிப்புடையதாயிருந்தது. நடையும் அதுபோலவே. அவன் எவருக்கும் 'ஆம்' 'இல்லை' என்ற ஒற்றைச் சொற்களுக்குமேல், மிகுதி பேச்சுக்கு இடம் வைப்பதில்லை. சைகைகள் மூலம் கருத்தறிவிப்பதில்கூட, அவன் வழி ஒரு தனி வழி. பிறரைப்போல முகத்தைப் பயன்படுத்தி அவன் சைகை செய்வதில்லை. தோளசைப்பும், குனுக்கும், உடலைத் திருப்புவதுமே அவனுக்குப் போதிய சைகைகளாயிருந்தன. இவ்வளவு இறுமாப்புக்குக் காரணமாக அவனிடம் எதையும் குறிப்பாகக் காண்பதற்கில்லை. அவன் ஆடைகள் வருந்தித் தூய்மையாகவும் நாகரிகமாகவும் அணியப்பட்டிருந்தாலும் அவை, அவன் செல்வவள மின்மையை எடுத்துக் காட்டாமலில்லை. அவன் குடும்ப மரபிலும் என்றும் செல்வநிலையோ, வேறு கல்வி உயர்வோ, குடிப்பிறப்பு உயர்வோ இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவன் இறுமாப்பின் காரணத்தை இவை எதிலும் காணமுடியாது. அவன் மனைவியிடம் தான் காணமுடியும். அவன் ஆடையைவிட அவளது கல்வி உயர்வுடைய தாகவே

இருக்கும். அவனிடம் அவள் நடந்து கொள்வதைப் பார்த்தால், அவள் அவன் குடிசைக்கு இறங்கி வந்த வேறுலகப் பெண்ணே என்று தோன்றும். அவனும் அங்ஙனமே அவளை நடத்தி வந்தான். அவளுக்குச் செல்வம் எதுவும் இல்லையாயினும், வறுமையிடையிலும் குடியுயர்வுடையவள் என்ற தொனிப்பு இருந்தது. கணவனும் இம்மதிப்பில் பெருமை கொண்டு, அவ்வுயர்வைப் பேணுவதற்காகத் தன் வாழ்க்கையைச் சுருக்கிக் கொண்டான். அவன் இறுமாந்து நடந்த தெல்லாம், அவளால் தனக்குக் கிடைத்ததாக அவன் எண்ணிய உயர் குடிப் பெருமையைக் காக்கவே. அன்பு கனிந்த வாழ்க்கை இன்பத்தால் மணமான இளஞருக்கு ஏற்படும் அமைதியை விட மிகுதியான மன நிறைவை நடுத்தர வயது கடந்தும் அவன் மனைவியின் உயர் குடிப் பெருமை அவனுக்கு அளித்திருந்தது. யாருக்கும் எந்தக் கெடுதிக்கும் இடமில்லாமலே, இந்தச் சிறு இறுமாப்பு இம்மணவாழ்க்கைத் துணைவர்களின் குறைந்த வாழ்வினுக்கு நிறைவு தந்தது. பணமும் கல்வியும் பணி உயர்வும் எதுவும் பலருக்கு இச் சிறு பயனைத் தரவில்லை என்பதைப் பார்க்க, இவ்விறுமாப்பு ஒரு நற்பண்பு என்றே கூறலாம்.

மூன்றாவது கழக உயிரோவியம் கணக்கன் 'ஜாண் டிப்'பினுடையதே. இவனிடம் குடிப் பெருமையோ, செல்வப்பெருமையோ எள்ளளவும் கிடையாது. ஆயினும் இவ்வெல்லா இறுமாப்பையும் விஞ்சிய ஓர் இறுமாப்பு அவள் உள்ளத்தை நிறைத்தது. உலகிலேயே கணக்கையும் கணக்கரையும் விட உயர்ந்தவை எவையுமில்லை என்பது அவன் துணிந்த முடிபு. அக் கணக்கருள்ளும் 'ஜாண் டிப்' புக்கு ஈடும் இணையும் யாரும் இல்லை என்பதையும்

அவன் அறிந்து வைத்திருருந்தான். தன் பணித் துறையில் அவன் இவ்வளவு தற்பெருமை கொண் டிருந்தாலும், அதற்குப் போட்டியான இனப் பொழுது போக்குத் துறையும் அவனுக்கு இல்லாம லில்லை. இசை நுட்பங்கள் அவனுக்குத் தெரியா திருக்கலாம். அவனுக்குத் தெரிந்த இசை நுட் பத்தைக் கூட அவன் குரல் எழுப்ப முடியாமலும் இருக்கலாம். ஆனால் அவன் ஒரு தனிப் பாதை யமைத்துத் தன் பொதுப் பயிற்சியினால் அதையே தன் இன்பத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தான். அவ னுக்குக் குடும்ப மென்று ஒன்று இருந்திருந்தால், இப்பயிற்சியால் தொல்லைப் படுபவரும் இருந்திருப் பர். ஆனால் யாழே அவனுக்குக் குடும்பமாயிருந்தது. உயிரில்லாத அக்கருவி அவனது திறமையின் மையை ஒரு சிறிதும் எடுத்துக்கூற முடியாதன்றோ? ஆகவே அது அவனுக்கு ஒப்பற்ற குடும்பத் துணை யாயிற்று. அவன் வாழ்க்கை முறையில் மற்றோர் அருமை இக்குடும்ப வாழ்வையும் அலுவல்க வாழ் வையும் அறவே ஒட்டின்றி அவன் பிரித்து வகுத் துக்கொண்ட வகுப்பே யாகும். அலுவலகத்துச் சுவர் தாண்டி உள்ளே வந்துவிட்டால், அவன் அலுவலக இருக்கைகளில் ஓர் இருக்கை ஆய்விடு வான். கணக்குகளில் அவன் ஒரு கணக்கு; இலக்கங் களிடையே அவன் ஒரு இலக்கம். அயர்ந்து மறந்து கூட ஒரு பாட்டோ, ஒரு இன்பப் பொழுது போக்கோ, ஒரு சிறிது ஓய்வோ அவனை அணுகாது. இன்பம், சிரிப்பு, ஓய்வு ஆகியவை அவன் அலுவலக உலகத்தில் எட்டிப்பார்க்காது. ஆனால் அலுவலகம் விட்டால் அவன் இடையே வேறு எந்த உலகிலும் தொடர்பு கொள்வதில்லை. நேரே தன் இசையுல காகிய இல்லம் சென்று விடுவான். அதன் பின்

பணம், காசு, கணக்கு ஆகியவற்றின் நினைவே அவனுக்குக் கிடையாது. எல்லாம் ஒரே இசைப் பயிற்சிதான். பாடுவதையன்றிப் பாடலைக் கேட்கக்கூட அவன் விரும்புவதில்லை. இந்நிலையில் இசை அவனுக்கு ஒரு கலையன்று, ஒரு விடுதலை என்றுதான் கூறவேண்டும். அலுவலகத்தில் ஒரு கருவியாய் வாழ்ந்த அவன், இங்கே தன் கட்டுப்பாட்டைக் கழற்றி வைக்க மட்டுமே இவ்விந்தைக் 'கலை' அவனுக்கு உதவிற்று என்னலாம்.

'ஜாண் டிப்'பின் இக்குறுகிய வாழ்வின் மர்மம் யாது? இவ்விரு சிறு உலகங்களுக்கு வெளியே அவன் ஏன் காலடி யெடுத்து வைப்பதில்லை? இதன் விளக்கம் கடுமையன்று. அது அவன் கொண்ட ஒரு தற்காப்பு முறை. வாழ்வு அவனுக்கு ஒரு சுமை. அவன் அதில் இன்பத்தை நாடவில்லை; துன்பத்திற்கு இடங் கொடாம லிருக்க மட்டும் விரும்பினன். இக்காரணத்தால் அவன் யாருக்கும் துன்பந்தர விரும்பவில்லை. எந்தத் துறையிலும் துன்பம் வராமலிராது என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். தான் எது பேசினாலும், அதனால் யாராவது புண்பட்டு எதிர்க்கக்கூடும். எங்கே சென்றாலும், ஏதேனும் ஓர் இடையூறு நேரக்கூடும். வந்த பின் காக்க முயல்வது பேதைமை. ஆகவே வருமுன் காப்பில் அவன் மூனைந்து, நீமைகட்கே இடமற்ற ஒரு வாழ்க்கையை வகுத்துக் கொண்டான். அவன் நாடகமேடையையே கண்டதில்லை யென்பது மட்டுமன்று. அதை நினைத்தது கூடக் கிடையாது. மலை ஏறியது கிடையாது. ஆற்றங்கரையோரம் சென்றது கிடையாது. கையில் துப்பாக்கியைத் தொட்டதே கிடையாது. துப்பாக்கியுடன் நிற்கும் ஆளைக் கண்டால், காணாதது போலவே போய்விடுவான்.

பெரும்பாலும், அவசியம் நேர்ந்தாலன்றி, அவன் மாடிப்படிகளில் கூட ஏற மாட்டான். ஆனால் இத்தனை எதிர் மறைப்பண்புகளினூடும், அவனுக்கு எந்தக் குறையும் நேர்ந்து விடவில்லை. நன்மையும் தீமையும் அவனை நாடாமலேயே இருந்ததால், அவன் மொத்தத்தில் நற்பெயருடனேயே வாழ்க்கைச் சடங்கை நடத்திக் கழித்துவிட்டான். தீமைக்கு அஞ்சி நடப்பவர்களுக்கு வானுலகில் இடமுண்டென்றால், அதில் முதலிடம் அவனுக்குத்தான்!

கடைசியாக, மறக்கமுடியாத தோற்றம் நகைச்சுவை விகடன், கவிஞன், நூலாசிரியன் ஆகிய எல்லாத் துறைகளுக்கும் தென் கடற் கழகத்தின் ஒரே பிரதிநிதியாயிருந்த ஹென்றி மான் ஆவன். ஆம்! யாரை மறந்தாலும், ஹென்றி மான், நான் இன்று உன்னை மறக்க முடியாது. ஏன்? குமிழியாய் விட்ட கழகத்திடையே கூட, நீ இன்று ஒரு பெருங் குமிழியாகத்தான் சுழன்று சுழன்று பொலிவுடன் தோன்றுகிறாய். நீ அலுவலகம் வரும்போதும் ஒரு வெடிப்பு, போகும் போதும் ஒரு வெடிப்பு. தனிப் பண்பும் தனி உணர்ச்சியும் எதுவும் அற்ற எங்கள் கழகக்குழுவில், நீ ஒருவன் இல்லாவிட்டால் எங்கள் வாழ்வு ஒரே கசப்பாகத்தான் போயிருக்கும். நீ பேசிக் களித்த நகைத்துணுக்குகளன்றி, உலகில் பிற்காலத்தார் துய்க்கட்டும் என்று உனக்கு ஓய்வில்லாமலே உழைத்து எத்தனை எத்தனையோ எழுதிவைத்தாய். உன் நகைமுகமும் நகைத்துணுக்குகளும் இன்று மறைந்தன. நீ தொகுத்த நகைத்துணுக்கு ஏடுகள் கூடப் பிற்காலத்தவர்க்குப் பயன்படா என்று எண்ணுகிறேன். அண்மையில் தான் நான் இரண்டு ஏடுகளைக் கண்டெடுத்தேன். எனக்கு அவை முன் போல் காரமும் மணமும்

சுவையும் உடையன வாகவே இருந்தன. ஆனல் கால மாறுதலிடையே உன் பெயர் மறக்கப்பட்டு விட்டது. புதிய எழுத்தாளர்களைத் தேடியலையும் புத்தக உலகம், உன்னை எங்கே கண்டெடுக்கப் போகிறது? ஆனல் என் உலகத்திலும், குமிழியின் ஆவி உலகத்திலும், உனக்குப் போட்டியிருக்க முடியாது.

இன்னும் என் ஓவியக் கலைக்காக வந்து இரண்டு உருவங்கள் தான் காத்து நிற்கின்றன. ஒன்று புளூமர். புளூமரின் பெருமையில் முக்கால் பகுதியும் அவன் பேர் பெற்ற ஹோர்ட்போர்டு ஷயர் புளூமர் குடியைச் சார்ந்தவன் என்பதைப் பொறுத்ததே. அவன் அதன் நேருரிமை மரபினனுமல்ல; அணிமை உறவினனுமல்ல. ஆனல் புளூமர் எப்படியோ உறவுக் கணக்குக விட்டு, இன்றைய புளூமர் பெருங் குடியிலிருந்து நூலாசிரியர் வால்டர் புளூமர் வரைத் தன் குடி மரபைக் கொண்டு போய் இணைத்து விடுகிறன். ஆனல் மரபு இவ்வளவு பெரிதாய் இருந்தாலும், அதனல் புளூமரின் நடையுடைகளில் எத்தகைய தருக்கும் செருக்கும் கிடையாது. அவன் எல்லாருடனும் நன் முகமுடையவனகவே நடந்து வந்தான். அவன் நல்லிசையுடன் பாடி எல்லாரையும் மகிழ்விப்பதும் உண்டு.

பாட்டு என்றவுடன் கழகத்தவர் எவராலும் புளூமரிலும் பன்மடங்கு மதிக்கத்தக்கவன் குணத்தில் எளியவனும், பண்பில் இனியவனும், எல்லார் அன்பிற்கும் உரியவனுமான ம—என்பவனே. அவன் ஒரு குயில்; கழகமெல்லாம் அவனுக்கு ஒரு தேமாஞ்சோலே. ஆனல் மற்ற எல்லாருக்கும் பெருமை தந்த குடிமரபு அவன் வாழ்க்கையைக்

குடிப்பதா யிருந்தது. வேனில் வேள் போன்ற இவ்வினிய கவிஞனைப் பெற்றெடுத்த தந்தை ஒரு இரக்கமற்ற கோயில் பொறுப்பாளர். புயலின் வயிற்றில் பிறந்த தென்றலாகவே அவன் காட்சி யளித்தான். ஆனால் புயலில் பிறந்த தென்றல் புயலிலேயே மடிந்தது. குடும்பத் தொல்லைகளையும் தந்தையின் கடுமையையும் தாங்கமாட்டாமல் அவன் தன் இன்னுயிரை இளமையிலேயே இழந் தான்.

என்னுடன் நேரடியாகப் பழகிய கழகப் பணிக்குழுவின் தோழர்கள் இவர்கள். இன்னும் எத்தனையோ உருவங்கள் தெளிவற்ற நிலையில் என் கண்முன் நிழலாடிச் செல்கின்றன. ஆனால் அவற்றை எழுத்தோவியமாகத் தீட்டத்தக்க அளவு அவை தெளிவா யில்லை. எப்படியும் நான் தீட்டிய வற்றிலிருந்தே கழக வாழ்வு தீமையற்ற பழங்கால வாழ்வின் ஒரு நல்ல முனிமுகம் என்பதைக் காண லாம்.

வாசக அன்பரே! எனது ஓவியங்களைப் பார்த்து அவற்றின் தொடர்புகளை ஆராய்ந்துகாண முயல வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பெரும்பாலும் நான் கூறிய பெயர்களை இன்றே, என்றே எவரும் காண முடியாமல் போகலாம். ஏன்? அவர்கள் கற்பனைப் பெயர்களா யிருக்கலாம் அல்லவா?

ஆனால் நான் கூறியவை யாவுமே முழுக் கற் பனை யல்ல. அவை கழக வாழ்வில் எனக்குக் கிட்டிய உள் அனுபவத்தைப் பிறருக்கு எடுத்துக் காட்ட ஓரளவு உதவும் சின்னங்களே யாகும்.

(உ) எங்கள் பள்ளி வாழ்வு

மூப்பது ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட எங்கள் இளமைக் காலப் பள்ளி வாழ்வு பற்றி ஒன்றிரண்டு ஆண்டு கட்கு முன் என் நண்பர் திரு. லாம் * ஒரு கட்டுரை வரைந்திருந்தார். அப்பள்ளியில் அவர் நிலை என் நிலையிலிருந்து வேறுபட்டதன்று. *பள்ளி பற்றி அவர் காட்டும் ஆர்வத்தில் எனக்கும் பங்கு உண்டு. ஆகவே அதனை நன்கு சித்திரித்துக் காட்டிய அவருக்கு என் நன்றி. ஆனால் அதே சமயம் ஓர் உண்மையை என்னால் முற்றிலும் வெளியிடாதிருக்க முடியவில்லை. கி. ஆ. பள்ளி பற்றி நன்மையாக எதையெல்லாம் கூறமுடியுமோ அதை ஒன்று விடாமல்—சற்று மிகைப்படுத்திகூட — அவர் கூறி விட்டார். ஆனால் சிறு குற்றங்குறைகளை—வெளியிடுவதனால் கேடில்லாத சிறு குற்றங் குறைகளைக் கூட —அவர் வெளிப்படுத்தாமல் சித்திரத்தின் வாய்மையைக் கெடுத்திருக்கிறார். அவ்வாய்மையின் இரு புறத்தில் ஒருபுறம் மறைத்து வைக்கப்பட்டு விட்டது. அதில் சில கூறுகளைத் தீட்டுவதற்கு அவர் என்னை மன்னிப்பார் என்று எண்ணுகிறேன்.

---

* (தமிழாக்கக் குறிப்பு.) திரு. சார்ல்ஸ் லாம், அவர் உடன்பிறந்தார் செல்வி மேரிலாம் ஆகியவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகளின் தழுவல்கள் தான் இவை. ஆனால் திரு. லாம் இங்கே 'எலியா' என்ற புனை பெயரில் எழுதுவதால், அவ்வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தித் தன்னையும், தன் கட்டுரையையும் நகைச்சுவை பொருந்த ஏளனம் செய்து இவ்வினிய கட்டுரை வரைய முடிகிறது. கூடிய மட்டும் அவ்வினிமை கெடாமல் காக்கவே அவர் குறிப்புப் பின்பற்றப் படுகிறது. குறிப்பிட்ட திரு. லாமின் கட்டுரை "Recollections of Christs' Hospital" 'கி. ஆ. பற்றிய நினைவுகள்' என்பது. கி. ஆ. என்பது கிரைஸ்ட்ஸ் ஆஸ்பிட்டல் பள்ளி ஆகும் என்றும் காணலாம்.

முதலில், திரு. லாமுக்கே மூற்றிலும் கூறமுடியாத ஒரு செய்தி. இது உணவு முதலிய சிறு வகைகளைப் பற்றியது. இவ்வகையில் மற்ற மாணவர் எவருக்கும் *(என் போன்றவர்க்கு ஒரு சிறிதுகூட) இல்லாத தனி வாய்ப்பும் தனிச் சலுகையும் திரு. லாமுக்கு உண்டு. இதனால் கி. ஆ. மாணவர்கள் பிறரோ, என்போன்ற பஞ்சை ஏழைகளோ என்னென்ன உணவுவகைகளை உண்டோம், என்னென்ன படுக்கை இருக்கை சார்ந்த தொல்லைகளை நாங்கள் நுகர்ந்தோம் என்பதை அவர் அறிய முடியாது. உண்மையாதெனில் அவருக்கு நகரத்துக்குள்ளேயே நல்ல நிலையிலுள்ள ஒரு உறவினர் வீடு இருந்தது. வேறு உற்றூர் உறவினரும் அவருக்கு நகருக்குள்ளேயே உண்டு. ஆகவே அவர் எப்போது வேண்டுமானாலும், எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும், பள்ளிவிட்டு வெளியே போகவும் வரவும் வழியிருந்தது. இது மட்டுமோ? எங்களுக் கெல்லாம் பச்சை நீரில் நனைத்த ஒரு கால் துண்டு உலர்ந்த அப்பம் தான் காலையில் தரப்படும். அவருக்கோ உயர்ந்த—சூடாறுத—தாள் சுருள் அப்பம்—அதுவும் ஒரு முழுச்சுருள் கிடைக்கும். அது போதாதென்று ஒரு கோப்பைப் பால் வேறு. திங்கட் கிழமைப் பால் கஞ்சியில் பாலும் தண்ணீர்தான்—கஞ்சியிலுள்ள தண்ணீருடன் கலந்து அது வெறும் தண்ணீராகத்தான் இருக்கும். சனிக்கிழமைச் சூப்பியின் நிறமும் இந்தப் பாலின் நிறமாகத்தான் இருக்கும். இந்த இரண்டு நாட்களிலும் இவற்றை அவர் உட்கொண்டாலும் உட்கொள்ளலாம், உட்கொள்ளாது வேறு யாருக்கேனும் 'தானம்' வழங்கி

---

* இது முதலியவற்றின் நகைத்திறம் காண்க. உண்மையில் இருவரும் ஒருவரே!

ஞலும் வழங்கலாம். ஏனெனில் அவருக்கு மட்டும் அந் நாட்களில் தனிச் சிறப்பு மிக்க உயர்தரச் சூட்டப்பமும் வெண்ணெயும் அருளப்படும். மற்ற நாள் உணவுகளையும் மணப்படுத்த இஞ்சி, ஏலம், இலவங்கம் ஆகியவையும், சுவைப்படுத்த மிளகு பொடி, ஊறுகாய், வற்றல் ஆகியவையும் அவருக்கு வரும். இத்தகைய சலுகைகள் அவருக்கு எப்படிக் கிடைத்தன என்பது எனக்குத் தெரியாது—அக் காலத்தில் இளைஞராயிருந்து உயர்வு பெற்று, இன்று முதுமையில் உதவிப் பொருளாளராயிருக் கும் பெரியாரைக் கேட்டால், ஒரு வேளை சொல்லக் கூடும். ஆனல் என்னல் ஊகிக்க முடியாதென்றில்லை. அவர் உறவினர் செல்வாக்கின் மூலம் இச்சலுகை கள் கிடைத்தன. அத்துடன் இப் பொருள்களையும் அவ்வுறவினருள் ஒருவரோ மற்றொருவரோ அடிக் கடி அவருக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தனர்! அவருக்கு அடிக்கும் யோகத்தைக் கண்டு அக்காலத் தில் யாவருமே பொருமைப்பட்டனர். தொலையூரி லிருந்து வந்து உறவினர் எவருமில்லாமல் அங்கே படித்த ஏழைச் சிறுவனை என் பொருமையைக் கேட்பானேன்!

எனக்குப் பள்ளியிலும் நண்பர் குறைவு; வெளியிலும் நண்பர் குறைவு. என்னைப்பற்றிக் கவலையெடுத்துக் கொள்ளக் கூடியவர்கள் உலகி லேயே என் பெற்றோரும், ஒரு சில உறவினருமே ஆவர். ஆனல் அவர்கள் இருந்தது தொலை நாட்டில். அவர்கள் செல்வராயில்லாததால், அவர்கள் செல் வாக்கு இந்நகர் வரை எட்டுவதில்லை. தொடக்கத் தில் அவர்கள் கொடுத்த நகரத்து நண்பர்களின் அறிமுகக் கடிதங்களைப் பயன்படுத்திச் சிலரைப் போய்ப் பார்த்ததுண்டு. அவர்கள் முதலில் சிறிது

தலையசைத்தார்கள். அதன் பின் நான் எப் பொழுது போனாலும் 'என்னடா, ஒயாமல் பள்ளியை விட்டு வெளியே வருகிறாய்' என்பார்கள். நான் போக இடம் பெறுவது ஒன்றிரண்டு வாரங் கள் விட்டுத்தான். பார்த்தவரையே திரும்பப் பார்ப்பது பல மாதங்கள் விட்டுத் தான். ஆனல் அதையே அவர்கள் ஒயாது வருதல் என்று கூறி விட்டார்கள். எனக்குக் கிடைத்த அச்சிறு விடு தலையை அவர்கள் தமக்கு வந்த ஒரு பெருந் தொல்லையாக எண்ணினர்கள்.

அந்தோ! சின்னஞ் சிறு பிள்ளைகள் தாய் தந்தையரை விட்டுத் தொலைவிலிருக்க நேருவது எத் தனை கொடுமை, கொடுமையினும் கொடுமை! பகலில் உள்ளூரப் புழுங்கும் என் ஏக்கம் இரவு வேளை களில் சிறகு விரித்துக் கனவுக் காட்சிகளாய்ப் பறக்கும். என் இளமைக் காலத் தோற்றங்கள்— என் சிற்றூரும் அதன சிறு கோயிற் கோபுரமும் குடிசைகளும், என் ஊர்ப் பெரியார் சிறியார் இன் முகங்களும் வந்து என் கனவுள்ளந் தழுவும். அவர்களிடம் என் ஆற்ற நெடுந் துயரைக் கூறு முறையிலோ என்னவோ, நான் அலறி எழுவேன்! அந்தோ, மீட்டும் பகலிலுள்ள அதே காட்சியும் கோலமும் என் கண்கள் முன் வந்துநிற்கும்! கன வின் விளைவு, இவ் ஏக்கம் அழுகையாக மாறுவதே. பள்ளியை நினைத்து அச்சம்; என் ஊர் ஆகிய 'காலனி'யை நினைத்து வெப்பம்; இவற்றிடையே என் பள்ளி வாழ்வுக் காலம் சென்றது. அந்தோ கொடிது, கொடிது ஏழ்மை; அதனினும் கொடிது ஏழைச் சிறுவனின் பள்ளி வாழ்வு; யாவற்றினும் கொடிது அப் பள்ளி வாழ்வின் தொலைவு!

பள்ளி நாட்களெல்லாம்தான் எனக்குத் துன்ப மயமென்றால், விடுமுறை நாட்களைப் பார்க்க அத் துன்பம் தானும் கேடில்லை என்று கூறத்தக்கதா யிருந்தது. 'அரை' 'கால்' விடுமுறை நாட்களை எப்படியோ கழித்து விடுவேன். முழு விடுமுறை நாட்களில் தான் புதுத் தொல்லை. அன்றுதான் நாங்கள் பள்ளிக் கட்டுப்பாடு விட்டு நகரில் நண்பர்க ளுடன் கூடிப் பொழுது போக்க வேண்டும். உண் பது, உடுப்பது முதல் அன்று அவரவர் காரியம் தான். இதில் என் நிலைமையை யார் கண்டார் கள்? எனக்கு நேரம் போக்குவதற்கு எந்த நண் பர்கள் இருந்தார்கள்? விளையாட்டுச் செய்தியே இப்படியிருக்க, உணவும் தங்கிட வசதியும் யார் அளிப்பார்கள்? வேறு வழியின்றி நான் பள்ளி யைச்சுற்றிச் சுற்றித் தான் திரிவேன்; பணியாட் களுக்கு இச்சகம் பேசியே, நான் எதையும் பெற்றுகவேண்டும்.

இதெல்லாம் தனிப்பட்ட இன்னல்கள் என்று கூறலாம். இவற்றைத் திரு. லாம் முற்றிலும் உணரக் கூடாதது இயல்பே. ஆனால் இவற்றினும் புரளியான ஒரு செய்தியை அவர் வண்ண எழுது கோல் தீட்டியுள்ளது. ஆற்றில் சிறப்பு முழுக்கு நிகழ்த்தும் நோக்குடன் நாங்கள் பள்ளியிலிருந்து சென்ற உலாக்குழு பற்றி அவர் தம் காவிய ஆற் றல் முழுதும் காட்டி வரைந்துள்ளார். மிக நன்று. ஆனால் நானறிய திரு. லாம் நீந்துவதும், ஓடத்தில் மகிழ்வதும், கூடியாடி நகையாடுவதும் எல்லாம் காவியத்தில் தான்; காரிய உலகில் அவர் ஒரு வீட்டுப் பூனை! ஆனால் இரண்டு பொய் ஒரு மெய் ஆகக் கூடுமானால், அவர் தாம் அனுபவியாததைக் கூறும் இக்கற்பனை வர்ணனை எங்கள் உண்மை

அனுபவத்தை முற்றிலும் வாய்மையுடன் வெளிப்படுத்தாமலில்லை. அதை வாசிக்கும்போதே எனக்கு அன்றிருந்த மகிழ்ச்சி அனுபவம் மீண்டும் வந்து விடுகிறது. ஆம். அத்தருணங்களில் நானும் எவ்வளவு என்னை மறந்து பிறருடன் களித்திருந்தேன்! வழியில் வயல் வரப்புக்களில் நாங்கள் எவ்வாறு ஓடாடுவோம்! பள்ளி வாழ்வின் உறை உள்ளுறைகளை யெல்லாம் வேனிற் காலக் கதிரவன் எங்களைக் கண்டு களிக்க, எப்படி ஒன்றொன்றுகக் கழற்றி எறிவோம்! ஆற்று நீரில் நாங்கள் நெளிந்த நெளிவைக் கண்டு அதிலுள்ள வாளை மீன்களும் விலாங்கு மீன்களும் எவ்வளவு வியப்படையும்! பசியின் சுவையும் அன்று ஒரு தனி தான். உணவு அன்று வழக்கத்துக்கு மேற்பட்டதா யிருந்திராவிட்டாலும், அது அமுதமாகவே இருந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

எங்களைச் சுற்றி அச்சமயங்களில் ஆடு மாடுகளும் கன்றுகளும், பறவைகளும் பூச்சிகளும் சுற்றி யோடி இரையயிர்ந்த வண்ணமாயிருக்கும். அன்று நான் என் பள்ளி வாழ்வின் கடுமைகளை மறந்து, அவற்றின் கவலையற்ற வாழ்வுடன் ஒன்று பட்டு விடுவேன். ஆனல் மாலையானதும், வழக்கமான வாழ்விலுள்ள இம்மின்னல் மறைந்துவிடும்.

வேனிற் காலத்தில் பள்ளிக்கு வெளியில் ஒரு உலகம் உண்டு. பனிக் காலத்தில்—அதிலும் கடும் பனிக் காலத்தில்—எனக்கு அந்த உலகம் கிட்டுவதில்லை. நான் மட்டுமன்று, என் தோழர்களில் சிலரும்கூட அச்சமயம் வெள்ளி படர்ந்த நகர்த் தெருக்களினூடாகக் கைகால் நடுக்கத்துடன், பற்கள் கட்கடவென ஆட்டங்கொள்ள அலைந்து

திரிவர். புத்தகக் கடைகளின் காட்சிப் பலகணி களின், பகட்டான கண்ணாடிக் கதவுகளூடாக முன் பார்த்த காட்சிகளையே மீண்டும் மீண்டும் பார்த்துச் செல்வதில் கூட, அச்சமயம் எவ்வளவு ஆர்வம்!

பள்ளி வாழ்வின் ஒரு முறைபற்றி—சாட்டை யடி பற்றி—திரு. லாம் எதுவும் கூறவேயில்லை. அவர் ஏன் கூறப்போகிறார்! அவர் செல்வர் வீட்டுப்பிள்ளை. அவர் கேட்டது கேட்டதெல்லாம் வீட்டில் மட்டுமல்ல, பள்ளியிலும் அவருக்குக் கிடைக் கும். அவரோ என்றும் சாட்டையடி வேண்டும் என்று கேட்டதில்லை. அதன் சுவையை அவர் பார்த்ததும் கிடையாது. ஆனால் நானே?—என் செய்தி வேறு! என் உடலின் ஒவ்வோருறுப்பை யும் தனித்தனி கேட்டால், அவை தனித்தனி கட்டு ரைகள் கூட எழுதும். ஒன்றை மட்டும் நான் இங்கே கூறுகிறேன். ஒரு தடவை நள்ளிரவில் நான் படுக்கையிலிருந்து எழுப்பப்பட்டேன். மிக அவசர அவசரமாக. எதற்கு? அன்று பட வேண்டிய அடிகளைப் பெறுவதற்கு! அதைப்பெற நள்ளிரவில் ஏன் எழுப்பவேண்டும்? வேறு நேர மில்லையா? அதற்கு முந்திய நாள் விழா நாளான தால் சாட்டையடி கொடுக்கும் சட்டாம்பிள்ளைக்கு நிறைய வேலை இருந்ததாம். மறு நாளைக்கோ சாட்டையடிப் பேரேட்டில் புதுப் பக்கம் திறக்க வேண்டும். நாள் முடியுமுன் நாட் கணக்குத் தீர வேண்டுமே! நள்ளிரவில் நாள் முடிவுற்று மறுநாள் தொடங்கிவிடுகிறது. அதனால்தான், நள்ளிரவில் எழுப்பி அடிக்கணக்கைத் தீர்த்துக் கொண்டார் கள்!

பல சமயம் நாங்கள் இத்தகைய அடிக்கு அஞ்சிப் பனியென்றும் பாராமல், மழையென்றும்

பாராமல் அலைந்து திரிந்ததுண்டு. ஆனால் அதனால் அடிக்கணக்குத் தப்பவில்லை. அது வட்டியுடன் சேர்த்து இறுதியில் தரப்படவே நேர்ந்தது.

இதே சமயம் பள்ளிக்கூடத்தின் இரும்புக் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் பல தடவை நாங்கள் ஆளாக நேர்ந்தது. பகலெல்லாம் சுற்றியலைந்து நொந்து புண்ணை காலுடனும், வேகும் உடலுடனும் படுத்த எங்கள் உதடுகள், ஒரு துளி குளிர்ந்த நீருக்குத் துடியாய்த் துடிக்கும்! ஆனாலும் நாங்கள் அதைப் பொறுத்து உருளுவோம்—எழுந்து நீர் குடிக்க மாட்டோம். பள்ளிக் கட்டுப்பாட்டின்படி அது நீர் குடிக்கும் நேரமன்று; குடித்தால் அதற்கான அடிபட வேண்டும் என்ற அச்சம் நீர் வரட்சியையும் அடக்குவதா யிருந்தது.

எங்கள் சட்டாம்பிள்ளை திரு. அ.....அவர் ஒரு சிறு நீரோ*தான். (இவர் பின்னட்களில் வெளியுலகில் கப்பலோட்டியாயிருந்து, அங்கும் ஏதோ கொடுஞ் செயல் செய்து தண்டனை பெற்றதாகக் கேள்வி. அணிமையில் கொடுஞ் செயல்களாற்றிய அதே பெயருடைய ஒரு பெரும் பண்ணை முதலாளி குற்றவாளியாய்த் தூக்கிடப்பட்டதாக அறிகிறேன். அது பெரும்பாலும் இதே பேர்வழியாகக்கூட இருக்கலாம் என்று எண்ணுகிறேன்). பள்ளியில் அவர் ஒரு சிறுவனைப் பழுக்கக் காய்ச்சிய கம்பியால் சுட்டுவிட்டார். அவர் பிரிவில் சேர்ந்த எங்கள் நாற்பது பேர்களின் பங்குக்கு வரும் உணவுப் பொருளைப் பல நாளாக இவர்

---

* உரோமகப் பேரரசருள் கொடுங்கோலன் என்று குடிகளால் வெறுக்கப்பட்டவன் நீரோ. குடிகள் வீடுகளைத் தீக்கிரை யாக்கி, தீ கொழுந்துவிட்டெரியும் அழகை அவன் மாடியிலிருந்து சொகுசாகப் பார்த்து மகிழ்வானாம்!

பாதியாக்கியது கொடுமையிலும் கொடுமை. இது வேலையாட்களில் அவருடன் நட்பாயிருந்த ஒருவர் அவர் சலுகையுடன் செய்த செயலென்பது நெடு நாள் பிந்தித்தான் தெரியவந்தது. அது தானாகக் கண்டுபிடிக்கப்படும் வரை நாங்கள் யாரும் எதுவும் வெளியிடத் துணியவில்லை—அதே சாட்டையின் அச்சம் தான்!

திரு. லாம் மறைத்த சின்னஞ் சிறு செய்திகளை யெல்லாம் நான் கூறிக்கொண்டிருக்கப்போவ தில்லை. ஒரே ஒரு சிறு செய்தியை—அவர் மறைத்த சிறு காவியமொன்றை மட்டும் கூறிவிடுகிறேன். பள்ளி மாணவர் எவருக்குமே மணற் பிட்டு என்றால் பிடிக்காது என்பதை அவர் குறித்துள்ளார். (மணற் பிட்டு என்றால் மணலால் செய்த பிட்டு என்று நினைத்து விடாதீர்கள்! அது மணல்போ லிருக்கும். ஆனால் பிள்ளைகள் அதை மணலைத் தின்பது போலத்தான் வெறுத்தார்கள்). ஆயினும் அந்தப் பிட்டையும் ஒருவன் தொடர்ச்சியாகப் பல நாள் திருடியதும், அதற்காக அவன் தண்டனை பெறுவதற்கு மாறாகப் பரிசு வழங்கப்பட்டதும், எங்கள் பள்ளியின் மறக்க முடியாத சுவை மிக்க கதை. சுவை மிக்க காவியம் எழுதப் புறப்பட்ட நம் லாம், இதை மட்டும் ஏனோ விட்டு விட்டார்!

எல்லாரும் மணற் பிட்டைத் தின்ன முடியாமல் மூக்கி மூக்கி உள்ளே தள்ளிக்கொண்டிருக்கையில், ஒரே ஒரு சிறுவன் மட்டும் ஒரு சிறிது கூட உட் கொள்ளாமல் தின்பதுபோல் பாவனை செய்து கொண்டிருந்து, கூடியமட்டும் பிறர் கண்ணை மறைத்து, அதனை எடுத்துச் சுருட்டிக்கொள்வான். அதை அவ்வப்போது கண்டு கொண்ட சில தோழர்

கள், அவன் அதைப்படுக்கையில் ஒளித்து வைத்துக் கொண்டு தின்ரூன் என்ரூர்கள். ஆனல் அவன் இராதபோது எங்கும் தேடியும் அதைக் காண முடியவில்லை. அந்த உலர்ந்த பிட்டைப் பின்னும் உலர்த்தித் தின்ன அது என்ன தின்பண்டமா? ஆகவே அவன் அதை எங்கோ கொண்டு கொடுக் கிரூன் என்று சிறுவர் கூறினர். இன்னும் சிலர் அவன் அதைக் கொண்டுபோய் விற்று விடுகிரூன் என்ரூர்கள். (அந்தோ பரிதாபம்! அந்தப் பிட்டை யாராவது விலை கொடுத்துக்கூடவா பெறுவார் கள்!)

பொரூமை மிக்க தோழர்கள்—இத்தகைய செய்திகளில் கூடப் பொரூமை இடம் பெற்று விடுகிறது!—அவன் எங்கே போகிரூன், யாரிடம் எதை மறைவாகக் கொண்டு கொடுக்கிரூன் என் பதை உளவு காண அரும்பாடு பட்டார்கள். நெடு நாளாக ஒன்றும் அறிய முடியவில்லை. உளவாளி கள் உளவுத் திறத்தைவிடச் சிறுவன் காரியத் திறம் பெரிதாகவே இருந்தது. ஏனெனில் அவன் பிட்டைத் தின்னுமல் சுருட்டிச் சென்றது மட்டும் தொடர்ந்து கவனிக்கப்பட்டே வந்தது.

இறுதியில் உளவாளிகள் மிக வெற்றிகரமாக அவன் திருட்டையும், அதில் பங்கு கொண்டவர்களை யும் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். நகரில் ஏழைகள் தங்கும் சேரியில் பல சந்து பொந்துகள் கடந்து, ஒரு பாதாள மூலையில் உள்ள ஒரு வீட்டில் நோயாளிகளாய்ப் படுத்திருந்த ஒரு தந்தைக் கிழ வனும், தாய்க் கிழவியுமே, சிறுவனின் திருட்டுப் பிட்டை நாள்தோறும் வாங்கித் தின்று பிழைத்து வந்தனர். இந்தச் செய்தி யாவருக்கும் தெரிந்து

போயிற்று. ஆனல் குற்றத்தின் கடுமை இதற்கு மேல் செல்ல முடியவில்லை. இப்பஞ்சைக் கிழவர் கட்கு அச்சிறுவன் இரக்கத்தால் கொடுத்திருக்க வேண்டுமே தவிர, விலை பெற்றிருக்க முடியாதென் பதை யாவரும் ஒத்துக்கொண்டனர்.

ஆயினும் பள்ளியின் இரும்புச் சட்டத்தில் குற்றம் குற்றமாகவே தண்டிக்கப்படும் என்று யாவரும் எதிர் பார்த்தனர். ஆனல் பள்ளியின் இரும்புச் சட்டம் இந்த ஒரு தடவை எல்லாரையும் ஏமாற்றிவிட்டது. பள்ளி ஆசிரியர்கள் நேரே சென்று விசாரித்ததில், அப்பஞ்சை ஏழைக் கிழவர்கள் வேறு யாருமல்ல, அச்சிறுவனின் தாய் தந்தையர்கள் தான் என்றும், சிறுவன் இம்மணற் பிட்டைத் திருடிக் கொடுக்காவிட்டால், அவர்கள் மூழுப்பட்டினிதான் என்றும் தெரியவந்தது. பள்ளியின் இரும்புச் சட்டம் கூட, நெஞ்சுருக்கும் இக்கதை கேட்டுக் கனிவுற்றது. சிறுவன் பெற்றேருக்காக எடுத்துக் கொண்ட பெரு முயற்சியையும், உறுதியையும் அவர்கள் போற்றிப் பள்ளியிலிருந்தே அவனுக்கு வேண்டிய ஆதரவுகள் செய்து கொடுத்தனர்.

பள்ளியின் கடுமைகள் பற்றி நான் கூறிய செய்திகள் பழங்காலச் செய்திகள். இக்காலப் பள்ளிகளில் அந்நிலைமை கிடையாது. ஆனல் இக்கடுமைகளைக் கூறுவதால் எங்கள் பள்ளியின் பழங்கால நினைவுகள்கூட மதிப்புக் கெடமாட்டா—இவ்வொரு காவியமே அப்பள்ளியின் மதிப்பை முற்றிலும் உயர்த்தப் போதுமானது. பள்ளி வாழ்வின் குறைபாடு ஒன்றே ஒன்று தான்—பிள்ளைகளின் வறுமை, அறியாமை ஆகியவற்றில் பள்ளி அக்

காலத்தில் போதிய கருத்துச் செலுத்தாதிருந்தது. இரண்டையும் அன்புடன் அனுதாபத்துடன் நீக்க முயற்சி எடுக்கப்படும் காலம் இது. இக்கதை அதற்கு ஒரு நல்ல தூண்டுதலாகவும் இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன்.

திரு. லாமின் காவியத்துடன் இவ்வியற்கைக் காவியத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்!

(ந) இருவேறு இனங்கள்!

நான் அறிந்த இனவேறு பாட்டுக் கொள்கையின்படி, மனித வகுப்பை இரு பேரினங்களாக—மற்றெல்லா இன, தேச, சமய, கட்சி வேறுபாடுகளையும் உள்ளடக்கிய இரு பெரும் பேரினங்களாகப் பகுத்தல் கூடும்—ஒன்று இரவல் வாங்கும் இனம், மற்றொன்று இரவல் கொடுக்கும் இனம்! ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் கூறும் மற்றெல்லா மனித வகை வேறுபாடுகளும்—காத்தியர், கெல்ட்டியர் ஆகிய வகைதிரிபுகளும், பார்த்தியர், மீடியர், ஈளமியர் முதலிய மக்கட் பிரிவுகளும்—எல்லாம் இந்த ஒரே மூல வேறுபாட்டினுள் அடங்கும். உண்மையில் இதுவே மனித வர்க்கத்தின் மிகப் பழமையான, அடிப்படையான வேறுபாடாதலால், இது மற்றெல்லா வேறுபாடுகளுக்கும் உள்ளீடாகச் சென்று, அவ் வேறுபாடுகளையெல்லாம் இரு கூறாகக் கூறுபடுத்தி, அவற்றின் மேற்புல்லீடான தன்மையைக் காட்டுவதாயுள்ளது. இரவல் வாங்குபவர், இரவல் கொடுப்பவர் என்ற வேறுபாடில்லாத இனம், தேசம், சமயம், கட்சி, கோட்பாடு—ஏன், குடும்பம்கூட—உலகத்தில் எங்கே இருக்கக்

கூடும்? எந்த இனத்தவராயிருந்தாலும், தேசத்தவராயிருந்தாலும் பிற வேற்றுமைகளையெல்லாம் கடந்து, இரவல் வாங்குவோர் உயர்வும், அது கொடுப்போர் தாழ்வும் மிளிரவே செய்கின்றன. முன்னவர் நிமிர்ந்த உருவம், வீறு நடை, எளிய ஆதிக்க இறுமாப்பு ஆகியவை அவர்கட்கு மிகத் தெளிவாக இவ்வுலக ஆட்சியையும், பின்னவரின் பரந்து இளித்த முகமும், குன்றிய நடையும், எதற் கெடுத்தாலும் ஐயமுற்று அஞ்சும் அடிமை மனப் பான்மையும், எல்லாம் சேர்ந்து அதனிலும் தெளி வாக அவர்கட்கு 'வேறொரு' உலக ஆட்சியையும் தந்துள்ளன என்று கூறலாம்.

இரவல் வாங்குவோர் என்ற 'பெரிய இனத் தில்' தான் உலகின் புகழேணியின் உச்சியில் ஏறி நின்ற மனிதர் யாவரும் இருந்து ஆண்டுள்ளனர். ஆல்கிபியாடிஸ் — ஃவால்ஸ்டாஃவ்—ஸர் ரிச்சர்டு ஸ்டீல்—நம் காலஞ் சென்ற ஒப்புயர்வற்ற பிரின்ஸ்லி*-ஆகியவர் காலத்தாலும், இடத்தாலும், தொடர்பாலும் எவ்வளவு வேறு வேறானவர்களா னாலும், இப்பேரினத்துட் பட்டவரானதால் எவ்வ ளவு குடும்ப ஒற்றுமை போன்ற நெருங்கிய ஒப்பு மையுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள்!

இரவல் பெறும் இனத்தவர் கடவுளின் திருக் குழந்தைகளாகத் தான் இருக்க வேண்டும்! அவர் கள் முகம் அன்றலர்ந்த செந்தாமரையை வெல்

* ஆல்கிபியாடிஸ் கிரேக்ககாட்டில் அரசியல் புரட்சி செய்த வீரன். ஃவால்ஸ்டாஃவ் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகத்தில் வரும் ஒப்புயர்வற்ற நகை யரசு; அரசருடனும் சரி சமமாக இருந்து நகையாட்சி செய்தவன். ஸர் ரிச்சர்டு ஸ்டீல், பிரின்ஸ்லி (Brinsley) பிரிட்டனின் அறிஞரும் கட்டுரை யாசிரியரும் ஆவர்.

கிறது. செந்தாமரையைப் போலவே அதற்கும் கவலை சிறிதளவும் கிடையாது. தெய்வம் விட்ட வழி அவர்கள் வழி என்பதில் அவர்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை! பணம் என்றால் (அதிலும் என் கைப் பணம், உங்கள் கைப்பணம் போன்ற பணம் என்றால்) அவர்களுக்குத் தரும்பிலும் கேடு—ஆனாலும் பணம் நம் போன்றவர்களை விட்டு அவர்களிடம் விரைந்து செல்லத் தவறுவதில்லை. 'நீ', 'நான்'; 'உனது' 'எனது'— ஆகிய பதங்களெல்லாம் முழு முட்டாள்தனமான வேறுபாடுகள் என்ற பாவனை அவர்கள் பணம் பற்றிய புறக்கணிப்பில் தொனிக்கிறது. அவர்கள் வகையில் அது சரிதான். இந்த 'முன்னிலை' 'தன்மை' இரண்டும் அவர்களிடம் போய் ஒன்றுபட்டுத் தஞ்சம் அடைகின்றவை தாமே? ஆனால் அவர்கள் பெருமிதமான பொது உடைமை—அவர்களுக்குத் தான் பொது உடைமை, நமக்குக் கிடையாது—இதனை ஒரு வகை அரைப்பொதுவுடைமை என்று கூறலாம். ஏனெனில் இப்பொதுவுடைமை தாழ்நிலமாகிய நம் போன்றவரிடத்திலிருந்து உயர் நிலமாகிய இப் பேரின நோக்கி மட்டும் பாயும். உயர் நிலத்திலிருந்து தாழ் நிலத்துக்கு வராது. நீரின் இயல்புக்கு இது நேர் மாறானது—ஆயினும் இதனைச் சமதர்மம் என்பது முற்றிலும் பொருந்தாது!

ஆட்சியின் முழு இலக்கணமும் அமைந்த ஆட்சியாளர் நம்மேலினத்தவர் தாம். 'இறை பிரிப்பவருள் மிகச் சிறந்த இறைவர் மக்களினவரிடமிருந்தும் இறை பெறுபவர்களே!' இது பொருள் நூலார் கூறும் இறை பிரிப்போர் இலக்கணம். இறைவர் இந்த இலக்கணத்தில் தவறினாலும் தவறலாம், இரவல் வாங்கும் இறைவர் இம்

மியும் தவற மாட்டார்கள். அவர்கள் தம்மை நீங்க லாக மற்ற எல்லாரிடமும் இறை பிரித்து விடுவார் கள். அத்துடன் நம்மிடம் இறை பெற்றாலும், அத னல் அவர்கள் நம்முடன் சரிசமமாய் விடுவதுமில்லை. ஜெரூஸலத்திலிருக்கும் ஏழை யூதன் உரோம் நகரி லுள்ள அகஸ்டஸுக்கு அவர் கேட்டதை விடச் சற்று மிகுதியாகவே கொடுத்து விட்டு, அவர் தயவு காத்து எவ்வளவு தொலைவிலிருப்பானே, அதே அளவு தொலைவில்தான் நாமும் நம் பணத்தை அவர்கள் கேட்குமுன் கொடுத்து விட்டு, மீண்டும் அவர்கள் எப்போது கேட்கத் திருவுளம் கொள் வார்களோ என்று காத்திருக்க வேண்டும்! இது மட்டுமன்று. அகஸ்டஸ் ஸீஸர்க்குரிய இறை பிரிக்க எத்தனை ஆட்கள், எத்தனை கெடுபிடி; வெளியில் ஆட்சிப் பகட்டுப் பகட்டினாலும் உள்ளுக்கு அவருக்கு எத்தனை தொல்லைகள், கவலைகள் இருந்திருக்கக் கூடும்! ஆனால் நம் மேலின ஆட்சியாளர் பொருள் கொடுப்பது போன்ற இன் முகத்துடன் பொருள் வாங்கும் கலை நயத்தை அப் பேரரசரிடம் எங்கே காண முடியும்? அரசர் இறை பெறுபவர் கைப் பெறு சீட்டுக் கொடுக்கவேண்டும். கையொப்பம் இடவேண்டும். இவர்களுக்கோ எதுவும் தேவை யில்லை. மேலும் அவர்கள் இறை பிரிப்புக்குக் கால மொன்றில்லை; இடமொன்றில்லை. அவருக்குத் தோன்றிய போது, அவர் நம்மைக் காணும் வாய்ப் புக் கிடைத்தபோது, அவர் விரும்பும் முறையிலேயே கேட்டு, நம் விருப்பத்துடன் பெற்றுக் கொள்வார்!

பூட்டும் திறவுகோலும் அடுத்தவீட்டு நன் மகனைத் தடைப்படுத்தும். திருடனைத் தடைபடுத்த மாட்டா. பகற்கொள்ளைக்காரனுக்கு அவை ஒரு சிறிதும் தடையாக மாட்டா. வேண்டுமானால் வேறு

எந்தச் 'சிறியோரும்' செல்வத்தை முன்கூட்டிக் குறைபடுத்திவிடாமல் அப் 'பெரியார்களுக்'கென அதனை பாதுகாத்து வைக்க அவை உதவுகின்றன என்னலாம். நம்முடைய பணப்பைகளும் நம் பணத்தை இவ்வகையில்தான் காக்கின்றன என்று கூறல் தகும். ஏழைகளாகிய நாம் நம் பணத்தை ஏதேனும் இன்பப் பொழுது போக்கில் எண்ணமல் செலவு செய்து விடுவதை இந்தப் பை தடுக்கிறது. நல்ல இளநீர்களைக் காண்கிறோம். வெளியில் வெப் பத்தால் விடாய் வரட்சியும் மிகுதியா யிருக்கிறது. ஒரு இளநீர் வாங்கி உட்கொள்ள எண்ணி விலை கேட்கிறோம். ஆனல் பையைத் திறக்கத் தொடங் கியதும் செலவு செய்ய மனமில்லாமல், காயின் விலையை மிகவும் குறைத்துக் கேட்டு, வாங்காமல் தப் பித்துக் கொள்கிறோம். இப்படி நமக்கெனச் செலவு செய்யாமல் (பெரும்பாலும் இதற்கென்றே தானே என்னவோ !) சேமித்து வைத்த பணத்தை, இந்தப் பணப் பைகள் தமக்கு உண்மையில் உரியவ ரான இம் மேலினத்தாரைக் கண்டவுடன், பேசா மல் தாமே திறந்து, நம் கையாலேயே பணத்தை எடுத்து அவர்கட்குக் கொடுத்து விடுகின்றன. நாம் பணத்தையும், பணப் பையையும் நம்முடையது, நம் முடையது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனல் பணம் அவர்களுடையதாகி விடுகிறது. அதை நாம் செலவு செய்ய வொட்டாமல் அவர் களுக்காகவே சேமித்து வைக்கும் பணப்பையும், உண்மையில் அவர்கள் பையாகவே முடிகிறது.

நம் பணப்பைகள் நம் தேவைகள் எதனையும் கண்டு கனிவுற்றுத் திறக்காமல், அம்மேலினத்தார் தேவையை மட்டும் அவர்கள் வாய் திறக்குமுன் அறிந்து திறப்பதைக் காண, எனக்கு "மழையும்

புயலும் வழிப்போக்கன் மேற்போர்வையை யாரால் அகற்ற முடியும் என்று போட்டியிட்ட கதை" நினைவுக்கு வருகிறது. மழையும் புயலும் தம் முழு வன்மையையும் வெறியையும் காட்டின. ஆனால் இதனால் கிடைத்த பலன் என்ன? வழிப் போக்கன் போர்வையை இன்னும் இறுக்கிப் போர்த்துக் கொண்டான். அவ்வளவு தான்! ஆனால் கதிரவன் தன் இனிய நகைமுகம் காட்டியவுடன், வேறு ஆற்றல் எதனையும் பயன்படுத்துவதற்குத் தேவையில்லாமலே, வழிப்போக்கன் போர்வையை அகற்றினான்! நம் தேவைகள் இப்புயலையும் மழையையும் போல ஆற்றலுடையவைதாம். ஆனால் இவ்வாற்றல்களில்லாமலே, மேலினத்தார் கதிரவனைப் போல் ஒரு புன்முறுவலால் தம் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்கிறார்கள்!

இந்த ஆராய்ச்சி எண்ணங்களுள் நான் மூழ்குவதற்குக் காரணமாயிருந்த செய்தி இரவல் வாங்குவோருள் சிறந்த ஒரு கலைஞனை என் பழைய நண்பர் **திரு. ரால்ஃவ் பிகாட்** சென்ற புதனன்று மாலை தாம் பெற்ற வெற்றி வாழ்க்கைக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, இவ்வுலகை விட்டு அகன்றதே. தம் குடிப் பெயருக்குப் பெருமை கொடுத்த தம் முன்னோர் உயர்வுகளைப் பற்றி அவர் பேசாத நாளில்லை. நாமானால் நம் பெருமைகளைப் பற்றிப் பேசிப் பிறர் வெறுப்பைப் பெற்றிருப்போம். அல்லது பெருமை எதுவும் பேசாமல், பிறரால் பொது மக்களுடன் பொது மக்களாக, இரவல் கொடுப்போருள் ஒருவராக மட்டும் நடத்தப்பட்டிருப்போம். இரண்டு சார்பிலும் தீங்கற்ற, நல நிறைவு பயக்கும் நடு நிலைப் பொன்னெறியை அவர் அறிந்திருந்தார். அக் குடிப் பெருமையின் புறச்

சின்னமாக மட்டும் அவருக்கு ஒரு தொடக்க வசதி இருந்தது. அவர் போதிய செல்வ நிலையுடன் வாழ்க்கை தொடங்கினர். அதே பணம் நம் இனத் தவரிடமிருந்தால் நம் பணத்தை நம் பணமாக வைத் துச் செலவு செய்த பின் திண்டாடுவோம். ஆனால் நம் ரால்ஃவ் தம் நயமிக்க பொது உடைமைக் கொள் கையை முதலிலிருந்தே கையாண்டார். தம் பணத்தை நன்கு பயன்படுத்த அவர் கண்ட வழி, அதைக் கூடிய மட்டும் விரைவில் வள்ளன்மை யுடனும், பெருந் தன்மையுடனும் செலவு செய்வதே. தாராள மனப்பான்மையுடன் தம் பணத்தைக் கொடுத்தும் எறிந்தும் தீர்த்த பின், அவர் அதே தாராள மனப்பான்மையுடன் இரவல் வாங்கினர். ஆனால் இப்போதும் வாங்கியதை வைத்துப் பார்க்கும் சிறுமைக் குணம் அவரிடமில்லை. இறைத்த கிணறு ஊறும் என்ற உண்மையறிந்து, வந்தவுடன் பணத்தைச் செலவு செய்தார். காற்றற்ற இடத் தில் காற்று விரைந்து புகுவது போல, அவர் கை வறுமையாக ஆகப் பல திசையிலிருந்தும் பணம் வந்து கொண்டே யிருந்தது. கடைசி நாள் வரை அவர் வாங்காது இருந்ததுமில்லை, வாங்கியதை வண் மையுடன் வீசி எறிந்து வழங்காது இருந்ததுமில்லை. கடல் சூழ்ந்த இந் நாட்டினிடையே அவர் எங்கும் சுற்றித் திரிந்து எல்லாருடனும் ஊடாடி யுள்ளார். இத்தகைய வாழ்வினிடையே இந்நாட்டாருள் பத்தி லொருவருக்குக் குறையாமல் அவருக்கு இறை கொடுத்திருப்பர் என்று என் நண்பர்கள் கூறுகி றார்கள். என்னளவில் இது சற்று மிகையுரை என்றே எண்ணுகிறேன். அவருடன் கூட நான் பல இடங்களுக்குச் சென்று அவருக்குக் கடன் கொடுக்கும் பெரும்பாலாரைப் பார்த்திருக்கிறேன்.

பிரிட்டனில் நூற்றுக்கு நாலைந்து பேராவது அத் தொகையிலிருப்பார்கள் என்பதில் எனக்கு ஐய மில்லை. இப் பெருந்தொகை கண்டு அவர் சிறிதும் மலைக்கவில்லை. அது தன் குடிபடைகள், தனக்கு இறை கொடுத்துதவும் தன் கட்சிக்காரர்கள் என்று அவர் பெருமையுடன் கூறுவார். இவ்வளவு பேர் கடன் கொடுக்க ஒருக்கமாயிருந்தும், அவர் எப்படி அவர்களிடம் வாங்குவதில் குறை வைக்காமல், பையை எப்போதும் வெறும் பையாக வைத்திருந் தார் என்பது தான் எனக்கு வியப்பு!

பணத்தை இரவல் பெறுபவரைக் குறிப்பிடும் இந்த இடத்தில், அதே இனம் சார்ந்த புத்தக இரவ லாளரையும் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியாது. ஏனென்றால் பையில் பணம் மிகுதி இல்லாத கார ணத்தால், முன்னவர்க்கு நான் அவ்வளவாக இறை யிறுக்க வில்லை. ஆனால் புத்தகங்கள் வகையில் இத்துறை அனுபவம் எனக்கு நிரம்ப உண்டு. நாம் பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை, பதினென் கணக்கு என்று புத்தகங்களை அரும்பாடு பட்டுத் தொகுத்து வைத்திருப்போம். அந்தோ, விரைவில் பத்துப் பாட்டில் இரண்டு எடுபட்டுப் போகும். எட் டுத் தொகையில் ஒன்று ஒன்றாக ஏழு போய்விடும். பகுதி பகுதியா யுள்ள நூல்களில் முற்பகுதி பிற் பகுதியைப் பறிகொடுத்து ஏங்கி நிற்கும். அல்லது பிற்பகுதி முற்பகுதியைப் பறிகொடுத்து அங்க லாய்த்து நிற்கும். சில சமயத்தில் முற்பகுதியும் பிற் பகுதியும் இருக்கும். அவற்றை இணைக்கும் இடைப் பகுதி ஊடறுக்கப்பட்டிருக்கும். அதோ என் சிறு புத்தக நிலை அடுக்கில் அடித்தட்டில் இரண்டு பெரிய சமய நூல்களுக்கிடையே அவற்றுக்கிணையான வடி வும், அவற்றிலும் பன்மடங்கு திட்பமு முடைய ஒரு

ஏடு இருந்தது. அது இன்றில்லை. அதை என் நண்பர் கம்பர் ஹாச் வந்து கண்டு வெற்றியுடன் கொண்டு போனர். அவர் என்னிடம் அதைப் பெற்ற முறை என் போன்றவரால் மறுக்கமுடியாத ஒரு முறை என்று தான் கூறவேண்டும். 'அன்பரே! இந்த நூலிலடங்கிய பொருள்கள் உமக்குத் தெரியு மென்று நினைக்கிறேன்' என்றார். எங்கே ஏதேனும் கேள்வி கேட்டு விடப் போகிறாரோ என்று எண்ணித் 'தெரியாது' என்றேன். உடனே அவர் "அப்படியானால் அதை ஏன் வைத்துக் கொண் டிருக்க வேண்டும். புத்தகங்கள் அவற்றைப் படித் துப் பயன்படுத்துபவர்களுக்குத் தான் உரியவை" என்றார். நான் மறு பேச்சுப் பேசாமல் புத்த கத்தை எடுத்து என் வீட்டுச் சிறுவனிடம் கொடுத்து, அவருடன் சென்று அவர் வீட்டில் கொண்டு சேர்த்து விடும்படி கூறினேன்!

என் நிலையடுக்கின் மேல்தட்டின் இடப்புறம் பார்வைக்குப் புத்தகங்கள் நிறைந்ததாகவே இருக் கிறது. ஆனால் அதில் ஏற்பட்ட ஒரு குறையை— நான் என்றும் மறக்க முடியாத ஒரு குறையை— என் கண்ணுக்கே உறுத்தாதபடி அவ்வளவு திறம்படப் புத்தகங்களைத் தள்ள அடுக்கி வைத்திருக் கிறேன். இதில் விடுபட்ட புத்தகம் ஸர் தாமஸ் பிரௌனின் உள்ளமுருக்கும் "புதை தாழி" என்பது தான். அதனைஎன் நண்பர் காலரிட்ஜ், நான் எவ்வளவோ கூறியும் கேட்காமல், எவ் வளவோ அழுதும் இரங்காமல்—தட்டிக் கொண்டு போய்விட்டார். இவரும் என்னிடம் 'நண்பரே, இந்தப் புத்தகத்தை நீங்கள் நன்கு வாசித்திருப் பீர்களே' என்று தான் கேட்டார். இரவல் வாங்கு வோரின் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த திருவருட் கூ

அவர் முகத்தில் பொலிந்தது. அத்துடன் என் முன்னைய அனுபவத்தையும் நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு "ஆம், பல தடவை படித்து இன்புற்றிருக்கிறேன்" என்றேன். உடனே நண்பர் (அவர் தான், காலரிட்ஜ்) "அப்படியானால் இனி அதை நான் வைத்துக்கொள்ளலாமல்லவா?" என்றார். கொடு என்று கேட்டால் மறுக்கலாம். எடுக்கலாம் என்ற சொல்லை எதிர்பார்த்து 'எடுக்கலாமல்லவா' என்று கேட்கும் உயிரன்பருக்கு மறுப்பதெப்படி? கண்களைக் கசக்கிக் கசக்கிப் பார்த்து விட்டுக் கொடுத்து விட்டேன்.

நான் படிக்காத புத்தகம் எனக்கு உரியதன்று. நான் படித்த புத்தகமும் எனக்கு உரியதன்று. இரண்டும் நம் பேரினத்துக்கு மட்டுமே உரிமை. எப்படியிருக்கிறது நேர்மை! அதிலும் டாம் பிரௌனைப் பற்றிய மட்டில், காலரிட்ஜ்கூட அவர் உள்ளத்தை, அவர் இனிய நூலில், வரிக்கு வரி, சொல்லுக்குச் சொல், எழுத்துக் கெழுத்து தவழும் கருத்து இணைப்பை, என்னளவு அறிந்தவர் அல்லது அறியத் தக்கவர் என்று கூறமுடியாது. அப்படியிருக்க, என் உள்ளத்தையும், என் வாழ்நாளின் ஒரே இன்பத்தையும் அவர் எப்படி அவ்வளவு எளிதாக, நயமாகத் தட்டிப்பறித்துச் செல்லலாகும்? நம் இரவல் கொடுக்கும் இனத்துக்கு ஏனென்று எவராவது கேட்டால் தானே!

ஆனால் கடன் பெறுவோர்கூட்டத்தில் என் நண்பர் காலரிட்ஜுக்கு மட்டும் நான் ஒரு தனியிடம் கொடுத்துத்தானாக வேண்டும். அவர் வாங்குவதில் எல்லாரையும் விடத் திறமுடையவர். அதிலும் புத்தகம் வாங்குவதே அவர் தொழில். பிறரெல்லாம்

இவ்வகையில் சிற்றோடைகள், கால்வாய்கள் என்றால், அவரை ஒரு கரையற்ற கடல் என்று தான் கூறவேண்டும். ஆனால் கடல் போலவே அவர் ஒரு சமயம் ஒரு நாட்டையே அடித்துக் கொண்டு போவார். மறு சமயம் மணலைக்கொண்டு வாரியிறைத்து ஒரு புதிய நாட்டையோ, தீவையோ உண்டு பண்ணவும் செய்வார். அவர் பல புத்தகங் களைக் கொண்டு செல்வார். சில சமயம் ஒன்றி ரண்டு புத்தகத்தை யாரிடமிருந்தாவது எடுக்துக் கொண்டு வரும் வழியில், இங்கேயே போட்டு விட்டும் போய்விடுவார். சிலவற்றில் அவர் ஏட்டின் நாலு அருகிலும் நிறையக் குறிப்புரைகள் எழுதிவைத்துச் செல்வார். ஏட்டில் அச்சடித்த எழுத்துக்களிலும் கைப்பட எழுதியது மிகுதியாயிருக்கும். ஆனால் அத் தகைய ஏடுகள் கிடைத்தால், நான் அச்சடித்த எழுத்துக்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதேயில்லை. அவற்றைவிட அவர் எழுதியவை எத்தனையோ மடங்கு உயரியவையாயிருக்கும். எனவே என் புத் தகங்களில் அவர் எத்தனை எடுத்துச் சென்றாலும் எனக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சிதான்—இங்ஙனம் எடுத் துச் செல்லும் பழக்கத்தால், இன்னும் அடிக்கடி வந்து, இன்னும் பல குறிப்புகள் எழுதிய நூல்களை மறந்து போட்டுவிட்டுச் செல்லமாட்டாரா என்று நான் எதிர்பார்த்திருப்பேன்.

காலரிட்ஜுக்கு நூல் கொடுப்பதிலாவது இத்த கையமனநிறைவுக்கு இடமுண்டு. என் மற்ற நண்பர் க—,. அவர்கொண்டு சென்றது ஒன்றே ஒன்றாலும் நான் என்றும் அதை மறக்கமுடியாது. "பொறுமை பிடித்த க—! உன் நண்பரிடம் உனக்கு ஏன் இத்தனை பொல்லாக் குறும்பு! நீர் அப் புத்த கத்தை என்றும் வாசிக்கப் போகிறவர் அல்ல

என்பது எனக்குத் தெரியும்—எனக்குத் தெரியும் என்பதை நீரும் அறிவீர்! அதை நீர் வேண்டும் என்று கேட்டதெல்லாம்—அதனிடம் எனக்கு அவ் வளவு ஆர்வம் என்பதை நீர் அறிந்திருப்பதனால் தான். நண்பர் பற்றுவைத்த பொருளை நாம் பெற்றுவிடவேண்டும் என்ற போட்டி உணர்ச்சி ஒன்றே உம்மை அதைக் கைக்கொள்ளத் தூண் டிற்று என்று கூறவேண்டும். எடுத்துச் சென்ற துடன் அதை என் நாட்டிலேயே வைக்கக்கூடா தென்று உம் மாமனார் வீட்டுக்கு—பிரான்சுக்குக் கொண்டு சென்று அங்கே தொலைக்கவேண்டுமா? —ஆம். இப்போது நினைவுக்கு வருகிறது. நீர் அந்தப் புத்தகத்தை வாங்கித்தர வேண்டுமென்பதில் சற்றுத் தயங்கிய போது, அதையே உம் மணப் பரிசாக வற்புறுத்தியது உம் மனைவி என்பது எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. அவள் பிறப்பில் பாதி பிரஞ்சுக்காரி, பாதி ஆங்கிலேய மாது. ஆங்கிலப் பண்புதான் அவளிடம் மிகுதி என்பதை யும் நான் அறிவேன். இல்லாவிட்டால் மார்கரட் நியூகாசிலின் கடிதங்களை அவள் ஏன் கோரியிருக்க வேண்டும்?

வாசக அன்பரே, உம்மிடமும் நல்ல புத்தகங் களைச் சேமித்துத் தொகுத்துவைத்து அனுபவிக் கும் பழக்கம் இருந்தால், உம் நண்பர்களிடம் அவற் றைப் பெருமையுடன் காட்டுவதில் மிகவும் எச்சரிக் கையாயிருக்கும்படி அறிவுரை கூறுவேன். ஆனல் சாமுவெல் டேயிலர் காலரிட்ஜ் போன்ற நண்பர் உமக்கு இருப்பார்களானல், அவர்களிடம் முடியு மானல் எத்தனை புத்தகங்களையும் கொடுக்கத் தயங்க வேண்டாம். என்னிடம் அவர் கையெழுத்து கிறைந்த எத்தனையோ ஏடுகள் உள்ளன. அக்கை

யெழுத்துக்கள் அந்நூல்களிலுள்ள அச்செழுத்தினும் மதிப்பில் எத்தனையோ உயரியவை என்பதை நான் அறிவேன். அவற்றில் பலவற்றில் அச்செழுத்தினும் கையெழுத்து மிகுதியாகப்பெறும் பேறும் எனக்குக் கிட்டியுள்ளது. இத்தகைய பலருக்கு இரவல் கொடுத்து அவர்கள் மறந்துவிட்டவற்றைத் திரும்பப் பெறுவதைத்தான், அக்கால அறிஞர்கள் இரும்பைக் கொடுத்துப் பொன்பெறும் இரசவாத வித்தை என்றார்களோ என்னவோ? காலரிட்ஜ் கையெழுத்தை வாசித்துணர்வதுதான் கடினம். ஆனல் வாசிக்க முடிந்தால், நூலாசிரியர் ஒரு பர்ட்டனுயிருந்தால், ஒரு ப்ரௌனுயிருந்தால்கூட, நீர் அவர்களை மறந்து, காலரிட்ஜையே நூலாசிரியராகக் கொள்வது உறுதி. மொத்தத்தில் அன்பரே, நண்பர் என்ற முறையில் உம் நெஞ்சத்தையும் சரி, இலக்கிய நண்பர் என்ற முறையில் உம் புத்தகத்தையும் சரி, காலரிட்ஜ் போன்றார் வருகைக்காக எப்போதும் திறந்து வைத் திருப்பீராக!

(ச) என் காதுகள்

எனக்குக் காதே கிடைக்காது

வாசக அன்பரே, நான் கூறுவதைத் தவறாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டாம். காதுகள் என்றவுடனே இந்த * பாஹ்யக ப்ரகாண்ட த்வயங்களை, சில்ப சாஸ்திர பரிபாஷாவிபாக ரீதிப்படி இந்த மானுஷ சிரஸ்தான

* கடின ஓசையுடைய இலத்தீனைக் கடுஞ் சொற்களால் இக்கட்டுரையில் ஆசிரியர் நகைச்சுவை விளைவிக்கிறார். தமிழாக்கத் தழுவலில் அதேயிடத்தில் தமிழின் வட சொற்கள் அதே பகட்டோசையுடன் தரப்படுகின்றன. இவற்றின் பொருள்: பாஹ்யக ப்ரகாண்ட த்வயங்கள்—இருபுற உறுப்புக்

னுபந்தங்களை, அந்தர் வர்த்தி தோத்காத சௌந்தர்ய யுகளங்களைக் குறிப்பிடவில்லை. நல்ல காலம், இவைகளில்லாமல் நான் பிறந்து விடவில்லை. இவைகளில்லாமல் ஒருவர் பிறப்பதை விடப் பிறவாதிருப்பதே மேல். உண்மையில் மட்டான அளவிலும், மட்டான கேள்வித் திறமுடையதாகவும், எனக்கு அப்புற மடைகள் அமைந்தேயுள்ளன. அவை மிகப் பெரியதாயிராததற்காகக் †கர்த்தபராஜனிடமோ, அவை மிகக் கருணையுடையவையாயிராததற்காகச் †சுந்தரி ராணியிடமோ எனக்கு எவ்வகைப் பொறுமையுமில்லை. எனக்கிருக்கும் இந்த † அத்யாவச்யக ஜீவமூல்யாதாரங்களான பார்ச்வ வார்த்தாக்ரஹிகளே எனக்குப் போதியவை.

மேலும் பிறப்பின்போது உடன் பிறந்த காதுகளை வாழ்க்கையிலேயே திரு. டூஃ வோவைப் போல்‡ பறிகொடுத்து, மாந்தரிடையே அருவருப்புத் தரும் உருவுடன் திரியத்தக்க எந்தச் செயலையும் நான் செய்து விடவும் இல்லை. மனிதரை உயிருடன் வதைத்து அவர்களைக் கொல்லாமல் இவ்வழகிய புற உறுப்பை மட்டும் கௌவி எடுத்துவிடும் அப்பொல்

கள் : சில்ப சாஸ்த்ர பரிபாஷா ரீதிப்படி—சிற்ப நூல் துறைக்குரிய சொல் வழக்கின்படி : மானுஷ சிரஸ்தாலானுபந்தங்களை-மனிதர் தலைப் பகுதியின் பக்க இணைப்புக்களை ; அந்தர் வர்த்தி தோத்காத சௌந்தர்ய யுகளங்களை—உட் குடைவான புழை உடைய அழகிய இணைகளை.

† கர்த்தபராஜன்—கழுதை : சுந்தரி ராணி—மூள்ளெலி.

அத்யாவச்யக ஜீவ மூல்யாதாரங்களான பார்ச்வவார்த்தாக்ரகிகள்—இன்றியமையாத உயர் நிலைத் துணைகளாய் செய்திகளைக் கேட்டுணரும் இப் பக்க உறுப்புகள்.

‡ டானியல் டூஃவோ பிரிட்டனின் முதல்பத்திரிகை ஆசிரியர். அவர் அரசாங்கத்துக்கு மாறுனவற்றையும் பிரிட்டிஷ் சமுதாயத்துக்கு மாறுவற்றையும் எழுதியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டுக் காதறுபட்டார்.

லாத 'காதரி கட்டை'க்கும் நான் இரையாகவில்லை. இத் தண்டனையைப் பற்றிக் கேட்டவுடன் 'இனி எவர் வசவுக்கும் நான் அஞ்ச வேண்டியதில்லை,' என்று டீஃவோ மகிழ்ந்ததுபோல் நான் மகிழப் போவதுமில்லை—என் சாதக பலனை நான் அறிந்த வரை, அத்தகைய நிலை என்றும் ஏற்படும் என்றோ, ஏற்பட நான் வழி செய்துகொள்வேனென்றோ எனக்குத் தோற்றவுமில்லை. ஏனெனில் நான் பிறர் வசவுகளுக்குச் செவிடாயிருக்க விரும்பவில்லை—வசவு செய்கிறார்களா என்று கேட்டு, வசவு செய்யவில்லை என்ற உறுதியைப் பெறவே விரும்புகிறேன்.

ஆகவே எனக்குக் காது கிடைக்காது என்று நான் கூறும்போது, நான் மனதிற் கொண்டதெல்லாம், என் காது இசைக்காது—இசையில் அது இலயிக்காது என்பது மட்டுமே. இன்னிசை என்பதையே அது அறியாது என்று கூறவும் இயலாது. நம் தாய் மொழியில் இனிய பாட்டுக்களைக் கேட்கும் போது, 'குழந்தைப் பருவத்திலே', 'கடலக மகன்றெழு நீரதுவே' முதலிய நம் நாட்டுப் பாடல்களைக் கேட்கும்போது என் உள்ளம் அவற்றின் எல்லைகளில் மிதந்து, அவற்றின் பொருள் நயங்களில் ஒன்றுபட்டுக் கனவுலகுகளில் மிதந்து செல்லாதிருப்பதில்லை. பாட்டைப்படிப்பவர் நண்பராயிருந்தால், அவர் நட்பிலும், அது இன் குரலுடைய பெண்மணியாயிருந்தால், அக் குரலினிடையிலும், அது சிறுவர் சிறுமியர் குதலை இன்குரலாயிருந்தால், அதன் கவர்ச்சியிலும், நான் ஈடுபடாமலிருப்பதில்லை. இவ்வளவு வலத்துக் கூறுவானேன்: மனந்திறந்து கூறிவிடுகிறேன்—ஃவானி வெதால் என்ற ஓர் இள நங்கை அக்காலத்தில்

இளஞனாயிருந்த ஈலியாவை ஒரு யாழைப்போல் மீட்டித் தன் குரலிசையுடன் அவன் உள்ளமும் ஓரளவு இசையும்படி செய்ததுண்டு. அவ்விசைப் பண்பு உணர்ச்சி ஈலியாவின் உள்ளத்தை மற்றொரு சிறந்த யாழ்க் கலைஞர்—ஆலிஸ்.....கையில் நின்று இளமைக் காலக் கனவுகளில் இன்னும் அதிரும்படி செய்ததும் உண்டு. ஆனால் இவை யெல்லாம் என் தனிப்பட்ட கதைகள்.

உணர்ச்சியைப் பற்றிய மட்டில் இசை என் காதுகளை அதிரவைக்காமலில்லை. ஆனால் இசையின் ஆக்கம், பண் சார்ந்த கலைத்திற இசை எனக்கு வருவதேயில்லை. ஆகவே தான் எனக்குக் காது கிடைக்காது என்றும், காது இல்லை என்றும் கூறினேன். அதே சமயம் எனக்குப் புற உறுப்பு வகையில் காது இல்லாமலுமில்லை. உள்ளுணர்ச்சி வகையில் இசை யுணர்ச்சி இல்லாமலுமில்லை. நாட்டுப் பண்ணை எவ்வளவு பயின்றும் ஈலியாவால் பாட முடியவில்லை யானாலும், அதற்காக அவன் நாட்டுப் பற்றுப்பற்றி எவரும் குறைகூற இடமேற்பட்ட திலலை.

முழுதும் உருவாகாத நிலையில் உள்ளார்ந்த இசைப் பண்பு என்னிடம் இருக்கக்கூடும் என்று எனக்கு அடிக்கடி ஐயம் எழுவதுண்டு. அன்றொருநாள் என் நண்பர் ஏ....யின் இசைப் பெட்டியில் நான் என் பயிலா விரல்களால் மனம்போன படியே அழுத்திக் கொண்டிருந்தேன். நண்பர் அப்போது தொலைமறைவில் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் வந்ததும் 'ஏதோபுதுக்கை இசைப் பெட்டியைத் தொட்டிருக்கவேண்டும். ஓசையின் போக்கில் அது வேலைக்காரப் பெண்ணையிருக்க முடியாது என்று தோன்றிவிட்டது'

என்றார். ஆகா, பயிலாக் கைகளிலும் பண்புடைய கை என்று அவர் கண்டு கொண்டிருக்கவேண்டும். கையின் பயிற்சியை நாம் பயிற்சி என்கிறோம்; மனத்தின் பயிற்சியைப் பண்பு என்கிறோம். இசைக் கலைக்குரிய கைப் பயிற்சி என்னிடம் குன்றியிருந்தபோதிலும், இசைக் கலையினும் உயரிய இலக்கியக் கலையில் பயின்ற காரணத்தால் ஒரு உள்ளார்ந்த உள்ளப் பண்பு ஏற்பட்டு, என்பயிலாக்கைகளையும் இயக்கியிருக்கவேண்டும். நண்பர் ஏ....யின் செவித்திறம் அதனைக் கண்டுபிடித்து அதற்குச் சான்று கொடுத்துவிட்டது.

இயல் துறையில் பண் என்பது என்ன என்று கண்டுகொள்ள நான் முயற்சிகள் பல எடுத்தும், என்னால் அதைப் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. ஒரு பண்ணுக்கும் மற்றொரு பண்ணுக்கும் என்ன வேறுபாடு என்பதைக்கூட என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பண்ணின் நிலை இதுவானால், குரலெடுப்பு (ஒசைக் கட்டை) பற்றிக்கூறவேண்டுவதில்லை. எடுத்தற் குரல் எது, படுத்தற் குரல் எது, நலிதல்குரல் எது என்று காண்பது எனக்கு ஒரு பெரும் புதிராக இருக்கிறது. மூரட்டுக் குரல், இனிய குரல் என்ற பெரு வேறுபாடு மட்டுமே தெரிகிறது. எனக்கு விளங்காத இத் துறையில் மிகச் சிறு சொற்களைக்கூட எங்கே தவறாகக் கொண்டு வழங்கிவிடுவேனே என்ற அச்சத்தால், நான் உள்ளூர நடுக்கமில்லாமல், இசை பற்றிப் பேசத் துணிவதேயில்லை. என் அறியாமையை நான் ஒத்துக் கொள்கிறேனெயினும், எதை அறியாத அறியாமை என்று என்னால் கூறமுடியாதிருக்கிறது. என் விருப்பு வெறுப்புக்கள் கூடத் தவறான பெயர்களினடிப்படையில் அமைந்தவையாயிருக்கலாம். குரல்,

துத்தம், கைக்கிளை முதலான இசைக் குறிகள் யாவுமே எனக்கு ஒன்றுக்கொன்று மாறுபாடு காணமுடியாத மந்திரங்களாயிருக்கின்றன.

இசைக்கலை மன்னன் ஜூபல் ஏழிசைத் தொகுதியைக் கண்டுகொண்ட நாள் முதல், உலகில் இசையறிவு எல்லா மக்களிடையிலும் பெருகியுள்ளது. அதன் மிக நுண்ணிய நயங்களையும், வேறுபாடுகளையும் பெரியோர் சிறியோர் யாவரும் உணர்ந்து களிக்கும் இசை யூழி இது. இத்தகைய ஊழியில் தன்னந்தனியனுய், இம் மாயக் கலையின் கவர்ச்சியுட்பட்டாது இருப்பது என்பது எளிதல்ல. அதிலும் மனிதர் பண்பாட்டை உயர்த்தி, உணர்ச்சிகளைத் தூய்மைப்படுத்தித் துன்பங்களைப்போக்குவதாகக் கருதப்படும் இக்கலையின் துணையில்லாமல் வாழ்தல் சால்புடையதன்று. ஆனல் மனம் திறந்து நான் கூறும் என் குறைகளுள் ஒரு குறையாக, இவ்வகையில் எனக்கேற்பட்டுள்ள புது அனுபவத்தைக் கூறவேண்டியிருக்கிறது. எல்லாரும் வானளாவப் புகழும் இவ் வருங்கலையை நான் அண்டி அறிந்து துய்த்த சிறு அளவிலும், எனக்குக் கிடைத்த இன்பத்தினும் துன்பம்தான் மிகுதியாயுள்ளது.

ஓசைகளைக் கேட்பதில் என் செவிப்புலன் மிகக் கூர்மையானது. அவற்றைத் தாங்குவதில் அது மிகவும் நோய்மை வாய்ந்தது. கோடைகால நண்பகலில் பக்கத்து மனையில் ஒரு தச்சன் கொட்டாப்புளி ஓசை கேட்டால், என் மூளையிலும் கோடைகாலக் கோளாறு ஏற்பட்டுவிடக் கூடும். தனியாக ஒவ்வோரடியாக அடித்தால் அவ்வளவு பொறுக்காத காது, இசை போல் அடுக்கடுக்காகத் தச்சன்

அடிக்கும் கொட்டாப்புளி ஓசையின் இசையைக் கேட்கத் தாங்குவதில்லை. இசை, தொடர்ந்த ஓசையை நம் காதுகள் கேட்காது புறக்கணித்து விட முடிவதில்லை. கேட்டால் அவற்றின் குழப் பத்திடையே தெளிவு காண முடியாமல் திகைத்து வருந்தாமல் இருக்க முடிவதில்லை. இத்தாலிய இசை நாடகங்களுக்குச் சென்றால், நான் அவற்றின் தொடர்ச்சியான இசை முழக்கத்தைக் கேட்கத் தாளாமல், மக்கள் மிகுதி ஆரவாரம் செய்யும் இடம் நோக்கிச் சென்று தஞ்சம் புகுவேன். காதைக் கவர்ந்து தொலைத்துத் துன்பப் படுத்தும் இசையை விட, காதுக்குக் கவர்ச்சி யூட்டாமல் இருந்து விடும் மக்கள் ஆரவாரம் எவ்வளவோ மேம் பட்டதா யிருக்கும். பகட்டற்ற பொது வாழ்க்கை யின் கம்பலையை நான் வெறுப்பதில்லை. ஆனால் இறுமாப்பு மிக்க நம் நாட்டுப் பாட்டுக் கச்சேரிக் காரன் இசை என்ற பெயருடன் நம் காதுக்குள் ஊற்றும் நாராசத்தைத் தான் என்னால் தாங்க முடியவில்லை.

இசையறிவில்லாத எனக்குத் தான் இவ்விசை யரங்குகள் பிடிக்க வில்லை என்று நான் எண்ணிய துண்டு. ஆனால் இசை அரங்கேற்றுபவர் முகத்தை விட்டுக் கூட்டத்தவரைப் பார்த்தபோது, இவ் எண் ணம் மாறுதலடைந்தது. முன்னணியில் வீரப்புடன் வீற்றிருந்த ஒரு சிலர்தான் ஏதோ இசை நுகர்பவர் போல் காணப்பட்டனர். மற்றவர்கள் எல்லாரும் உணர்ச்சியற்ற கற்சிலைகள் போல் உட்கார்ந்திருந் தனர். எனக்கும் அவர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு ஒன்று தான், நான் அவ்விசை எனக்குத் துன்பமய மானது என்று வெளியிட்டுக் கூறுகிறேன். அவர் கள் அங்ஙனம் கூறுவதனால், தம்மை இசையறிவற்

றவர், நாகரிகமற்றவர் என்று மற்றவர்கள் கூறுவார்கள் என்று எண்ணி, வாளா தம்மை யடக்கிக் கொண்டு இருந்து விடுகிறார்கள். அவ்வளவு தான். அவர்கள் சிலை போன்ற முகம், இத்தன்னடக்கத்தை மட்டுந்தான் காட்டுகிறது. முன்னணியிலிருந்து தலையசைத்துக் கை கொட்டும் தம்பிரான்களும், இசை யுணர்ச்சியாலோ, இனிமையாலோ மகிழ்பவராகக் காணவில்லை. தம் இசையறிவைக் காட்டிப் பிறரிடம் தம் உயர்வை நிலை நாட்டிக் கொள்ள எண்ணும் இறுமாப்பு ஒன்றே அவர்கள் செயலிலும், தோற்றத்திலும் தொனித்தது. இக்காலக் கலையரங்குகள், கலையுணர்வுடையோர் உயர்ந்தவர், அல்லாதவர் தாழ்ந்தவர் என்று கூறி நாகரிகச் சீட்டுக் கொடுத்து, உயர்வுடைமையை விற்று நல்ல வாணிகம் செய்யும் வாணிகக் களங்களாக இருக்கின்றனவேயன்றி, மக்களுக்கு இன்பமும் நல் ஒய்வும் உயர் பண்பும் தருபவையாக இல்லை.

அதிலும் இனிமையாகவோ, கடுமையாகவோ ஏதேனும் மனித மொழியில் சொற்கள் இவ்விசையரங்குகளில் ஒலித்தால் கூடக் கேடில்லை. மொழிக்கும் சொல்லுக்கும் இடமில்லாத வாய்பாடுகளை—எம் மொழியிலும் பொருளில்லாத 'ச்ரி சச கரிகக' என்ற ஒலி யடுக்குக்களை மாறி மாறிப் போட்டு வதை வாங்கும் வழக்கம் இசையரங்குகளை மறைமுகமானவதைக் களங்களாக்குகின்றன. இவற்றை நான் கூறுவது போல் யாரும் கூறத் துணிய மாட்டார்கள்—அவர்கள் இசையறிவற்ற கீழ் மக்கள் என்று தூற்றப் படுவார்கள். இயற்கை இசையறிவு ஓரளவு இருந்தாலும், இந்தக் கலையியல் அறிவு ஏற்படாத காரணத்தால், அந்த வசவுக்கஞ்சாது நான் இதனைக் கூற முடிகிறது.

இவ்விசையை உணரும் கலையறிவு பெற்றிருந்தால் கூட என்னால் இவ்விசை அரங்குகளைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமென்று தோன்றவில்லை. சாதிமல்லி இதழ் விரித்த மலர்ப்படுக்கையில் கூட, எத்தனை நேரம் ஒருவன் பிறழாது படுத்திருக்கமுடியும்? தேனோடு சருக்கரையையும், சருக்கரையோடு தேனையும் மட்டும் கலந்து உண்டு ஒருவன் எவ்வளவு காலம் கழிக்க முடியும்? வெறும் ஓசையையும் ஒலியையும் கேட்டு, எத்தனை நேரம் அவற்றுக்கு நம் புனைவாற்றலால் உணர்ச்சியுருவும், பொருளுருவும் கொடுத்து நுகர முடியும்? வெறும் சட்டங்களையே பார்த்து 'மானசிகமாக'ப் படங்களை எவ்வளவு நேரம் அவற்றில் பொருத்திக் கொண்டு இருக்க முடியும்? கோடுகளும் நிறுத்தற் புள்ளிகளுமே நிறைந்த ஒரு ஓட்டில் சொற்களை நாமாக நிறைத்து எவ்வளவுதான் படிப்பதாகப்போலிப் பகட்டுப் பகட்ட முடியும்? கை காலை அசைத்துக் கண்டபடி உளறும் ஒரு கோட்டிக்காரனை ஓரருங் கலைஞன் என்று பலர் கூறுவதற்காக எவ்வளவு நேரம் பொறுமையுடன் பார்த்திருந்து, அவன் சாடைகளுக்கு ஏற்ற நாடகக் காட்சிகளையும், அவன் உளறலுக்கேற்ற பேச்சுக்களையும் பாட்டுக்களையும், கற்பனை செய்து கொண்டிருக்க முடியும்? இவ்வளவும் செய்வது எவ்வளவுகடினமோ, அவ்வளவு கடினம் இசையரங்குகளைக் கேட்டுக் களிப்பது. இவற்றைப் பணத்தையும் கொடுத்துக் கேட்டுத் தொலைக்கப் பண்ணுகிறது நம் அரிய இசைக்கலை யறிவு என்னும் அருந்திறம்!

ஒவ்வொரு இசை யரங்கிலும் தொடக்கத்தில் நல்ல பொழுது போக்குக் கிட்டும் என்று நானும் நம்பினேன். ஒவ்வொரு அரங்கிலும் தொடர்ந்து ஏமாற்றமடைந்த பின், இசையரங்கு என்ற பெய

ரைக் கேட்டாலே நான் நடுங்கி ஓடத் தொடங்கி விடுவேன்!

இன்பத்தை எதிர்பார்க்க வைத்து இறுதியில் ஏமாற்றத்தை ஊட்டும் இவ்வரங்குகளை நினைக்கும் போது, அவலச் சுவை பற்றி பர்ட்டன் கூறும் இனங்களும், அது தரும் ஏமாற்றமும் நினைவுக்கு வருகிறது. "அவலச் சுவையினில் ஈடுபடுவோர் இனம் மிக மிகப் பெரிது. அத்தகையோர் தனிமையை நாடி ஒதுப்புறமான சோலை, நடை பாதைகளைத் தேடி அதில் உலவுவர்; அல்லது அதன் கோடியில் உள்ள பொய்கைக் கரையிலமர்ந்து அதன் நீராழத்தில் கருத்திருத்திக் கனவு காண்பர். அவர்கள் கட்டும் மனக்கோட்டைகளில் அவர்களே நாடகமும் வகுத்து, அந்நாடகத்தின் பல கூறுகளையும் தாமே நடிப்பர். அவலச்சுவை மட்டுமன்றி அதன் பிள்ளைகளாகிய வீரச் சுவை, நகைச் சுவை, காதற் சுவை முதலிய எண் சுவைகளும் அவர்களிடம் மாறி மாறி இடங்கொள்ளும். இங்ஙனம் மணிக் கூறுகளோ, நாட்களோ, இரவுகளோ, மாதங்களோ கூட அவர்களுக்கு எளிதாகக் கழிந்து விடலாம். ஆனல் அகக் கோட்டை விட்டுப் புறக்கோட்டைக்கு வந்தால், உள்நோக்கிய கண் புறநோக்கித் திறந்தால், இக்கனவுகள் எல்லாம் தவிடுபொடியாவதுடன், இக்கனவிலா உலகம் முன்னிலும் பன்மடங்கு அவர்கட்குக் கசப்புடையதாகிறது".

பர்ட்டன் விரிவுரையில் கடைசி வாசகத்தில் காணப்படும் நாடகத் திரும்புமுகம், கலையுலகிலும், கண்ணை மூடிக்கொண்டு அகக் கற்பனை பண்ணிய பின் புற அரங்கைப் பார்க்கக் கண் திறப்பவர் கட்கும் உண்டு".

என் கத்தோலிக்க நண்பர் ஒருவர் தம் வழி பாட்டிடையே மிக அழகான பாடல்களைப் பாடு வார். அவற்றில் கத்தோலிக்கர், புரோட்டஸ் டன்ட் என்ற மத வேறுபாடுகளைக் கூடக் கடந்து நாங்கள் ஈடுபட்டு, இரு மதங்களுக்கும் பொதுவான் விவிலிய நூலின் கடவுட்பற்றில் ஆழ்வோம். ஆனல் நண்பர் தம் கத்தோலிக்க சமயப் பற்றுக் கடந்த, ஜெர்மானிய இசை யறிஞர் வகுத்த இசையியல் திறத்தில் புகுந்துவிட்டால், புராட்டஸ்டன்டுகள்மட்டு மன்றிப் பல கத்தோலிக்கர்கள் கூட, இந்த இசை எப்போது முடியும் என்று அப்புறமும் இப்புறமும் திரும்பிப் பார்ப்பார்கள். இவற்றுலெல்லாம் நான் அறிந்து கொண்டதென்னவென்றுல், மனித இசை ஒன்று, இசைக்கலைத்திறம் மற்றென்று; ஒன்றின் உணர்வுடையோர்க்கு மற்றென்றின் திறம் வராது என்பதே. இப்படிப்பினை கிடைத்த பின் எனக்கு இசைக் கலைத்திறன் இல்லையே என்று நான் வருந் துவதும் கிடையாது; அதில் பயிற்சி பெற ஆர் வம் கொண்டதும் கிடையாது.

(நு) 'அம்மாஞ்சி விழா'

அம்மாஞ்சிமார்களே, அம்மாஞ்சிமீர்!—ஆம். இன்று நீங்கள் எல்லாரும் எனக்கு ஒரே அம்மாஞ்சி மார்கள் தான்! வேறு ஏதேனும் உறவு வந்து அதைத் தடுக்காவிட்டால்—உங்கள் அனைவருக்கும் என் ஏப்ரில் முதல் நாள் வணக்கம்!

நீங்கள் இதுபோல் பல ஏப்ரில் நாள்கள் கண்டு பலருக்கு அம்மாஞ்சிமார்களாக இருந்து வாழ்வீர்களாக! இதோ, இதோ அம்மாஞ்சியாரே, உம்மைத்தான் அழைக்கிறேன், உமக்கு ஒரு அம்

மாஞ்சி வணக்கம்! உம்மையும் தான் சின்ன அம் மாஞ்சி; உம்மையும்தான் நடுவுள்ள அம்மாஞ்சி! இன்று நீங்கள் எல்லாரும் எனக்கு ஒரே அம்மாஞ்சி கள் தான்!

ஏனையா முறைக்கிறீர்? இன்று முறைக்காமல் செல்பவர் தான் அம்மாஞ்சி. முறைப்பவர் சிடு மூஞ்சி என்பது நினைவிருக்கட்டும்.

ஆள் தராதரமா? நமக்கிடையில் என்ன தரா தரம் இருக்க முடியும், இன்றைக்கு? இன்று நாம் எல்லாரும் ஒரே அம்மாஞ்சிகள். நமக்கிடையில் இன்று ஆசார உபசாரங்கள், வக்கணை வரிசைகள், எவையும் தேவையில்லை. நாம் என்ன, முன்பின் தெரியாத ஏதிலர்களா? அம்மாஞ்சிக்கும் அம்மாஞ் சிக்கும் அதுவெல்லாம் அடுக்காதே!

மனிதவகுப்பை முழுவதுமே உள்ளடக்கி ஒரினமாக்கிய இப்பெருநாளில் முறைத்துக்கொள் வது ஒழுங்கல்ல. ஒதுங்கிச் செல்வது அதைவிடத் தவறு. நான் இவ்வாறு ஒதுங்கிச் செல்லும் கோழையல்ல. மனித வகுப்பினர் பெரும்பா லோரை உள்ளிட்ட கூட்டுறவில் நானும் ஒரு நிறை உறுப்பாளன். இதை நான் ஒளிக்கப்போவதில்லை. யாரும் அறியச் சாற்றுவேன். இன்று நகர்ப் புறத்தில் என்னைக் காண்பவர் எவருக்கும் நான் சொல்லக்கூட மாட்டேன்—இன்று நீர் காண்பது உம்போன்ற ஒரு முட்டாளைத்தான், அறிவாளியை யல்ல! 'நான் ஒரு முட்டாள்'. இதை நான் என் முதுகிலேயே எழுதி வாசிக்கத் தயங்கவில்லை. ஆம், என் முதுகில் நீங்கள் எழுதுங்கள். நான் அதற் குள்ளே உங்கள் முதுகில் எழுதிவிடுகிறேன். ஆனால் நான் எழுதுவதைப் பொது முறையான முட்டாள்

எவனும் வாசிக்கவும் முடியாது, வாசித்தறியவும் முடியாது. நீ தான் இப்போது மொழி பெயர்த்துச் சொல்லேன். 'மூர்க்கோஸ்மி'*—இதன் பொருள் என்ன? பொருள் தெரிந்தால் அப் பொருளை உனக்கே எடுத்துக் கொள். அது உன்னைப் புகழ்ந்து எழுதப்பட்டதுதான். உன் வடமொழி யறிவுக்கு அது ஏற்ற பரிசு ஆகும்.—ஏனப்பா, ஏற இறங்கப் பார்க்கிறாய்? இந்த உலகத்தில் நாற்றிசைகள் இருக்கின்றன. நாற்றிசையிலும் எங்களினம் தான்—இப்பெயர் கேட்டுக் களிப்பவர்கள் தான். பெரியதோர் உலகத்தைப் பகைத்துக் கொள்ளாதே!

சின்ன அம்மாஞ்சி, அதோ அந்தக் கிண்ணம் நிறைய நல்ல இனிப்பான கூடான பால் கொண்டு வந்து தா. என்னடா, இன்று மோரா தயிரா என் றெல்லாம் கேட்காதே. இன்று புளிப்புக்கும் கசப் புக்கும், பழமைக்கும் முதுமைக்கும் ஏற்காதநாள். இனிப்புக்கும் களிப்புக்கும் இளமைக்கும் ஏற்ற நாள். இனிய பால், இனிய தின்பண்டம், இனிய நகைச்சுவை — இவற்றினுக்கிடையிடையே காரம், மிளகாய் எரிப்பு—ஏனன வகைகள் இவையே நம் மட்டி உலகுக்கேற்ற பட்டியல். மீதி எல்லாம் எட்டிக்காய்.

இன்று தன்னை மட்டி என்று கூற எவரும் தயங்க வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் பின் எங்குத் திரும்பிபார்த்தாலும், இன்று உலகமெல்லாம் ஒரே

*முதனூலில் இலத்தீனம் வழங்கப்படும் இடங்களிலெல் லாம் இங்கே வடமொழி வழங்கப்படுகிறது. இலத்தின் என்று குறிப்பிடும் இடங்களிலும் அப்படியே வடமொழி என்று தமிழில் குறிப்பிடப்படுகிறது. 'மூர்க்கோஸ்மி' என்பதன் பொருள் 'நான் மூட்டாள்' என்பது.

மட்டி மயம் தான். யாராவது அப்படி இல்லை என்று நினைத்தால், தன்முகத்தை வளைத்துத் திரும்பி முதுகுப் பக்கம் பார்க்க வேண்டியதுதான்! இன்று எவனுவது தன் முதுகில் எழுதி யிருப்பதைத் தானே பார்க்க முடியுமானால், அவன் தான் உண்மையான அறிவாளி! அடுத்தவர் முதுகை எல்லாரும் தான் பார்க்கமுடியுமே!

எல்லாரும் மட்டி என்பது கண்டு
தானும் ஒரு மட்டி என்பதறிக.

இன்றைக் குரிய போட்டி ஒன்றே ஒன்று தான்—இன்றைக்குரிய ஆராய்ச்சியும் ஒன்றே ஒன்று தான்! அது நம் வரலாற்றில் மிகச் சிறந்த ஒப்புயர்வற்ற மட்டி யார் என்பதே! இக்காலத்தில் சிறந்தவர் யார் என்பதை ஆராய வேண்டுவதில்லை! அதை நேரில் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

உலகின் முதல் அறிஞரே ஒரு மட்டி தான்? அவர் தான் எம்பிடாக்ளிஸ். அவர் அறிவுப் புல் நாடி எட்ன எரிமலையின் எரிவாய்க்குள் சென்று துழாவினாராம். அறிஞருள் சிறந்த மட்டியும் அவர் தான்.

உலகை முழுதும் வெல்ல முயன்ற முதல் வெற்றி வீரன் அலெக்ஸாண்டரும் ஒரு மட்டி தான். குழந்தை அலெக்ஸாண்டர் ஒரு கிச்சிலிப் பழம் வேண்டுமென்று அழுதாராம். ஆனல் வீர அலெக்ஸாண்டர் ஒரு உலகம் வேண்டும் என்று அழுதார். பாவம், ஒரு கிச்சிலிப் பழத்தை வாயில் கௌவி, அவரால் மறு கிச்சிலிப் பழம் கேட்டுப் பெறமுடியும். ஆனல் ஒரு உலகைப் பாதி வெல்வதற்குள் அவர் இறந்து போய்விட்டார்!

அறிஞரும் வீரரும் நல்ல மட்டிக்கணக்குப் போட்டியிடும்போது, மட்டிகள் எவரும் அறிஞராக, ஆராய்ச்சித் திறம் உடையவராக நடிக்க வேண்டாம். இந்த நாளில் மட்டுமாவது உலகத்தில் அறிவின் தொல்லையும், ஆராய்ச்சியின் குறும்பும் இல்லாதிருக்கட்டும்!

இலக்கியத்தில் சால மட்டிகள் நிறைந்த இலக்கியம் நம் ஆங்கில இலக்கியமே! மட்டிகளின் முடிசூடா மன்னன் ஸர் ஆண்ட்ரூ ஏச்சீக் முதல் மாஸ்டர் ஷாலோ, மாஸ்டர் ஸ்லெண்டர், மாஸ்டர் ஸைலர்ஸ், மாஸ்டர் ஆடம்ஸ், எவ்வளவு ஏட்டறிவு மட்டிகளின் கொலு மண்டபத்தை அதில் காண்கிறோம்!

நம் ஆராய்ச்சியால் நேரம் கடந்து விட்டது. மட்டி நாளின் இரவு சென்று அதோ, அறிவுக்கால ஒளி தோன்ற இருக்கிறது. நாம் இனி நெடுநேரம் மட்டியாயிருக்க முடியாது. இனி யாரையும் 'அம்மாஞ்சி' ஆக்கவும் முடியாது. ஆயினும் இவ்வினிய இராப்போது போகுமுன் உங்கள் அனைவரிடமும் ஒரு மறை செய்தியைக் கூறிவிடுகிறேன். எனக்கு உள்ளுக்குள்ளே—உலகக் கட்டுபாடுகளில் ஈடுபடாத வேளைகளிலே—மட்டிகள் மீது ஒரு மாறாத ஆழ்ந்த பற்று உண்டு. அது ஏன் தெரியுமா? மனிதர் எல்லாரும் முதலில் மட்டிகளாயிருந்தே பின் அறிவுடைய மனிதர் ஆகிறார்கள். இன்று இலக்கியம் படிப்பவர்கள், ஆராய்ச்சி செய்பவர்கள் எவரும் முன்னெல் குழந்தைக் காலத்தில் மட்டிக் கதைகளும் புளுகுக் கதைகளும் தித்திக்கத் தித்திக்க வாசித்தவர்கள் தானே! இப்போதும் அவ்வப்போது இலக்கியத்தில் அல்லது நாடகத்தில் மட்டிகளையும்

கோமாளிகளையும் கண்டு அவ்வார்வத்தைத் தணித்துக் கொள்ளவில்லையா?

மொத்தத்தில் மட்டியைக் கண்டால் எவரும் வெறுப்பதில்லை. அவன் தோழமையை, துணையை எவ்வளவோ பேர் நாடுவார்கள். மட்டித்தனத்தை விட மனிதருக்குத் தீங்கு செய்யும் பண்புகள் எத்தனையோ உள்ளன. மட்டியிடம் அத்தகைய தீங்குகள் அவ்வளவு இருக்க முடியாதன்றோ? மட்டித்தனத்தில் ஒரு சின்னஞ் சிறு கூறு ஒரு வரிடமில்லாதிருந்தால், அந்த மனிதன் மனித வகுப்பில் இருக்கத் தக்கவனே யல்ல. அது மட்டு மன்று. இன்னொரு செய்தியையும் நான் மக்களுக்கு கூறுகிறேன்—பொழுது விடிந்தபின் வேண்டு மானால் இதையும் ஒரு மட்டி சொன்னன் என்று கூறிக்கொள்ளுங்கள்—எவனொருவன் பண்புகளில் ஒரு மஞ்சாடி அளவு மட்டிப் பண்பு இல்லையோ, அவன் அமைப்பில் கல்லெடைக் கணக்கில் அதனினும் பொல்லாத பண்புகள் கட்டாயம் இருக்கும் என்பதை நீங்கள் உறுதியாக நம்பலாம்.

இந்த அறிவுரையை அடுத்த மட்டி நாள்—ஏப்ரில் முதல் நாளாகிய 'அம்மாஞ்சி' நாள் வரும்வரை—மற வாதீர்கள்.

(சு) மௌன வழிபாடு

பிறப்பினில் மூச்சின்றிப் பிறந்திடும் மோனமே!
சிறப்பநெஞ் சகஆழம் திறந்திடும் நீள்மதகே!
சொல்கடந்த ஒன்றதனின் சொல்லாடாத்
தோன்றலே!
சொல்கெழு வாய்அடைத்து நெஞ்சம் திறப்பாய்நீ!

மறைசெய்தி காக்கின்ற மனக்குகந்த தோழன்நீ!
மறைசமய வாய்மைநிலை காட்டுகின்ற உரைகல்நீ!
கண்டுணர்ந்தார் கருத்தாழம் காட்டவல்ல வான்
முழக்கே!
மண்டுகின்ற பாலைநிலக் கானலிடை வாடாமே,
நாட்டார வாரமது பற்றுது மெய்ப்பற்றுல்,
காட்டகம் வாழ்வோரின் கடுவாழ்வு காணுமே,
வல்லார் வகுத்தநீள் நல்லார்வம் கொண்டுநீ
பொல்லாரும் நாவடக்கப் போதுக மாநிலத்தே!*

வாசக அன்பரீர், உண்மையான அமைதி என்பது எவ்வாறு இருக்கும் என்பதை நீர் நேரிடையாகக் காண விரும்புகிறீரா? மக்களின் சந்தடியிலிருந்து ஒதுங்கி, ஆனல் மக்களிடையிலேயே, மக்கள் உள்ளத்தின் ஆழ்ந்த உள்ளுணர்ச்சியின் மெய்ப்படிவத்தை நீர் காண அவாவுகின்றீரா? காற்றின் ஆரவாரம் முதல் முதல் எழுவதற்கு முன்பு எங்கும் நிறைந்திருந்த அமைதியின் ஒரு கூறினைக் காணும் விழைவு உமக்கு உண்டா? உண்டானல், அதற்காக நீர் தொலைவகம் சென்று பாலை நிலம் தேடி அலைய வேண்டுவதில்லை; மண்ணுலகின் ஆழ்தடங்களைத் தொளைத்துச் செல்ல வேண்டுவதில்லை. கண் மூடிக் காதடைத்து, தன்னுள்ளே தானடங்கித் தொல்லைப் பட வேண்டியதுமில்லை. இவையனைத்தையும் விட எளிய வழி ஒன்று உண்டு. அதுவே குவேக்கர்களின் வழிபாட்டுக் கூட்டம் ஒன்றைச் சென்று காண்பது!

தீயசொற்களைச் சொல்லாமல் வாயடங்கியிருப்பதே தனி மனிதனுக்குச் செயற்கரிய செயல்.

---

* ரிச்சர்டு ஃவ்ளெக்லேலின் 'பல்வகைப் பாட்டுக்கள்' (Poems of All Sorts)

பிறரைப் பழிக்காமல், சினந்து பேசாமல், பிறர் குற்றம் கூறாமல் இருப்பதுவே எவ்வளவோ கடுமையானது. அப்படியிருக்கத் தீய சொல், நல்ல சொல் எதுவும் சொல்லாமல் வாயடக்குவது கடுமையினும் கடுமையன்றோ? குவேக்கர் குழுவிலே, ஒரு வரல்ல, சிலர் பலரல்ல, அனைவருமே வழிபாட்டில்கூட வாய்விடாது, உள்ளத்தினின்று உள்ளத்துக்கு—மனித உள்ளத்திலிருந்து நேரே கடவுள் திருவுள்ளத்துக்கு—எண்ண அலைகளை அனுப்பி வழிபடுகின்றனர். வழிபாட்டுக்குப் போகும்போதும், வழிபாட்டின் போதும், வழிபாட்டினின்று மீளும் போதும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தாமும் வாய் திறவாமல், பிறரும் வாய் திறக்க இடம் கொடாமல், ஒரே பெரிய இயந்திரத்தின் ஒசைபடா உறுப்புக்கள்போல், தத்தமக்குரிய செயலைக் குறிப்பறிந்து செய்துவிடுகின்றனர். உண்மையில் மனிதருக்கு மாறுக மனித உருவங்கள், மனிதர் படங்கள் ஒன்று கூடி ஊமைக் கூத்தாடிப் பிரிந்தாலெப்படித் தோற்றுமோ, அப்படியே அவர்கள் வழிபாட்டுக் கூட்டம் தோன்றுகிறது.

பாலைவனத்தின் மோனம் இதற்கு எம்மட்டு? வாய் அரவம் செய்யாதவை எனப்படும் மீன்கள் கூட இதற்குத் தோற்கவேண்டியவையே! மோனமாது இங்கே தன் முழு நிறை ஆட்சி செலுத்துகிறாள்! பலர் சேர்ந்த இடத்தில் ஒவ்வொருவர் தனி அரவமும் பிறர் அரவங்களுடன் சேர்ந்து ஒரே ஆரவாரமாவதை யாவரும் கேட்டிருப்பர். ஒரு கொதுகின் இரைச்சலை யாரும் கேட்டிருக்க முடியாது. ஆனால் கொதுகுக் கூட்டத்தின் இரைச்சல் காதினை எவ்வளவு தொலைக்கின்றது! இது போலவே, தனி மனிதன் மோனமும் பிறர்

மோனத்துடன் சேர்ந்து, காதடைத்துப் புலனடைத்து, எங்கும் நிறையும் ஒரே பெருமோனமாக அமைவுறுகின்றது.

மோனம் ஓர் எதிர் மறைப் பண்பு மட்டுமே என்று நாம் கருதுவது உண்மையானால், அது இப்படித் திரண்டு பேருருவம் கொள்ள முடியாது. ஆனால் உண்மையில் மோனம், இருள், குளிர் ஆகியவை முற்றிலும் எதிர் மறைகள் அல்ல. இன்மையைக் குறிக்கும் சூன்னம்போல் அவை கூடவும் குறையவும் செய்யாத அளவைகள் அல்ல. கூடவும் குறையவும் செய்யும் அன்மை எதிர் மறைகளே இவைகள். கண்ணைத் திறந்துகொண்டு பார்க்கும் ஒளியைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு பார்த்தால் ஒளி பெரிதும் குறைந்து 'இருள்' ஆய் விடும். அது போலவே கண்ணைத் திறந்துகொண்டு பார்க்கும் இருளைக் கண்ணை அடைத்துக்கொண்டு பார்த்தால் அது இன்னும் இருண்டு 'இருட்டு' ஆய்விடும். ஒலி ஆழத்தினின்று ஆழம் எதிரொலிக்கின்றதன்றே? அது போல மோனமும் ஆழத்தினின்று ஆழம் எதிரொலிப்பது—அல்லது எதிர் 'மோனி'ப்பது உண்டு. மனித உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து மோனம் பிற மனிதர் உள்ளத்தின் ஆழங்களிலும், பேருள்ளமாகிய இறைவன் திருவுள்ளத்தின் ஆழத்திலும் சென்று 'எதிரளி'க்கின்றது. இம்மோன எதிர் மோனம் எல்லாம் ஒருங்கே திரண்டு, மனித உள்ளங்களனைத்தையும் இயக்கும் ஒரே மோனக் கடலாய், மோனப் பேரியக்கமாய் நிறைகின்றது. ஒலிக்கு ஒரு உச்ச அளவு உயர்வு இருப்பதுபோல, மோனத்துக்கும் ஒரு நிறை மோன ஆழம் இருக்கிறது என்பது உண்மையேயன்றே?

தனி மனிதன் மோனம் எவ்வளவு செயலற்ற தாயிருந்தாலும், அது குறை மோனமே யாகும். அதன் ஆற்றல் மிகச் சிறிது. மனித உள்ளத்தின் ஆழ்ந்த புண்களை இத்தனி மோனம் ஆற்றவல்ல தன்று. ஆனல் பெருந்திரளான கூட்டத்திலுள்ள நிறை மோனம் இத் தகைய ஆற்றலுடையது. உல கின் முற்கால எகிப்தியத் துறவியர் இதனை உணர்ந் திருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அவர்கள் மோனத்தை நாடித் தனியிடம் ஏகிய போதும், தனித்து ஏக வில்லை; குழாம் குழாமாகச் சேர்ந்தே சென்றனர். உரையாடுவதற்காக நாம் கும்பு சேர்வதுபோல, அவர்கள் 'மோனமாடு'வதற்காகத் கும்பு நாடினர். அவர்கள் உரையாடா ஒப்பந்தம் நம் உரையாடலை விட அவர்கள் அனைவரையும் நன்குபிணைத்தது. உரையாடலில் உயர்வு தாழ்வு, கருத்து வேறுபாடு, பூசல் ஆகியவற்றுக்கு வழி உண்டு. மோனத்தில் வெற்றியும் உயர்வும் முழு மோனத்தில் தான்— தவிர, மோனத்திலே பூசல் இருக்க முடியாது; அது அமைதியின் திருவடிவம்!

இவ்வுண்மையினைச் சமயத் துறையில்தான் காணவேண்டு மென்றில்லை. உலகியல் வாழ்வி லேயே திறம்படக் காணலாம். கொடும்பனிக் காலத்து மாலை நேரத்தில், வீட்டின் மூலையில் சாய் விருக்கையிலமர்ந்து வாய்விடாது ஒரு புத்தகத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, அருகே உயிருக்குயி ரான ஒரு நண்பன் அல்லது மனத்துக்குகந்த வாழ்க்கைத் துணைவி மற்றொரு புத்தகத்தைவைத் துக் கொண்டு வாசிப்பதைவிட உயர்ந்த வாசிப்பு இன்பம் என்ன இருக்கமுடியும்? அந்நேரத்தில் ஒரு வருக்கொருவர் பேசாமலே, இருவரும் ஒரே நூலை வாசிக்க வேண்டிய அவசியம் கூட இல்லாமலே,

இருவருக்கும் தனி அமைதி உண்டாவதில்லையா? உரையாடலால் தான் உள்ளங்கள் பரிமாறிக் கொள்ள முடியும் என்ற தப்பெண்ணத்தையும், தனியே இருப்பதில்தான் அமைதி காணமுடியும் என்ற தப்பெண்ணத்தையும், இரண்டையும் இத் தகைய நிகழ்ச்சிகள் போக்கவல்லன. திரு ஃஜிம்மர் மென் கூறுகிறபடி ஒத்துணர்வுடன் கூடிய தனி மையினும் மேலான இன்பம் எதுவும் இல்லை.

காதில் கேட்கும் ஒலியும் உண்டு. காதில் கேளா ஒலியும் உண்டு. அதுபோலவே, காதில் கேளாத மோனமும் உண்டு, காதறியக் கேட்கும் மோனமும் உண்டு என்னலாம். ஆளற்ற பாரியு கோயில் சிகரங்களில் உலாவுகையில் ஏற்படும் மோனம், கேளா மோனம்: பலர் ஒருங்கு கூடுமிடத் தில் ஏற்படும் மோனம் செவிப்படும் மோனம்! இம் மோனம் நம் புலனுணர்வுக்கு எட்டுகிறது. நம் உள் ளத்திற்கு அமைதி தருகிறது. இக்காரணத்தினா லேயே பாரித்தகன்ற வெஸ்ட் மின்ஸ்டர் மாடத்தி லும் அடையப் பெறாத மோன இன்பத்தை, நாம் குறுகிய இடத்தில், எளிய இருக்கைகளில் அமர்ந்து வழிபடும் குவேக்கர் வழிபாட்டுக் கூட்டத்தில் பெற முடிகிறது. கல்லறையிலும், சாவிடத்திலும், பழங்கா லப் பாழ்ங் கட்டிடத்திலும், குகைகளிலும், எங்கும் இத்தகைய மனிதப்பண்பு நிறைந்த மோனத்தை— துயரும் சோர்வும் கலவாத மோனத்தை நாம் அடைய முடியாது. பழமையில் கருத்துச் செலுத்து வோர், மனித வாழ்க்கையை வெறுத்தோர் ஆகிய வர் மோனம் நம்மிடத்திலிருந்து தொலைதூரத்தி லுள்ள ஒரு மோனம். நம் கழுத்தை நீட்டிக் கண்ணைத் துறுத்தி நாம் அதைக் காண முயல வேண்டும். குவேக்கர் கூட்டத்தின் மோனத்தைப்

போல அது அணுகத்தக்க, கலந்து ஒன்றுபடத் தக்க மோனமல்ல.

நினைக்கப்போனால், மனித உலகத்தினகமாக ஒரு தெய்விகத்தன்மையை எங்காவது காணமுடியு மானால், அதைக் கட்டாயம் குவேக்கர் திருக்கூட்டத் தில் காணலம். இங்கே சதியில்லை, மறைவில்லை. குறுகுறுப்பும் பொச்சரிப்பும் இல்லை. சூழ்ச்சி எதிர் சூழ்சி, வாத எதிர் வாதம், கட்சி எதிர் கட்சி எதுவும் கிடையாது. சொல்லொன்று செய லொன்று, உள்ளொன்று வெளியொன்று இவற் றுக்கு இடம் ஏற்படவே முடியாது. மோனத்தின் தன்மை என்னிடம் இல்லாமையினால் இந்தக் கட்டு ரையைக் கூட யாராவது (நகைச்சுவைக் கட்டுரை களும் இதனுடன் இருப்பதை ஒருவேளை எண்ணி) இதை ஒரு நகையாடல் கட்டுரை என்று கூறிவிடக் கூடும். ஆனால் குவேக்கர்கள் மோனத்தில் எவரும் (தங்கள் இயல்பைப்பற்றி) நகைத் திறத்துக்குப் பொருள் காணக்கூடுமேயன்றி நகைத்திறத்தைக் காணமுடியாது. நகைத்திறம், ஏளனம் முதலிய வெறுப்புப் பண்புகளில் பழகிய நம் மனித மொழி யில் எழுதும் இவ்வரிகள் என் உள்ளக்கருத்தை முற் றிலும் வெளிப்படுத்த முடியாவிட்டாலும், குவேக் கர்கள் கையாளும் மோனப்பழக்கத்தின் உயர்வை ஓரளவு விளக்கிவிட்டேன். குவேக்கர்களிடையே அமர்ந்து அவர்கள் நீடிய அமைதியில் பங்கு கொள்ளும்போது என்மனம் அந்தச் சமயத்தின் தோற்றம், தொடக்ககால வரலாறு ஆகியவற்றில் ஈடுபடுகின்றது.

"குவேக்கர்களே! உங்கள் சமயத்திற்கு வித்திட்டவர்கள் ஃவாக்ஸும் டௌன்ஸ்பரியும் ஆவர். அவர்களைப் பின்பற்றி நீங்கள் [illegible]

ERSITY EXTENSIO

யுடன் தாங்கிய இன்னல்களை யாரால் எண்ணிப் பார்க்கமுடியும்? வீம்பும் வீரப்பும் மிக்க எத்தனை படைவீரர், இளைஞர் நகையாடினர்! அவர்கள் இகழ்ச்சியாவது மனத்தை மட்டுமே புண்படுத்த வல்லது. மனத்தையும் உடலையும் எரிக்கும் இரு நெருப்புகள் இருபுறமிருந்து உங்களை நெருக்கின. சமய ஆட்சி செய்த திருக்கோவிலகம் உங்களை அழிக்க முயன்றது. அச்சமய ஆட்சியை ஒழிக்க முயன்ற குழு முறை ஆட்சிச் சமயம் (Presbyterianism) மற்றொரு புறம் உங்களைத் தாக்கிற்று. ஏனெனில் இருவருக்குமிடைப்பட்ட நிலை உங்கள் நிலை. உங்கள் அமைதியைக் குலைப்பதற்கென்றே கங்கணம் கட்டிக்கொண்டுவந்தவர் எத்தனையோ பேர், உங்கள் அமைதியின் கவர்ச்சியிற்பட்டு ஆட்டுக்குட்டிபோல் அடக்கமுற்று உங்களுடன் குந்திவிட்டதை நான் கேள்வியுற்றிருக்கிறேன். குற்றஞ் சாட்டியவர்கள் முன்னிலையில் 'பென்'னும் 'ஃவாக்'ஸும் வந்து வாயாடாது அமைதியே உருவாக நின்றபோது, அவர் கூறுகிறபடி, 'முறை மன்றத் தலைவரும் நடுவர்களும் இறந்த மனிதர் போல் வந்து காலடியில் கிடந்தனர்' என்றும் கேள்வியுறுகிறேன்."

இவற்றையெல்லாம், வாசக அன்பரே, நீர் இது வரை கேள்வியுற்றதில்லையானால், இதுவகையில் கோவிலகத்தார் நூல்களை வாசிக்காது 'ஸ்மெல்'லின் "குவேக்கர் வரலாறு"களைப் படிக்கும்படி பரிந்துரைக்கிறேன். ஃவாக்ஸ், முற்கால 'நண்பர்கள்' ஆகியவர்கள் நாட்குறிப்பு ஏடுகளிலிருந்து எடுத்தெழுதப்பட்ட இவ்வரலாற்றுச் செய்திகள் திருக்கோவிலகத்தாரின் மிக உயரிய சமய அன்பர்கள் வரலாறுகளைவிட உருக்கமாயிருக்கும் என்பதில்

ஐயமில்லை. இதில் நீங்கள் அவநம்பிக்கையுறவும் எதுவுமில்லை—நம்பும்படி வற்புறுத்தப்படத்தக்கதும் எதுவுமில்லை. உயர் பதவி, தன்னலம் ஆகிய கறைகளுக்கு இடமே இருக்கமுடியாது. ஏனெனில் அது முழுவதும் அவர்கள் அடைந்த இன்னல்களின் வரலாறுகள்தான். அதுவும் புகழ்பெற்றவர்கள் அடைந்த இன்னல்கள் அல்லது இகழ்வுக்கிடையிலே தாங்கிய இன்னல்களின் வரலாறுளே.

புகழுக்காக இன்னலடைவதில் பொருள் காண முடியும். இகழ்வினிடையே அவர்கள் அடைந்த இன்னல், ஏளனத்திடையே அவர்கள் நைந்த நைவு உள்ளத்தைப் பிளக்கத் தக்கதாகும். ஜேம்ஸ் நேய்லரின் நாக்குப் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்புக் கம்பிகளால் துளைக்கப்பட்டது. அவர் ஒரு சிறு மூச்சொலிகூட இன்றி, முகச்சுளிப்பின்றி, அதனைப் பொறுமையுடன் தாங்கினர். சோர்விடையே ஏற்பட்ட மயக்கவெறியில் அவர் பிதற்றியதைக்கூட எதிரிகள் கடவுட் பழிப்பு என்றனர். ஆனால் அவர் மனம் தெளிவுற்று அவ்வுரைகளைக் கேள்விப்பட்ட போது, தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த முழுப் பணிவுடன், தாம் உணர்வற்ற நிலையில் இருந்தாலும் அவ்வாறு கூறியது தவறு என்று மன்னிப்புக் கோரினர்! ஆனால் இப்போதும் தம் சமயவாழ்வுப்பணிமீது சுமத்தப்பட்ட குற்றத்தை ஏற்க மறுத்துப் பேசவும் மறுத்துவிட்டார். தமது தவறு என்று கண்டதனைக் கூறுவதற்கு மட்டுமே அவர் நா மோன ஆணையைச் சிறிது மீறிற்று. தவறென்று ஒன்றை ஏற்றவுடன், இனிப் பழைய நெறிக்கே செல்வோம் என்று எண்ணும் புத்தார்வப் போலிச் சமய மாற்றக்காரர் போன்றதல்ல, அவர் கொண்ட சமயக்கோட்பாடு!

குவேக்கரைப் பற்றிய நூல்களைப் படித்து முற்காலக் குவேக்கர்களிடம் அன்பு செலுத்துக. அவர்கள் இடைக்காலத் தளர்ச்சி, அவ்வக்காலத் தவறுகள் ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்தத் தேவை யில்லை. எக்கோட்பாட்டைச் சார்ந்தவரிடையேயும் எல்லாரும் முழுநிறைவுடையவராயிருக்க முடியாது. ஆனால் உண்மையான சமய ஆர்வத்தையும் அமைதி யையும் நான் குவேக்கர் பலரிடைக் கண்டிருக் கிறேன். நான் கண்ட ஒரு காட்சி எனக்குப் பழயகாலக் குவேக்கர் பண்புகளை நினைப்பூட்டுவதா யிருந்தது.

ஒருவர் அரக்கர் இனத்தவர் போன்ற பாரிய உருவமும் திட்பமான தோள்களும் உடை யவர். அவர் உடம்புக்கட்டு இரும்பாலானது. அனால் அவ்விரும்பு வெண்ணெய்போல் வளைந்து நெகிழ்ந்து அடங்கிக் கிடந்ததைக் கண்டேன். சொற்பொழிவாற்றும் தூய திரு. பால் உரு வத்தின் பக்கத்தில் அவர் உருவை வைத்துப் பார்க்கவேண்டும், அதன் பண்புகளின் மாறு பாட்டு வன்மையைக்காண! ஒரு சிற்றுருவின் வீரத்தை முன்னதில் காணலாமானால், ஒரு பேரு ருவின் அடக்கத்தைப் பின்னதில் காணலாம். பாலின் முழக்கத்தைவிட அவர் மோனம் வலி வுடையதாகத் தோற்றிற்று. ஆனால் அப்போது அவர் புதிதாகவே வந்து சேர்ந்திருந்தார். அவர் தம் உடலின் கொந்தளிப்பையும், உள்ளத்தின் புயலையும் அப்போதுதான் போராடி அடக்கிக் கொண்டு வந்தார்.

சமயகுருவிடம் அன்று அவர் தம் பழியேற்ற மைந்த போது கூறிய சொற்கள் யாவர் உள்ளத் தையும் ஈர்க்கத்தக்கவை. மிகுந்த துக்கத்துடனும்,

வெட்கத்துடனும், கழிவிரக்கத்துடனும் அவர் "ஐயனே! என் பழி மிகமிகப் பெரிது. ஆனால் அதை மன்னிக்கவே கோருகிறேன். என் அறியா இளமைக் காலத்தில் நான் ஒரு பேச்சாளனாக இருந்துவிட்டேன்" என்றார். ஒரு பேச்சாளனாக மிளிர எத்தனைபேர் விரும்புவார்கள். ஆனால் அவர் அதற்காக மெய் துடிதுடிக்க அச்சத்துடன் மன்னிப்புக் கோரினார்! ஒருவேளை பேச்சாளர் பண்பு ஒரு குறை என்று அவர் மதித்தது குவேக்கர்கள் அளவு கோலைக் கொண்டே ஆயிருக்கலாம். சிறிது இளமைக் குறுகுறுப்பில் பேசுவதையே பெரும் பேச்சு என்று கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர் மன்னிப்புக் கோரிக்கையின் உள்ளார்ந்த வாய்மை, பணிவு, தெய்வப்பற்று ஆகியவை எளிதில் எங்கும் காணப்படாதவை.

நாம் குவேக்கராக இருக்க விரும்பாதபோதும் கூட, வாழ்க்கையின் பல அல்லல்களிடையே, நெஞ்சுக் குழப்பங்களிடையே அவர்கள் வழிபாட்டிடத்தில் ஒரு அரைமணி நேரம் போயிருந்தால் பெறும் அமைதி பெரிது. ஒரு ஆடு நின்றுமேய்வது போல நாற்பது நின்று மேயும் அமைதி நம்மையும் கௌவத்தக்கதே!

குவேக்கர்களின் ஆடையும் தூயவை—அழுக்கற்றவை மட்டுமல்ல, அழுக்கற்ற நிறமாகிய வெண்ணிறத்தவை. இங்கும் தூய்மையின் எதிர்மறைப் பண்பு மட்டுமன்றி, அதன் உடன்பாட்டுப் பண்பும் மூனைத்துத் தோன்றுகிறது. பிரிட்டனிலுள்ள குவேக்கர்களெல்லாம் நகரில் வந்து கூடும் விழா நாட்களில், அவர்கள் நகரையே வெள்ளொளி மயமாக்கி, அதை வானுலகத்தின் ஒரு பகுதியாகக் காட்சியளிக்கச் செய்கின்றனர்.

(எ) ஆசிரியரும் மாணவரும்

நான் எதையும் முறையாகப் படித்ததில்லை. அங்கு மிங்குமாகக் கொய்தெடுத்த துண்டுத் துணுக்குகளின் ஒட்டுப் பூச்சே என் அறிவு மண்டலமாயிருந்து வருகிறது. அத்துண்டுத் துணுக்குகளும் வழக்காற்றில் இல்லாத பழங்கால நாடகங்கள் சில வற்றிலிருந்தும், சில தொல் பழங்கால ஏடுகளிலிருந்தும் துருவி எடுக்கப் பட்டவையே. ஆகவே இக்கால மக்கள் எவரின் அறிவு நிலைக்கும் என் அறிவு நிலைக்கும் உள்ள வேறுபாடு ஒரு பல்கலைக் களஞ்சியத்தை நிறைக்கப் போதியது. எனது நிகழ் காலமும் மற்ற மக்கள் நிகழ் காலத்துக்கு ஆயிரம் ஆண்டு பிற்பட்டது. உண்மையில் ஆயிரம் ஆண்டு பின் சென்று ஜான் அரசர் கால இங்கிலாந்துக்கு நான் போனால் கூட, அக் கால மக்களும் என்னைப் பழைய பஞ்சடைந்த கருநாடகப் பேர்வழி என்று கூறாமலிருக்க முடியாது.

உலக வரலாறு, நில இயல் செய்திகள், தற் கால அரசியல் சூழ் நிலை ஆகிய எத்துறை பற்றியும் எதுவும் எனக்குத் தெரியாது. தற்கால அறிவு நூல்களைப் பற்றியோ கடுகுவற்றுக்கும் அளவு அறிவு கூட என்னிடம் காணமுடியாது. வானிலில் உள்ள என் அறிவைக்கொண்டு வானத்தில் ஞாயிற்றையும் திங்களையும் தவிர வேறு எந்த ஒளிப் பிழம்பையும் நான் அடையாளந் தெரிந்து கூற முடியாது. பண்டைக் காலப் புலமைச் சிறப்புடைய

---

* முதனூல் தலைப்பு அக்கால இக்கால ஆசிரியர் (The Old & the New School master) என்பது. ஆறுபோல் வளைந்து நெளிந்து செல்லும் இக் கட்டுரையின் கடைசித் திருப்பத்திற் கண்ட பொருள் இங்கே தலைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இலத்தீன், கிரீக்கு மொழிகளோ, இக்கால ஃவிரஞ்சு, ஜெர்மன் இத்தாலியன் முதலிய மொழிகளோ எதையும் நான் அறியமாட்டேன். சுருங்கச் சொன்னால் ஒரு முதல் வகுப்புப் பள்ளிப் பையனுக்குத் தெரிவது கூட எனக்குத் தெரியாது.

நாகரிகத்தின் அறிகுறி பொது அறிவு என்றும், அதனை ஒருவர் உரையாடல் திறத்தில் காணலாம் என்றும் கருதப்படும் இந்நாளில், என் போன்றவர் நிலை சிக்கலானது. நூலில்லாமல் ஊசியை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு தைக்கச் செல்லுபவர், தைக்கக் கொடுக்கும் ஆடையிலிருந்து தைப்பதற்கான நூல் எடுக்க எண்ணுவதுபோல், பேசுபவரிடமிருந்தே என் போன்றவர் பேசுவதற்கான கருத்துக்களை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது. இவ்வளவு குறைந்த சரக்கை வைத்துக் கொண்டு அல்லது சரக்கே இல்லாமல் நான் எப்படி உலக வாணிகம் நடத்துகிறேன் என்று அடிக்கடி எனக்கே வியப்பாயிருக்கும். ஆனால் பலர் கூடுமிடங்களில் தனி அறிவில்லாமலே குறை யறிவுடையவர் தம் குறை யறிந்து கொண்டு தம் திறமையின்மையை மறைத்துக் கொள்ளக்கூடும். இருவராக அகப்பட்டுக் கொண்டால்தான் இவ்வகையில் இக்கட்டு மிகுதி. உடனிருப்பவர் நல்ல அனுபவ அறிவுடையவராயிருந்து விட்டால், கால் மணி நேரம் போக்குவதற்குக் கூட எனக்கு நடுக்கமாயிருக்கும். இத்தகைய தறுவாய்களில் அடிக்கடி ஈலியாவின் சாயம் வெளுத்துப் போகும் நிலைமை ஏற்படுவதுண்டு. அண்மையில் ஏற்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி இத்தகையது.

பி....கெவுனியிலிருந்து சா....கேணிக்குச் செல்லுகையில் ஒரு நாள் இடை நிறுத்தங்களுள் ஒன்

றில் ஒரு இளைஞனுடன் ஒரு நாணய மிக்க மனிதர் வண்டியிலேறினர். இளைஞன் கடைந்தெடுத்த சிலை போலக் கட்டழகும் வனப்பும் உடையவனு யிருந் தான். அவன் அம்மனிதரிடம் நடந்து கொள்வ தைப் பார்த்தால், அவன் வேலையாள் போலவு மில்லை. கணக்கரைப் போலவும் இல்லை. மகனைப் போலவும் இல்லை. அதே சமயம் இவ்வெல்லாத் தன்மைகளும் ஒரு சிறிது கலந்தே காணப்பட்டன. இச் சுவை மிக்க உறவு யாதா யிருக்கக்கூடும் என்ற சிந்தனையிலாழ்ந்திருக்கும் சமயம், இளைஞன் அவரிட மிருந்து ஏதோ ஆணை பெற்று வணக்கம் செய்து அகன்றான். வண்டியும் புறப்பட்டு விட்டது.

அப்போது தான், நான் அம்மனிதருடன் தனி யாக அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதும், பேசித் தீர வேண்டும் நிலை ஏற்பட்டிருப்பதும் எனக்குத் தெரிய வந்தது. எவ்வளவு நேரம் இப்படிக் கழிக்க வேண்டுமோ, எப்படிக் கழிக்கப் போகிறோமோ என்ற சிந்தனையில், சிறிது நேரம் வாளா இருந் தேன். ஆனால் அம்மனிதர் சிறிதும் தயங்காமல் தாமே பேச்சைத் தொடங்கி, மள மள வென்று தம் கருத்துக்கள் பலவற்றை என் மறுமொழியை எதிர் பாராமலே அளந்ததுடன், அடிக்கடி என் கருத்துக் களையும் உசாவியறிய முற்படலானார்.

வண்டிக் கட்டணத்திலிருந்து தொடங்கி வண்டி ஓட்டிகளின் நடை உடைகுணங்கள், போட்டி வண்டிகள் ஏற்பட்டதால் வந்துள்ள விளைவுகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி முதலில் தாமாகப் பல கருத்துக்களை வெளியிட்டபின், அவர் திடுமென ஒரு கேள்வி கேட்டு விட்டார்—சு....பண்ணையி லுள்ள கால் நடைப் பரிசுக் காட்சியைப் பார்த் தீர்களா என்று! நான் பார்த்ததில்லை என்றவுடன்

அவர் வியப்படைந்து, பின் அதைத் தாம் அப்போதுதான் பார்த்து வருவதாகக் கூறினர். அத்துடன் அவர் அதனை வருணித்து அத்தகைய ஒரு திட்டம் ஏற்பட்டிருப்பது சமூகத்துக்கு எவ்வளவு நலம் விளைவிப்பதாகும் என்பதுபற்றி ஒரு சொற் பொழிவு ஆற்றித் தீர்த்தார். அதற்குள் நா.... கெவுனியண்டை சில துகிற் கடைகள் இருப்பது கண்ணிற்படவே, சில ஆண்டுகளுக்கு முன் புதிதாக வந்துள்ள பருத்தியாடைகள் பற்றியும், அவற்றின் நேர்மை மலிவு ஆகியவைகள் பற்றியும், வெப்ப மான நாடுகளில் இவற்றையே மனிதர் பொதுப் படையாக அணிவது பற்றியும், இச்சார்பில் வருங் காலத்தில் பிரிட்டனுக்கு ஏற்பட விருக்கும் ஏற்று மதி வாணிக வாய்ப்புக்கள் பற்றியும், இப் புதிய மூலப் பொருளால்* உலகில் ஏற்பட்டுள்ள புரட்சி பற்றியும் விரித்துரைத்தார். இறுதியில் அவர் ஒரு 'இந்திய' வாணிக முதலாளியோ என்று நான் ஐயப்படும் அளவுக்கு அவர் இந்தியாவின் தொழில் நிலைமை, வர்த்தக நிலைமை ஆகியவைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளில் இறங்கினர்.

இவர் யார்? இவருக்கு இவை எல்லாம் எப்படித் தெரியும்? இவ்வளவு உலக அறிவுடைய இவர் இந்நாட்டில் ஒரு மந்திரியா யிருக்கக் கூடுமே? அப்படிப்பட்டவர் இங்ஙனம் பொது மக்கள் பயணஞ் செய்யும் வண்டியில் வருவானேன்? இவ்வாறெல் லாம் நினைத்துக்கொண்டே நான் பேசாது கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

---

*பருத்தி மேலைட்டினருக்கு 18-ம் நூற்றாண்டிறுதியில் புதிது. அதன் வாணிகத்தாலும் புதிய இயந்திர நெசவு முறை யாலுமே தொழிற் புரட்சி ஏற்பட்டது. சிறிது காலத்துக்குப் பின் இதன் பயனை பிரிட்டன் உலகின் முதல் வாணிக வல்ல சாக எழுச்சியுறத் தொடங்கிற்று.

இப் பேச்சு முழுவதும் முடிவதற்குள் அவர் இன்னும் திடுக்கிட வைக்கத் தக்க மற்றொரு கேள்வி கேட்டார். "லண்டனில் சில்லறை வர்த்தகர்களின் கடைச் சாவடிகளிலிருந்து வரும் மொத்த வாடகை எவ்வளவு இருக்கும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்பதே அக்கேள்வி! இதை யெல்லாம் அறிய என்னை அவர் லண்டன் நகர முதல்வரென்று நினைத்தாரோ, என்னவோ? "அச்சிலிஸ்* பெண்களிடையே ஒளிந்து வாழ்ந்தபோது, அவன் பெயரென்ன? ஹெர்க்குலிஸின்** பயணங்களிடையே அவன் கண்ட அன்னப்பறவைகள் என்ன மொழியில், என்ன பாட்டுக்கள் பாடின?" இவைபோன்ற பழங்கால ஆராய்ச்சிக் கேள்விகள் கேட்டிருந்தால் கூட, எதையாவது கதை கட்டிக் கூறியிருக்கலாம். ஆனால் திட்ட வட்டமான இன்றைய செய்தி விவரங்களை எப்படிக் கூறுவது! ஆனால் என் மறு மொழியில்லாத் தயக்கத்தைக் கண்டு அவரே விடையளித்துப் பின்னும் பல இக்கால, அக்கால நிலைகளைப் பற்றி ஆராய்ச்சியும், ஒப்பீடும் நடத்தினர்.

வழியில் கண்ட இயற்கைக் காட்சிகளில் அவர் கவனத்தைச் செலுத்தி, அவருடைய ஆராய்ச்சிகளிலிருந்தும், கேள்விகளிலிருந்தும் நான் தப்ப முயன்று கொண்டிருந்தேன். அப்போது, இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டதால் அவர், என்னை

---

*அச்சிலிஸ் கிரேக்கர் பெருங் காவியக் கதைகளில் வருணிக்கப்படும் அர்ச்சுனனை ஒத்த வீரன்.

**ஹெர்க்குலீஸ் கிரேக்கர் பெருங் காவியக்கதைகளில் வருணிக்கப்படும் ஓர் அறிவார்ந்த அருஞ்செயல் வீரன். அவன் வீரத்தில் வீமனையும், அரசியலறிவில் கண்ணனையும், காதல் வீரவாழ்வில் நளனையும் நினைவூட்டத்தக்கவன்.

ஒரு மட்டில் விட்டு விட்டு இறங்கி வணக்கம் செய்து சென்றார். ஆலில் இறங்கிப்போகும் போது ஒரு வழிப் போக்கரிடம் "இப்பக்கத்தில் நோய் நிலை எப்படி? எங்கள் பள்ளியும், பக்கத்திலுள்ள பல பள்ளிகளும் இதற்காக மூடப்பட்டிருக்கின்றன" என்று கூறினர்.

இச்சொற்கள் என் உள்ளத்திலுள்ள பல கேள்விகளுக்கு விடை கூறிவிட்டன. அவர் இக்கால ஆசிரியர்களுள் ஒருவர். ஆம்! அவருடன் கூடவந்து வழிவிட்ட இளைஞன் வேலையாளுமல்லாமல், கணக்கனுமல்லாமல், மகனுமல்லாமல் இவர்கள் எல்லாரையும் ஒத்திருந்ததன் இரகசியமும் இப்போது விளங்கிவிட்டது. அவன் அவர் மாணவன், மாணவருள் சற்று மேல் வகுப்பிலுள்ள வயது வந்தமாணவன் என்பதும் தெரியலாயிற்று. ஆசிரியர் என்று தெரியவந்தபின், அவர் கேள்விகளும் புரிந்தன. மற்றச் சீமான்கள் போலத் தம் அறிவை சுட்டிக் காட்டுவதற்காக அவர் கேள்விகள் கேட்கவில்லை; அறிவைப் பெறுவதற்கும், அதனைத் தீட்டி வளர்ப்பதற்கும் அவர் ஓயாது கையாண்டுவரும் ஒரு பொது நடைமுறை அது என்பது விளங்கிற்று.

இந்நிகழ்ச்சி ஆசிரியர்களைப்பற்றியும் அதிலிருந்து இக்கால, அக்கால ஆசிரியர்களின் வேறுபாடுகளைப் பற்றியும் எண்ணமிடத் தூண்டிற்று.

பண்டைக்கால ஆசிரியர்கள் காலம்செல்லாகிவிட்டது — அவர்கள் இனத்தின் தடமழிந்து, அவர்கள் நிலையகன்று நாளாகிவிட்டது—அவர்கள் ஆவிகள் நன்கு ஓய்வு பெறட்டும்! ஆலல் இவ்வுலகில் அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர்கள் தங்கள் உயர் புலமை மொழிகளான கிரேக்கத்

தையும் இலத்தீனையும் கற்பதிலும் கற்பிப்பதிலுமே காலமுற்றும் போக்கினர். உலகின் அறிவு முழுவதும் அம்மொழிகளில் தான் அடங்கிக் கிடக்கின்றன என்பது அவர்கள் அசைக்க முடியாத கோட்பாடு. அவற்றுக்குப் புறம்பாக உள்ள எல்லா அறிவும்—ஐரோப்பியரின் நாட்டு மொழிகளான ஆங்கிலம், ஃபிரஞ்சு முதலிய மொழிகளும், அவற்றிலுள்ள 'அற்ப சொற்ப' நூல்களும்—அவர்களுக்கு என்றும் சிறுபிள்ளை விளையாட்டுக்களாகவே தோன்றின. அவ் உயர் மொழிகளிலும் அவர்கள் தங்கள் வாழ்நாளின் பெரும் பகுதியை அவற்றின் இலக்கணத்தைப் படிப்பதிலும், அதை மாணவர் தலையிலிடித்தேற்று வதிலுமே முழுக்க முழுக்கச் செலவு செய்தனர். வேற்றுமைகள், வினைத்திரிபுகள், சொற்றொடரிலக் கணம், செய்யுளிலக்கணம் ஆகியவற்றின் வாய்பாடு கள் தான் அவர்கள் வாழ்க்கையின் தொடக்கத்தி லிருந்து கடைசிவரையுள்ள ஒரே பண். இளமையில் தாம் உருவேற்றியவற்றை வாழ்வு முழுதும் பிறருக் காகத் திருப்பித் திருப்பித் சொல்லி மாணவர் தலையில் உருவேற்றினர். இந்த வாய்பாடுகளில் லாமல், அவர்கள் வாழ்க்கையில் எதுவுமேயில்லை.

அக்கால ஆசிரிய உலகத்தின் வாழ்க்கைத் தத்துவத்தையும், அது பற்றி அதுகொண்ட இறுமாப்பையும் காலெட் இயற்றிய இலக்கண வாய்பாட்டு நூலின் முன்னுரையால் அறியலாம். "உலக அறிவினைத்தின் களஞ்சியங்களை உள்ளடக் கிய செம்மொழிகளின் இலக்கணத்தைக் கற்பது எவ்வளவு இன்றியமையாத் தேவை என்பதை எவருக்கும் கூறவேண்டுவதில்லை. ஆனல் கடைகா லுறுதி இல்லாத கட்டடம் நீடித்துப் பயன் படாதது

போல, இத் தொடக்கத்துறையில் நல்லுறுதி ஏற் படாதவரை உயர் கல்வி எதுவும் பயன்படாது." சட்டத்துறை வாசகங்களைப் போலவும், சமய நூல் களின் தெய்விகவாசகங்களைப் போலவும் இவை எத்தனை வீறும், தன்னம்பிக்கையும், ஆணவ இறு மாப்பும் உடையவையாயிருக்கின்றன!

மேலும் உலகனைத்துக்கும் ஒரே சட்டம் வகுத்த பண்டைக்கால முனிவர் பாணியில், அவர்கள் இவ் வுறுதியை உலக முழுமைக்கும் பரப்பும் வகையைக் காணுங்கள்! "இலக்கணங்கள் எத்தனை எத் தனையோ வகையில் இருந்தாலும், ஆசிரியர் மாறு பாட்டாலும், பள்ளி மாறுபாட்டாலும் மாணவர் இலக்கணப் பயிற்சியின் ஒழுங்கு பாதிக்கப்படாம லிருக்கும்படி, மன்னபிரான் அரசாங்கத்தார் இவ் ஒரே இலக்கண நூலை எல்லாப் பள்ளிகளிலும் இலக்கணப் புத்தகமாக வைத்துள்ளது பொருத்த மானது. எந்த ஆசிரியர் வந்தாலும் போனாலும், பள்ளிக்குப் பள்ளியாக, எத்தனை பள்ளி மாறி னாலும், மாணவர்கட்கு இதனில் எத்தகைய இடைஞ் சலுமில்லாதிருக்க வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. மாணவன் வேறு எதிலும் கருத்தைச் சிதறடிக்கா மல் தன் பெயர்கள், வினைகள் ஆகியவற்றைக் கையாளும் திறத்தில் கருத்தைச் செலுத்த முடியும்".

தன் பெயர்கள், வினைகள்! மாணவன் வாழ்க் கையே இந்தப் பெயரிலும் வினையிலும் தான் அடங்கிக் கிடக்கின்றது என்பதை இவ்வாசகங்களை விடத் தெளிவாகக் குறிப்பிடத் தக்கது ஏதேனும் இருக்கமுடியுமா?

மூற்கால ஆசிரியர் தத்துவம் இது. இக்கால ஆசிரியர் தத்துவமோ இதற்கு நேர்மாறானது. அவர் எல்லாவற்றிலும் சிறிது சிறிது அறிவுடைய

வராய், எல்லாம் அறியவல்ல கடவுளின் ஒரு மேற் போக்கான படிவமாயிருக்கவேண்டும். இயங்கியல், இயைபியல் முதலிய இயல் நூல்கள், கணக்குத் துறைகள், வரலாறு, நில நூல், நாட்டின் அரசியல், சமயத்துறைகள் எல்லாவற்றிலும் உருப்படியாகக் கொஞ்சம் அவர் தொட்டிருக்க வேண்டும். திரு. 'ஹார்ட்லிப்' பெயருக்குப் படையல் செய்யப்பட்டுள்ள கல்வி பற்றிய கட்டுரை மூலம், இப்பரப்பின் எல்லையை ஓரளவு காணலாம்.

"அறிவுத் துறைகளை யெல்லாம் ஆசிரியர் முயன்றறிய வேண்டுவது வேறுஎதற்கு மல்ல; மாணவர்க்கு அவற்றின் அறிவை ஓரளவு ஊட்டி, அவைபற்றிய அறிவார்வமும் உண்டு பண்ணுவ தாகும்" என்று அவர் குறிக்கிறார். ஆலை வியப் புக்கிடமான செய்தி யாதெனில், இத்தனையையும் அவர் கற்பிக்க வேண்டியது வகுப்பிலல்ல. வகுப் புக் காலங்களிலோ, பாடத்தின் பகுதியாகவோ கூட அல்ல. வகுப்பிடை நேரத்திலும், வெளியில் விளையாட்டு நேரத்திலும், உலாவச் செல்லும் நேரத்திலும், விடுமுறைகளிலுமே. இவை அவரது சம்பளத்திட்டத்துக்கு உட்படாத செயல்கள். அதே சமயம் சம்பளத்திட்டத்துக்கு உட்பட்ட பாடத் திட்டத்தை வகுப்பு நேரங்களுக்குள்ளாகவே அவர் நிறைவேற்றவும் வேண்டும். மாணவர் முன் னேற்ற வகையில் இத்திட்டங்கள் முக்கியத்துவம் குறைந்தவையாக, அல்லது முக்கியத்துவம் அற்ற வையாகக் கருதப்பட்டாலும் ஆசிரியர் சம்பளத் திட்டத்திலும், வேலைத்திட்டத்திலும் இவை இன்றி யமையா முக்கியத்துவம் உடையவை. திட்டத்துக் கான வாழ்வு, திட்டத்துக்குப் புறம்பாகத் தன்னு டைய தன் மதிப்புக்கான வாழ்வு ஆகிய இவ்விரு

வாழ்வுகளுக்கும் வெளியே ஆசிரியருக்குத் தமக்கென ஒரு வாழ்வே கிடையாது."

ஆசிரியராகத் தம்மை ஒப்படைத்த ஒருவர் இதனால் தம் வாழ்வையே அதில் பலி கொடுத்தவர் ஆகிறார். அது முதல் அவர் எது படித்தாலும், இன்னொருவர் மூளையில் அதைச் செலுத்துவது எவ்வாறு என்ற சிந்தனையுடன் தான் படிக்கவேண்டும். மழை வெயில், காற்று, பனி, இயற்கைக் காட்சிகள் எல்லாவற்றையும் அவர் கவனிக்கவேண்டும். ஆனால் அவற்றின் இன்ப நாடியோ, பயனுக்காகவோ அல்ல: அவற்றை ஒரு கருவியாக்கி, மாணவருக்கு அறிவூட்டும் வகைகளைக் காண்பதற்காக! மக்கள் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு செய்தியையும் இந்த ஒரே நோக்கோடு அவர் பார்க்கவேண்டும். இது மட்டுமோ? எதைப் பார்த்தாலும் அதை அவர் அனுபவிக்க நேரமில்லை. அது பற்றி என்ன படிப்பினை கற்பிக்கலாம், அதில் என்ன முன்னேற்றங்கள் செய்வதுபற்றி மாணவர் சிந்தனையைத் தூண்டலாம் என்ற எண்ணத்துடனேயே அவர் அவற்றைப் பார்க்கமுடியும்.

அவர் இவ்வாறு வருந்தி, தன் வாழ்க்கையை மறந்து, உண்ணாது உறங்காது கற்பதும் கற்பிப்பதும் மாணவர்க்கு இன்பந்தருமோ என்றால், அதுவுமில்லை. நாடகம், உலகக்காட்சி, விளையாட்டு ஆகியவற்றில் அவன் இன்பம் பெறக்கூடும். ஆயினும் வேண்டா வெறுப்பாகவோ, நலந்தருவதாக கூறப்படினும் கசப்பு மிக்கதாவோ, அல்லது இனிப்புடன் கலந்த கசப்பான செய்திகளாகவோ மட்டுமே அவர்கள் இப்படிப்பினைகளைக் கருதமுடியும்.

விடுமுறை இல்லாமல், ஓய்வு ஒழிவு இல்லாமல், இன்பமில்லாமல் வாழும் மனித வகுப்பு ஒன்று

உண்டானால், அது இந்த ஆசிரியர் வகுப்புத்தான். ஆசிரியர் சற்று உயர்தர ஆசிரியராயிருந்தால் அவருக்கு உயர் குடிப் பையன் எவனாவது விடுமுறை களிலும், ஓய்வு நேரங்களிலும் கூடக் கால்கட்டாக விடப்படுகிறான். அவர் அவனுக்காக உலாவ வேண்டும், காட்சிகள், கூட்டங்கள் ஆகியவற்றில் கலக்கவேண்டும். எங்கும் எல்லாரும் அச்சிறுவனை ஒட்டி, அவன் ஆளாக வருபவராகவே அவரை எண்ணி நடத்துவர். அவரும் அச்சிறுவனின் ஆளாகவே நடந்து கொள்வார். இப்பெருமையில், தமக்கென ஒரு தனித்தன்மை உண்டு என்ப தையே அவர் மறந்து போவதும் அரிதன்று.

ஆசிரியரை மாணவர் வெளித் தோற்றத்தில் முற்றிலும் மதிப்பவரே யானாலும், அவர்கள் அன் புக்கோ, விருப்புக்கோ அவர் என்றும் உரியவராக முடியாது. ஒருவர் தொண்டின் பெருமையை நினைத் தும், மற்றவர் கடமையை நினைத்துமே தம்மிடையே உள்ள கூட்டுறவைப் பொறுத்துக்கொள்கின்றனர். ஆசிரியருடன் மிகுதி பழகும் சிறுவர் சிறைப்பட்ட வர் நிலையில் இயற்கை வாழ்விழந்தவர்கள் ஆகின் றனர். ஏனெனில் தம்மை ஒத்த பிற இளைஞ ருடன் கூடியாடும் சுதந்தரத்தையும், மகிழ்ச்சியை யும், அதனால் ஏற்படும் உள் உணர்ச்சியையும் அவர்கள் இழக்கின்றனர். தம்மினும் உயர்ந்தவ ருடன் பழகுவதை யாரும் விரும்புவது இயல்பாயி னும், தொடர்ந்து அவர்களுடன் வாழ்வதால், அவர் கள் இயற்கைத் தன்மை மாறிச் செயற்கையான உள்ளநிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

தம்மினும் மிக்கவருடன் பழகுவது இங்ஙனம் கேடு தருவதானால், தம்மினும் குறைந்த நிலை

யுடையவர் தோழமை எவ்வளவு உள்ளத்தைக் குறுக்க வல்லது என்பதைச் சொல்லவேண்டிய தில்லை. ஆசிரியர்கள் எப்போதும் பள்ளிப் பாடமும், சிறுவர் கூட்டுறவும் உடையவராயிருப்ப தால், அவர்கள் ஒரு வகையில் மற்றெந்த வகுப்பினரையும்விட உலக வாழ்க்கைக்கு ஒவ் வாதவர்களாய் விடுகின்றனர். அவர்கள் குடும்ப, சமூக வாழ்வு கூட இவ்வாசிரியத் தொழிலில் பட்டு அலைக்கழிக்கப்படுகிறது. இதனாலேயே நற் குடிமக்கள் கூட்டத்திலும் சரி, பெண்டிர் கலந்துற வாடும் கூட்டத்திலும் சரி, ஓர் ஆசிரியர் இயல்பாக யாருடனும் ஊடாட முடிவதில்லை.எதற்கெடுத்தாலும் அவர் தன் படிப்பைக் கொண்டுவராமலிருக்கமாட் டார். ஏனென்றால் படிப்பு, படிப்பித்தல் ஆகிய இருகண் கொண்டன்றி, அவர் எதையும் பார்த்தது கிடையாது. இந்த இரண்டும் தவிர, அவருக்கு உலகில் எதுவும் தெரியவும் தெரியாது. யாருடன் பேசினாலும் அவர் ஆசிரியர் தோரணையுடன் மாண வருக்கு விளக்கும் முறையிலன்றிப் பேசமுடியாது. எதையெடுத்தாலும், ஆராய்ந்து போதிக்கும் ஒரு இயந்திரத்துடன் யாரே நண்பராகப் பழக முடியும்!

ஆசிரியருக்குப் பெரும்பாலும் நகைச்சுவையே இருப்பதில்லை. இருந்தாலும் அது பாடத்திற்குரிய அளவில்தான் இருக்கும். உண்மை நகைச்சுவை சமத்துவ அடிப்படையில் மட்டுமே தோன்றும். எப்போதும் கடமை,கட்டுப்பாடுஆகியவற்றிலடங்கிய ஆசிரியர் வாழ்வு, தன்னிச்சையாக இயங்கும் மனித வாழ்வாகிய உடலில், மரக் கட்டையாலான ஒரு உறுப்புப்போல் இடம் விட்டு இடம் இயங்குமே யல்லாது, இயல்பாக இயங்கமாட்டாது.

ஆசிரியர் மாணவர் தொடர்பின் தன்மையை ஓர் ஆசிரியர் தம் நண்பனுக்கு எழுதிய கீழ்க் காணும் கடிதம் நன்கு விளக்குகிறது. அந் நண்பரின் சிறுவன் ஆசிரியரிடம் பயின்று பயிற்சி முற்றுப்பெற்றுச் சென்றுவிட்டான். இதுபற்றி அவர் எழுதுவதாவது: "தம் சிறுவனுடன் நான் முற்றிலும் நெருங்கிப் பழகவில்லை என்பது அவன் குற்றமன்று. இவ்வகையில் ஆசிரியர் எல்லாருடைய நிலையும் ஒன்றுதான். அது ஒரே வகையில் இரங்கத் தக்க நிலைதான். நாங்கள் எப்போதும் உணர்ச்சியார்வம் மிக்க இளைஞர்களால் சூழப்பட்டு வாழ்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் உணர்ச்சியார்வத்துக்கு நாங்கள் உரியவர்களாகவோ, அதில் பங்கு கொள்பவர்களாகவோ என்றும் இருக்க முடியாது. ஆசிரியர் மாணவர் தொடர்பே இதனைத் தடைப்படுத்தும் தொடர்பு ஆகும். இது தங்கட்கு மகிழ்ச்சி தரக் கூடியதே. தங்கள் நிலைமை கண்டு நாங்கள் பொறாமை அடையத்தான் வேண்டும்.

"இளைஞன் அன்பில் தந்தைக்குப் பங்கு உண்டு. ஆசிரியருக்கு, ஆசிரியராயிருக்கும்வரை, கட்டாயமாகக் கிடையாது. ஒரு வேளை நீங்கள் கூறக் கூடும், 'உங்களிடம் கற்றவர்கள் பிற்கால வாழ்க்கையில் நன்றியுடையவர்களாயிருப்பதில்லையா?' என்று. ஏராளம் உண்டு. ஆனால் நன்றி, அன்பல்ல. மேலும் இது ஆசிரியர், ஆசிரியராயிருந்த நிலை மாறிய பின்தான் கிடைக்கிறது. பள்ளிவிட்ட பின் ஆசிரியர் செய்த உதவிக்கு நன்றி செலுத்தும் ஆர்வமிக்க இளைஞர், பயிற்சிக்கால முழுதும் தன்னைத் தந்தைபோல் பேணிக் கவனித்த ஆசிரியரிடம் ஒரு சிறிதளவு பற்றுதலும் காட்டியிருக்க முடியாது. அச்சமும் மதிப்பும் தன் காரியசாதனை

நயமும்தான் கொண்டிருக்கமுடியும். ஆசிரியர் தயவை நாடி அவனே, பெற்றோரோ, ஒரு நாள் ஒய்வு கொள்வர். ஒய்வு பெற்றால், வீடு சென்று அனைவரும் மகிழ்வடைவர். ஆனல் திரும்பும் நாள் அனைவருக்கும் துயரமே தரும். இந் நிலையில் மாணவனுக்கு ஆசிரியரிடம் பற்று எப்படி இருக்கக் கூடும்? பள்ளியிடம் வேண்டுமானல் ஓரளவு பற்று இருக்க வழி உண்டு. அவ்வப்போது வெளியே வந்த பின், தோழராய் உள்ளே தங்கள் சிறை வாழ்வில் பங்காளராய் இருந்த மாணவரை எண்ணி அவர்கள் பாசங் கொள்ளக்கூடும். பள்ளி விட்டபின் ஆசிரியரைக் காணும்போதும், நன்றி தெரிவிக்கும் போதும் அவனுக்கு ஏற்படும் மகிழ்ச்சிகூட, சிறு பருவக்காட்சிகளைக் காண்பதனலும், ஆசிரியருடன் சமமாகப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததனலும் ஏற்பட்டதேயன்றி, அன்பினலன்று.

"இவ்வளவு கூறுவானேன்! மாணவர்கள் அன்பைப் பெறுமை மட்டுமல்ல, ஆசிரியர் வாழ்விலே உள்ள வறுமை! எல்லாருக்கும் உரிய குடும்ப வாழ்வின்பத்தைக் கூட ஒரு ஆசிரியர் இழக்கவே நேரிடுகிறது. என் மனைவியை நான் மணப்பதன் முன் அவள் வெறும் 'ஆனு' வாயிருந்தாள். அப்போது நான் அவளிடம் அவள் வருங்கால வாழ்வின் வெறுமையை மறைக்காமல் தெளிவாகச் சித்திரித்துக் காட்டியிருந்தேன். எங்கள் ஏழ்மை மிக்க வீட்டில் என் தாய் சம்பளமில்லா வேலையாளாய், நாள் முழுதும் பரபரப்புடன் ஓடி யாடி வேலைசெய்து, அப்போதுதான் காலமாயிருந்தாள். அவள் பொறுப்பை ஒரு சின்னஞ் சிறு பெண் தன்னந் தனியாக ஏற்பதென்பதே கடினமான காரியம். இது ஒரு மனைவியின் பொறுப்பு. ஆனல்

இது போதாமல் ஆசிரியர் மனைவியின் பொறுப்புக்கள் வேறு என் மனைவிக்கு உண்டு. இவ்வளவையும் நான் சித்தரித்த பின்னும், இத்தனையையும் காதலுக்காக ஏற்றுத்தான் 'ஆனு' என் மனைவியாளள். இன்றுவரை அவள் தம் இரு பொறுப்புக்களிலும் நான் விரும்பிய குறிக்கோள் வாழ்க்கையையும் பொய்யாக்குமளவு திறம்பட்டவளாக நடந்து வந்துள்ளாள்.

"என் மாணவருக்கு ஆசிரியனென்ற முறையில் நான் செய்த தொண்டைவிட, ஆசிரியர் மனைவி என்றவகையில் அவள் நிறைவேற்றிய தொண்டு பெரிது. ஆனால் இதனால் நான் இழந்தது மனைவியின் அன்பின்பம். அவள் இழந்தது கணவனின் அன்பின்பம். ஏனெனில் அவளுக்கு நான் அவள் சிறுவரின் ஆசிரியர்; எனக்கு அவள் என் மாணவரின் பராமரிப்புத் தாய். வேறு வகையான சிந்தனைக்கோ, பேச்சுக்கோ, வாழ்வுக்கோ நேரமும் ஆற்றலும் கிடையாது. அவள் இழந்ததை அவள் என்றும் எனக்குச் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் அதை இழப்பதற்கு ஒப்புக்கொண்டே அவள் என் மனைவி என்ற பட்டத்தை ஏற்றாள். நானும் நான் இழந்ததைச் கூறமுடியாது. ஏனெனில் என் காதலுக்காவே அவள் என்னைக் கட்டிகொண்டு, அதைத் தானும் இழந்து நானும் இழக்கும்படி செய்தாள்".

இக் கடிதம் எனது மாற்றாந் தங்கை பிரிட்ஜட் ஈலியா மூலம் என்பார்வைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது.

(அ) மாயக் குழந்தைகள்

கதை கேட்பதில் குழந்தைகளுக்கு எவ்வள வோ விருப்பம்; அதிலும் தங்கள் பெற்றோர்கள் அல்லது மூன்னோர்கள், தங்களைப் போல் சிறுவர் சிறுமியர்களாயிருந்த காலத்துக் கதைகளென்றால், அவர்கள் ஆர்வத்துக்கு எல்லையே கிடையாது! அவர்கள் சின்னஞ்சிறு கற்பனை யுள்ளங்கள் தங்கள் கால உலகையும், தங்கள் தாய் தந்தையர் கால உலகையும் தாண்டித் தங்கள் தாய் தந்தையர் களின் தாய் தந்தையர்களுடைய கற்பனை உருவங் களுக்கு உயிரும் உணர்வும் கொடுத்து, அக் கற்பனை உலகில் ஓடாடி மகிழும். இத்தகையதோர் ஆர்வத்துடன் தான் என் வாழ்க்கையின் சிறிய ஒளிகளான என் கொஞ்சும் குருவிகள் என்னைச் சூழ்ந்து வந்தமர்ந்து கொண்டு "அப்பா, அப்பா, நம் பெரிய வீட்டு ஃவீல்டுப் பாட்டியை உங்களுக்கு நேரடியாகத் தெரியுமல்லவா? அவளைப் பற்றிய கதையை இன்று எங்களுக்குச் சொல்லமாட்டீர் களா?" என்று கேட்டனர்.

ஃவீல்டுப்பாட்டி வாழ்ந்த நார்ஃவோக் வட்டத் துப் பெரிய வீடும், அதைச் சுற்றியிருந்த தோட் டந்துறவுகளும், மனையிடமும் அவர்களுக்கு ஏற் கனவே பல தடவை கேட்டுப் பழக்கப்பட்டவை. இன்று அக் குழந்தைகளும் அவர்கள் பெற்றோரும் வாழ்ந்துவரும் வீட்டைப் பார்க்கிலும் அது எத் தனையோ மடங்கு பெரிது. நாட்டுப்புற மெங்கும் பெரியவர்களும் சிறியவர்களும் பாடிப்பாடி உருகும் 'கானகத்துச் சிறு குழந்தைகள்' என்ற கதைப் பாடலில் குறிக்கப்படும் மாளிகை இதுவே என்று அக்கம் பக்கத்தவர்கள் கூறுவதுண்டு. அதற் கேற்ப அவ் இல்லத்தின் நடுக்கூடத்துச் சுவர்களில்

அக் கதைப் பாடல் பாடலாகவும், படமாகவும் தீட்டப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் அந்தக் கதை முடிவுக்கு வருமுன் அது அச்சுவர்களில் ஓரிடத்தில் திடுமென நின்று விட்டது. ஏனென்றால் பழங் காலக் கட்டடங்களின் அருமை பெருமை அறியாத எவரோ ஒருவர், இடைக் காலத்தில் அப் பழஞ் சுவரை இடித்துப் பாட்டு மில்லாமல், கதையும் படமும் இல்லாமல், ஒரு அந்த சந்தமற்ற புதுச் சுவரை எழுப்பி யிருந்தனர். பாட்டின் அருமை தெரிந்தவர்களுக்குத் தானே, வீட்டின் அருமையும், நாட்டின் அருமையும் தெரியும்?

(இவ்விடத்தில் என் செல்வக் குழந்தை ஆலிவின் கண்களிலிருந்து மெல்லிய கண்டனமும், இறுமாப்பும் கலந்த ஓர் ஒளி வீசிற்று. அது ஒரு நொடிப் பொழுதுக்குள் மறைந்து விட்டதானாலும், அதில் அவள் அன்னையின் பார்வையிலுள்ள பெருமித நகையின் ஒரு சாயல் நிழலாடியதாக எனக்குத் தோன்றிற்று.)

வாழ்விலும் தாழ்விலும் ஃவீல்டுப்பாட்டி மக்கள் உள்ளத்திலும் தன் வீட்டிலும் தங்கு தடங்கலற்ற அரசாட்சியே செய்து வந்தாள். அவ்வீடு உண்மையில் அவளுக்கே உரியதாக இல்லாமல், அவள் பொறுப்பிலுள்ளதாக மட்டுமே இருந்ததானாலும், அவள் இருக்கும் வரையில் அவள் வாக்கே அவ்வீட்டு வகையில் கடைசி வாக்காக இருந்தது. அவ் வீட்டுக்கு உரிமையுடையவர்களுக்கு அப் பழங்கால வீடு பிடிக்காமல், புதிதாக ஒரு வீடு கட்டிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். ஃவீல்டுப்பாட்டி அவர்களிடம் "இந்த வீடு யாருக்குச் சொந்தமானாலும், அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. இது மக்கள் அன்புக்கும் ஆர்வத்துக்கும் உரியது. இதில் யாரும் கைவைப்

பதை நான் விரும்பவில்லை" என்றாள். அவள் இறக்கும் வரை எவரும் அந்த வீட்டை எட்டிப் பார்க்கவேயில்லை. இடமகன்று பழமைச் சுவை யுணர்வின் கோயில் போன்றிருந்த அந்த வீட்டை அவள் தன் ஆட்சியிடமாகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தாள். ஆனால் அவளுக்குப்பின் அவ் வீட்டின் பெருமையெல்லாம் குன்றிப் போய்விட்டது. அதன் பழங்காலச் சித்திரங்களும், நுண்கலை வேலைப்பாடமைந்த தூண்களும், விட்டங்களும் பிரித்தெடுக்கப் பட்டு, வீட்டுக் குரியவரின் புதிய வீட்டினை அழகு படுத்த அனுப்பப்பட்டன. பாலும் பழமும் தின்னும் பலவகைப் பசுங்கிளிகளைக் காடை கவுதாரிக் கூண்டுகளில் வைத்தது மாதிரி, அவற்றின் அழகு இப்போது கண்களை உறுத்துகின்றன.

(இவ்விடத்தில் ஜான் முகத்தில் ஒரு சிறு புன் முறுவல் பூத்தது. 'என்ன மடமை இது' என்று அவன் எள்ளி நகையாடுவது போல் இருந்தது, அந்தப் புன்சிரிப்பு).

ஃவீல்டுப் பாட்டி இறந்தபோது அவள் உடலைப் பின் பற்றிப் பல கல் தொலைவுவரைக்கும் ஏழை எளியவர்கள் எல்லாரும், செல்வர்களில் கூடப் பலரும், நீர் கனிந்த கண்களுடன் மௌனமாகச் சென்றனர். அவள் கடவுளிடத்தில் எவ்வளவு பற்றுவைத்திருந்தாளோ, அவ்வளவு பற்று அக்கம்பக்கத்து மக்கள் அவளிடம் வைத் திருந்தார்கள் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. அவளும் அவர்களுள் தன்னை வந்தடுத்த எவரிடமும் ஆதரவாகப் பேசி அவர்கள் குறைகளைத் தீர்க்காம லிருந்ததில்லை. அவள் நல்ல சமயப் பற்று உடையவள். ஆனால் அது இக்காலத்திலுள்ள சில சிடுமூஞ்சிக்காரர்களின் பகட்டான சமயப்பற்று

அல்ல. அவள் சமயப்பற்றின் வாய்மையை அவள் வழிபாட்டமைதியில் மட்டுமன்றி, மக்களிடமும் பிள்ளைகளிடமும் அவள் காட்டிய அன்பிலும் காணலாம். இத்துடன் வழிபாட்டுப் பாடல்களும் பழய ஏற்பாடு முழுவதும் புதிய ஏற்பாட்டின் பல பகுதிகளும் அவளுக்குப் படிக்காமலே மனத்தில் படிந்திருந்தன.

(ஆலிஸின் மெல்விரல்கள் இச்சமயத்தில் புத்தகம் புரட்டுவதுபோலக் கூடிக் கூடி நெகிழ்வுற்றன.)

ஃபீல்டுப்பாட்டி பிள்ளைகளையும், பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளையும் பெற்று வளர்த்தவளானாலும், அவள் சிறுவயதில் அந்தப் பக்கத்திலேயே எல்லாப் பெண்களிலும் நல்ல உயரமும், நிமிர்ந்த நடையும், நய நாகரிகமும் உடையவளாயிருந்தாள். குடும்ப நடன விருந்துகளில் எந்தப் பெண்ணும் அவளுக் கொப்பாக ஒசிந்து நுடங்கி ஆடமுடியாது. அவள் கால்கள் நிலத்தில் பதியுமோ, பதியாதோ என்றிருக்கும்!

(ஆலிஸின் கால் பெரு விரல்கள் இச்சமயம் நிலத்தில் ஊன்றி வட்டமிடத் தொடங்கியிருந்தன. நான் அதைச் சற்றுக் கூர்ந்து பார்த்ததும், அது நின்றுவிட்டது!)

பிற்காலத்தில் ஒரு கொடிய நோய் வந்து அவள் உடல் வனப்பைக் கெடுத்துக் குறுக்கி விட்டது. ஆனால் எந்த நோயும் அவள் உள்ளத்தின் அழகைக் கெடுக்கவில்லை. அவள் என்றும் யாரையும் கண்டு சினந்துபேசவோ, அல்லது எந்த வேலையையும் அடுத்தவரிடம் விட்டு விட்டுச் சோம்பியிருக்கவோ செய்யவில்லை. நூறு மனிதர் நூறு இடங்களில் பார்க்கும் வேலையை அவள் ஒருத்தியே

எங்கும் சுழன்று சுழன்று சென்று பார்ப்பாள். அவள் தன் வகையில் செலவு செய்தது மிகவும் குறைவு. அவள் கைப்பணத்தின் பெரும்பகுதி மற்றவர்கள் வகையில் தான் செலவாகும். அவள் உள்ளம் தூய்மையுடையதா யிருந்ததுபோலவே, ஒரு போர் வீரனின் அஞ்சா உறுதியும் உடைய தாக இருந்தது. இவ்வளவு பெரிய வீட்டில் முழுக்க முழுக்க வெற்றிடமாகக் கிடக்கும் பல பாரிய கூடங்களிடையே, ஒரு அகன்ற அறையில், அவள் சிறிதும் அச்சமின்றித் தனியே படுத்து உறங்கி வந்தாள்.

இதில் அதிசயம் என்னவென்றால், எல்லாப் பழங்கால மனிதர்களையும் போலவே, அவளுக்கும் ஆவிகள் வகையில் நம்பிக்கையுண்டு. பல இரவு களில் நடுச் சாமத்தில் இரு குழந்தைகளின் உருவங் கள் மாடிப் படிகளில் தவழ்ந்து தவழ்ந்து ஏறி, அவள் படுக்கையண்டைவரை வந்து, அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே நிற்குமாம்! 'இந்த ஆவிகள் அறியாச் சிறு குழந்தைகளின் ஆவிகள். அவை எவ்விதத் தீங்கும் செய்யமாட்டா' என்று எண் ணிக் கொண்டு, அவள் அப்பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே அமைதியாகப் படுத்திருப்பாளாம்! ஆனால் இவற்றைக் கேட்ட நான், என் செவிலித் தாயுடன் கூடவே படுத்திருந்தால்கூட, அடிக்கடி அரை இருட்டில் ஆவி உருவங்களை எண்ணி நடுங் காமலிருக்க முடியவில்லை. எனினும் இதுவரை நான் அந்தக் குழந்தைகளைப் பார்த்ததே கிடையாது.

(ஜான் தன் கண்களை அகலத் திறந்து, தானும் ஃபீல்டுப் பாட்டியைப்போல் உறுதியாயிருக்க வேண்டும் என்று கருதியதை நான் இச்சமயம் கவனித்தேன்).

ஃபீல்டுப் பாட்டிக்குத் தன் பேரப்பிள்ளைகள் அனைவரிடத்திலும் மிகுந்த அன்பு உண்டு. அந்தப் பெரிய வீட்டில் நாங்கள் எங்கள் மனம்போல எவ்வளவு அமர்க்களம் பண்ணினாலும், அவள் புன்முறுவலுடன் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருப்பாள். என்னைப் பற்றிய வரையில் எப்போது கோடை விடுமுறை வரும், எப்போது பள்ளியில்லம் விட்டுப் பெரிய வீட்டில் போய்க் களிப்புடனிருக்கலாம் என்று தான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பேன்.

அந்த வீட்டின் வெளிப்புறச் சுவர்களில் உரோமப் பேரரசை ஆண்ட பன்னிரண்டு ஸீஸர்களின் படங்களும் வரிசை வரிசையாக வைக்கப் பட்டிருந்தன. அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டே கூட நான் ஒரு நாள் முழுவதும் போக்கிவிடுவேன். அவ்வீட்டின் அரங்கில் அங்கங்கே சிதலரித்துப் போன பழைய பட்டு மேற் கட்டிகளும், பொற்பூ வேலை செய்த, ஆனால் பல இடங்களில் கிழிந்து நைந்து தொங்கிய, அழகிய தூக்கு படாங்களும், திரைச் சீலைகளும் இருந்தன. அவற்றைப் பார்த்து அவ்வீட்டின் பொங்கற்கால வாழ்க்கையை நான் மனத்தில் உருவகப் படுத்திக்கொள்வேன்.

அவ்வப்போது தோட்டங்களில் சுற்றித் திரிந்தே நான் பொழுது போக்குவேன். ஒன்றிரண்டு தோட்டக்காரரைத் தவிர அங்கே வருபவர் யாருமில்லை. தோட்டக்காரரும் எங்களை எதுவும் சொல்லமாட்டார்கள். தோட்டம் காடாய் வளர்ந்திருந்ததானாலும், ஆங்காங்குச் சிறிது சிறிது செப்பம் செய்யப்பட்டிருந்தது. சுவர்களில் கொவ்வைக் கொடியும் பிற கொடிகளும் படர்ந்திருக்கும். அவற்றிடையே பழங்கள் பறிப்பாரற்றுப் பழுத்துக் கனிந்து கிடந்தாலும், நான் அவற்றை என்றும்

தொட நினைத்ததில்லை. அப்பழங்களைத் தின்பதினும், அவற்றைச் சுற்றிப் பார்வையிடுவதிலேயே எனக்கு இன்பம் மிகுதி.

(தந்தையின் பண்பு தன்னிடத்திலும் உண்டு என்று காட்டுபவன்போல, ஜான், எனக்குத் தெரியாமல் ஆலிஸுடன் பங்கிட்டுத்தின்ன எடுத்த பழங்களை எல்லாம், மீண்டும் தட்டத்திலேயே வைத்துவிட்டாள். கதை கேட்கும் இன்பத்தினும் அப்பழம் தின்னும் இன்பம் பெரிதல்ல என்று அவன் எண்ணியிருக்கவேண்டும்.)

ஃபீல்டுப் பாட்டிக்குப் பேரப்பிள்ளைகள் அனைவரிடமும் பொதுவாகப் பற்று மிகுதியானாலும், அவள் உள்ளத்தில் மிகப் பெரும்பகுதியிடத்தையும் பெற்றது சிற்றப்பா ஜான் இலா—தான். ஜான் நல்ல அந்தசந்தமான தோற்றமுடையவர் மட்டுமல்ல. நல்ல சூட்டிப்பும் சுறுசுறுப்பும் மிக்கவர். எங்களிடையே அவர் தான் முடி மன்னர்.

(ஜான் பெயர் கூறியவுடனே பிள்ளைகளைவிட எனக்குக் கதையில் ஆர்வம் மிகுதியாயிற்று என்பதை நான் உணர்ந்தேன். என் குரல் முன்னிலும் சற்று உணர்ச்சியுடன் எழுந்து மூழங்கத் தொடங்கியதையும் நான் கவனித்தேன். குழந்தைகளோ, என் கதையுணர்ச்சியில் முற்றிலும் ஒன்றுபட்டுப் பதுமைகள் போலாய் விட்டனர்.)

என்னைப் போலவே ஜானுக்கும் பெரிய வீட்டில் ஆர்வம் உண்டு. ஆனால் என்னைப்போல அவர் அதில் அடைபட்டுக் கிடப்பதில்லை. அவர் இளமைத் துடிப்பும் வீரமும் அவரை எங்கும் ஓடியாடிச் செயலாற்றவும், பல துணிகரச் செயல்களில் ஈடுபடவும் தூண்டிற்று. இவ்வட்டாரத்திலுள்ள

அடக்க முடியாக் குதிரைகள் எல்லாம் அவர் கைக்கு அடங்கி, அவர் துடிப்பின் எதிரொலியாய் இயங்கும். வேட்டையாடுவோர் குழுவில் முந்திச் செல்ப வரும், எல்லாருக்கும் பிந்தி வருபவரும் அவரே. சிறுமைப் பருவம் முற்றி இளைஞரானபோது, அவர் தம் வனப்பாலும், வீரத்தாலும் எல்லாருடைய உள்ளங்களையும் அடிமை கொண்டார். ஆனல் எல்லா உள்ளங்களையும் விட ஃபீல்டுப் பாட்டியின் உள்ளத்தில் அவர் அன்பாட்சி செலுத்தினர். இங்ஙனம் எல்லார் நேசமும் அவருக்கு இருந்தும், அவர் அதனல் தலை திரிந்துவிடவும் இல்லை.

அக்காலத்தில் நான் கால் நொண்டியாய், பிறர் புறக்கணிப்புக்கு ஆளாகத்தக்க நிலையில் ஒதுங்கி வாழும் போக்குடையவனக இருந்தேன். ஆனல் ஜான் மட்டும் என்னைப் புறக்கணிக்கவில்லை. என் ஆட்பழக்க மற்ற நிலையும், நோவின் தொல்லையும் சேர்ந்து, என்னை அடிக்கடி அவரிடம் முரட்டுத் தனமாக நடக்கத் தூண்டியதுண்டு. ஆனல் அவர் அதை யெல்லாம் பொருட்படுத்துவதில்லை. அவர் என்னைவிட ஓரிரண்டு வயதே மூத்தவராயிருந்தா லும், என் கால் நோவை நினைத்துத் தன் வேடிக்கை விளையாட்டுக்கள் எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, என்னைத் தூக்கிச் சுமந்து திரிவார். அந்தோ! இங்ஙனம் எனக்கு உண்மைத் தொண்டாற்றிய அந் நல்லண்ணல் பிற்காலத்தில் என்னைப் போலக் கால்நொண்டலுற்றுத் துன்புற்ற போது, நான் அவரைப் போதிய அளவு கவனிக்கா தவனகவும், நன்றிகெட்டதனமாய் அவர் மனம் நோகவைத்துப் புறக்கணிப்பவனகவும் இருந்துவிட் டேன். உண்மையில் அவர் இறந்தபோது கூட நான் அவரது பிரிவை எளிதில் தாங்கிக் கொள்ள

முடியும் என்றே நினைத்திருந்தேன். ஆனால் நாட் செல்லச் செல்லத்தான், என்னையும் மீறி என் உள்ளம் அவரிடம் எவ்வளவு ஈடுபட்டிருந்தது என்பது எனக்கு விளங்கலாயிற்று.

இப்போது என்னிடம் அவரைப்போல் அன்பு செலுத்துபவருமில்லை, அவரைப்போல வாது செய்து மல்லாடுபவரும் இல்லை. அவரது நேசம் இன்று எனக்கு இனிப்பாகவே தோற்றுகிறது. உள்ளார்ந்த அன்பு காரணமாக அவ்வப்போது அவர் இட்ட போட்டி பூசலும்கூட, இன்று எனக்கு மிகவும் இனிப்பாகவே யிருக்கிறது. இன்று இப்படிப்பட்ட நல்லின்பத் தோழனை எண்ணி எண்ணி, நான் ஓயாது ஏங்குகிறேன். அவர் மட்டும் இன்று உயிருடனிருந்து ஓயாமல் சண்டை யிட்டால் கூட, என் வாழ்வு இன்றிருப்பதைவிட இன்பமா யிருக்குமே என்று நான் எண்ணுவதுண்டு. உண்மை யில் எல்லாருக்கும் இன்பம் நாடிய சிற்றப்பா ஜானின் ஒரு காலை மருத்துவன் அறுத்தெடுத்த போது, அக்காலின் அருமை அவருக்கு எவ்வளவு தென்பட்டிருக்குமோ அதைவிட இன்று அவர் அருமை எனக்கு நன்கு தென்படுகிறது.

(இங்கு என் செல்வங்களின் கண்கள் கனிந் தன. அவர்கள் தங்கள் சட்டையில் மாட்டியிருந்த கறுப்பு நாடாக்களைச் சுட்டிக்காட்டி 'நம் ஜான் சிற்றப்பாவின் நினைவுக்காகத்தானே அப்பா, இன்று நாம் கறுப்பு நாடாக் கட்டி யிருக்கிறோம்' என்று கேட்டார்கள். ஆனால் அதே சமயம் அவர் கள் எண்ணம் இன்னும் சற்று அப்பாற் சென்று, என்னை அண்ணாந்து பார்த்து, 'சிற்றப்பாபற்றிக் கூறியது போதுமப்பா. இறந்து போய்விட்ட எங்கள் அன்னையைப் பற்றி ஏதாவது கூறுங்கள்'

என்றார்கள். சற்று எழுச்சிகுன்றிய, ஆனால் ஆழ்ந்த உணர்ச்சியுடன் நான் தொடர்ந்தேன். குழந்தைகள் அறியுமளவுக்கு நான் என் காதற் கதையையும் கட்டுரைத்தேன்).

உங்கள் அன்னை ஆலிஸ் உடலழகைப் போலவே உள்ளத்தின் அழகும் உடையவள். அவள் மிகுதியாகப் பேசுவதில்லை. அவள் அடக்கமான குணமும் கூச்சமும், அவள் கருத்தை நான் நன்கு அறிய நெடுநாள் தடங்கலாயிருந்தன. ஆனால் அவள் கண்களில் வீசும் ஒளி.....

(என்னால் இதற்கு மேல் பேசமுடியவில்லை. என் முன்னிருந்த குழந்தை ஆலிஸின் கண்ணில் அவள் அன்னை ஆலிஸின் கண்ணிற் கண்ட அதே ஒளியைக் கண்டேன். என் கண்முன் இருப்பது குழந்தை ஆலிஸ்தானா, அல்லது அந்த.....)

என் தலை சுழன்றது. குழந்தை ஆலிஸின் கண்ணொளி பரந்து ஒளி வீச வீசக் குழந்தை ஆலிஸ் மறைந்து, ஆலிஸின் உருவம் நிழலாடத் தொடங்கிற்று. அதனூடாகக் குழந்தைகளின் வடிவம் மெல்ல மெல்ல மங்கித் தொலைவில் பின்னடியே செல்வதுபோலிருந்தது. இறுதியில் அவர்களின் இரு சிறு முகங்கள் மட்டுமே தொலைவெளியில் சென்று, வானவிளிம்பில் நின்று, சற்று உற்று நோக்கித் தயங்கி மறைந்தன. அவ்வுருவங்கள் எதுவும் என்னிடம் வாய்திறந்து பேசாவிட்டாலும், அவை என் உள்ளத்தின் காதில் தம் உளந்திறந்து இச்சொற்களை மூழங்கினதுபோல எனக்குத் தோற்றிற்று: "நாங்கள் ஆலிஸின் சிறுவரும் அல்ல; உன் சிறுவரும் அல்ல. மற்றும் ஆலிஸின் சிறுவர் 'அப்பா' என்றழைப்பது 'பெர்ட்ர'த்

தையே. நாங்கள் போலி வடிவங்கள்—போலியினும் குறைந்த இயல்பே யுடையவர்கள்—வெறும் கற்பனைத் தோற்றங்கள்! நாங்கள் என்றும் இருந்தவர்களுமல்ல, இருப்பவர்களோ, இருக்கப்போகிறவர்களோ கூட அல்ல. இருந்திருக்கக் கூடியவர்கள்—இருக்க வேண்டும் என்ற அவா—இருந்திருக்கக் கூடாதா என்ற ஏக்கம்—இருந்திருந்தால் என்ற நைப்பெண்ணம் ஆகியவற்றின் விளைவான கற்பனைகளே நாங்கள்."

மாயக் குழந்தைகள் அளித்த விளக்கம் என் மாயக் கனவுத் தோற்றத்திற்கு ஒரு முடிவு கட்டியது. மெய்யெல்லாம் சுட்டெரிக்கும் கோடைகால உச்சிப் போதின் வெப்பத்திடையே, கொட்டாவி யிட்டுக் கொண்டு நான் விழித்துக்கொண்டேன். என் கனவு வாழ்வுக்கு நேர்மாறுபட்ட என் மெய் வாழ்வு பட்டப்பகலென நாற்புறமும் கண்ணை எறித்தது. காதலைக் கட்டிவைத்துவிட்டுக் கட்டற்ற செல்வனைத் தானும், அதேபோலக் கட்டற்ற முது கன்னியாக என் இல்லத்தில் வாழ்ந்த என் ஒன்றுவிட்ட உடன் பிறந்தாள் பிரிட்ஜட் ஈலியாவும் எங்கள் புத்தக அன்பர்களிடையே உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டேன். ஜானின் நினைவுக்கும், பண்டைநாள் இளமைத் தோழமை கொண்டிருந்த ஆலிஸின் நினைவுக்கும் ஒரு நீண்ட வணக்கம் செலுத்தினேன்.

(கூ) ஒட்டடைச் செல்வரின் உயர்தனிச் சிறப்பு

ஒட்டடையடிப்பவரைக் காண்பதில் எனக்கு ஆர்வம் மிகுதி. அப்பணியாளருள் வயது வந்தவரையோ, முதியோரையோ நான் இங்கே குறிப்பிடவில்லை. ஏனெனில் மற்றப் பணித் துறையாளருக்

கும், அவர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் அவ்வளவு சிறப்பித்துக் கூறத்தக்கவை என்று கொள்ள முடியாது. நான் குறிப்பிடுவது குழந்தைப் பருவ அழகு முற்றிலும் மாறுமுன் இவ் ஒட்டடைப் பணியின் புது அழகு வகையை மேற்கொள்ளும் இளம் பணியாளரையே! குழந்தைப் பருவத்தில் அவர்கள் அளையும் தூசியை அவர்கள் தாய்மார்கள் கழுவித் துடைத்து, அதன் தடம் முற்றிலும் அகலுமுன், இப் புதுப் பணியின் சற்றுமாறுபட்ட தும்பு தூசிவகை அவர்களை அணி செய்துவிடுகிறது. புலர் காலையில் கதிரவன் வரவை முன் கூட்டி வரவேற்கக் கூடுகளிலிருந்து வெளிப்படும் புட்குலங்கள் போலவே, அப்புட்குலங்களுடன் போட்டியிட்டு அவர்கள் வெளிவருகின்றனர். அவர்கள் தம் கையில் தம்மினும் பல மடங்கு நீண்டு, தம் தலை முடியைப் போலவே சிங்காரமான தூரிகையை உடைய நீண்ட கழிக் கோலுடன் காட்சியளிக்கின்றனர்.

இச் சின்னஞ் சிறு கரி மொட்டுக்களிடம்—மாசு மறுவற்ற உள்ளங்களையுடைய இக் கருமாணிக்கத் துணுக்குகளிடம்—கருவேலங் குச்சிகளிடம் என்னுல் என்றும் அன்பும் கனிவும் ஆர்வமும் காட்டாமலிருக்க முடிவதில்லை.

இவர்கள் ஆபிரிக்காவில் பிறவாது நம் நாட்டில் நம்மிடையே பிறந்த கறுப்பர்கள்—வெள்ளையராகப் பிறந்தும் கறுப்பராக வாழும் நீகிரோவர். கருங் குறனித் தெய்வங்களுக்கு நாம் எடுத்துள்ள கருங்கோயிற் கோபுரத்திலேறிப் பூசை செய்யும் கரும் பூசாரிக் குஞ்சுகள் இவர்கள். ஆயினும் இவர்கள் தம் தெய்வப் பிறவியின் உயர்வையும் தம் தெய்வீகப் பணியின் அருமையையும் சிறிதும் மதியாதவர்போல, நம்மினும் தாழ்ந்த ஓரினம்போல்

நடந்துகொள்ளும் அழகு ஓரழகுதான்! காலைப் பனியின் கடிப்பிடையே தலையணியும், மூடாக்கும், காதுறையு மின்றி அவர்கள் புறப்படும் காட்சி, அவர்களைவிட வயதிலும் ஆடையணியிலும் சிறப்புடையவர்களுக்கு வீரம், பொறுமை, எளிமை, காலையெழுதல் ஆகிய உயர் குணங்களில் ஒரு படிப்பினை தரத்தக்கதே என்று கூறவேண்டும்.

குழந்தைகளாகிய இவர்கள் பணியருமையையும், பெருமையையும் குழந்தைகள் பார்த்தால்தான்—அல்லது குழந்தைகளை எண்ணிக்கொண்டு பார்த்தால்தான்—நன்கு விளங்கும். அவர்கள் வயதில் நமக்கெல்லாம் தாய் மடியில் ஏறவும் இறங்கவும்பிறர் உதவிவேண்டும். ஆனால் அவர்களோ சுவரையும் தூணையும் பற்றி, வீட்டு முகடுகளில் ஏறிப் பல்லியும் ஏற அஞ்சும் இருட்டுப் பாழ்ங்குகைகள் போன்ற புகைக் கூண்டுக்குள் சென்று, அதன் மூலம் வானத்தையே எட்டிப்பிடிக்க முயல்கிறார்கள்! தாய் மடியிலிருந்து பிள்ளைகள் விழுந்தால், தாய் பிடித்துக் கொள்ளக்கூடும். இப் பாழ்ங்குகைகளில் அவர்கள் சறுக்கி விழுந்தால், அவர்களை பிடிக்க யார் இருக்கிறார்கள்?

அச்சமில்லாது இக் குழந்தை வீரர்கள் செல்லும் போக்குக் கண்டு குழந்தைகள் யாரும் துணுக்குறுமலிருக்கமுடியாது. கீழ்க் குகை கடந்து மேற் குகை, வெளிக் குகை கடந்து உட்குகை என்று அடுக்கடுக்காக எத்தனை குகைகளை அவர்கள் கடக்கிறார்கள்! பாழும் இருட்டுத் தவிர வேறு எதுவுமில்லாத இடத்தில், அவர்கள் கண் தெரிந்து செல்வதுதான் எங்ஙனம்? ஒவ்வொரு படியிலும் அவர்கள் போக்கைக் கவனிக்கும் குழந்தைகள், அவர்கள் மறைந்துவிட்டார்கள் என்றுதான் நினைப்பர்.

ஆனால் தூரிகையின் சல சலப்பு, அவர்கள் இன்னும் உயிருடன் உள்ளே இருப்பது பற்றிய ஆறுதல் அறிவிப்புத் தருகிறது. சிறிது கூர்ந்து கவனித்தபின், இருட்டுடன் இருட்டாக அவர்கள் கந்தலாடைகள் சற்றுத் தெரிகின்றன. ஆனால் இந்த உயரத்திலும் அவர்கள் நெடு நேரம் நிலையாயிருப்பதில்லை. பேரவாவுடையோர் உயர்விலிருந்து உயர்வுக்குத் தாவுவதுபோல, நூறுயிரம் குவித்தோர் பத்து நூறுயிரம் அல்லது கோடி குவிக்க விரைவது போல, அவர்கள் மென்மேலும் பாழ்ங் குகையிலிருந்து அதனினும் இருண்ட பாழ்ங் குகை, உயரத்தினின்றும் அதற்கும் மேற்பட்ட உயரம் என மேலேறிச் செல்கின்றனர். வீடு கட்டும் கொத்தர் புகையேறிச் செல்வதற்குத் தான் புகைப் போக்கி கட்டினர். மனிதர் ஏறுவார் என்றா—அதிலும் குழந்தைகள் ஏறும் என்றா—படிகட்டி வைத்துள்ளனர்! மனிதர் வசதிக்காகவே வீடு கட்டுவதாக இக்கொத்தர்கள் பெருமை கொள்கின்றனர். இப் புகைப் போக்கிகளை அமைக்கும்போது மட்டும், இதனைத் தூய்மைப் படுத்த மனிதர்கள் ஏறிக் செல்வர், குழந்தைகள் ஏறிச் செல்லும் என்று அவர்கள் ஏனோ நினைத்துப் பார்க்கவில்லை? அல்லது இவர்களை மனிதர்கள் என்று அவர்கள் எண்ணவில்லையோ என்னவோ? நாம் மேலே குறிப்பிட்டதுபோல், அவர்கள் தெய்வப் பிறவிகள் என்று அவர்களுக்கும் தெரியும் போலும்! இல்லாவிட்டால் அவர்கள் மாடிகளுக்கு வகுத்த ஏணிப் படிகள்போல, இங்கும் வகுத்திருப்பார்கள் அல்லவா?

ஆண்டவன் திருக்கோபத்தால் உலகமெல்லாம் ஊழி வெள்ளத்தில் அழிந்தபோது, அதில் தனி

ஒருவனைத் தப்பிய நோவா, 'இத்திருக் கோபத்துக்கு நம் சந்ததியார் எப்படித் தப்பி வாழப் போகிறார்களோ?' என்று கவலை கொண்டானும்! அதை அறிந்த ஆண்டவன் "இனி நாம் இது போல் கோபமும் தண்டனையும் தரமாட்டோம். இனி நம் திருக்கரமே தனி உருவுடன் நடமாடும்" என்று காட்டும் அறிகுறியாக, நோவாவுக்கு தன் வானவில்லாகிய கொடியை வானில் உயர்த்திக் காட்டினானென்று விவிலிய நூலால் அறிகிறோம். அதுபோலவே, 'இப்பாழ்ங் குகையுட் சென்று இவன் மறைந்தே போய்விட்டான். இனி இவன் வெளியே வரப்போவது ஏது' என்று நாம் முற்றிலும் மனம் முறிவுறும்போது, 'இதோ' என்று புகைப் போக்கியின் மறுபுறத்தில், வானத்தின் வாயில்போன்ற ஒளி வட்டத்தில், நம் கறுப்புத் தெய்வத்தின் தூரிகைக் கொடி மேலோங்கி வீசி நமக்கு நம்பிக்கை யளிக்கிறது! 'மற்ற வெள்ளைக் குழந்தைகள் அஞ்சும் என் குகைக் கோபுரத்தில் என் கறுப்புச் சின்னங்களை பரிபூரணமாக் கொண்ட என் கரும் பூசுரக் குழந்தைகளுக்கு எந்தத் தீங்கும் வராமல் நான் காப்பேன்' என்று புகையிருள் தெய்வம் காட்டும் வானவில் போன்றிருக்கிறது, இத்தூரிகை!

"கையில் ஒரு மரத்தை ஏந்திக்கொண்டு வரும் ஒரு குழந்தை வடிவம் தோற்றமளிக்கிறது" என்ற ஒரு நாடகக் குறிப்பு ஷேக்ஸ்பியரின் மாக்பெத் நாடகத்தில் காணப்படுகிறது. அது கேட்டு நாம் மயிர்க்கூச் செறிகிறோம். ஆனால் இங்கு நாம் அதே உருவத்தை நேரடியாகக் காண்கிறோம். எனினும் இங்கு நம் உணர்ச்சி அதிர்ச்சியன்று, அதிர்ச்சி நீக்கமும், ஆறுதலுமே.

வாசக அன்பரே, இக்கருங்குலத் திருச்செல்வரை நீர் என்றுவது புலர் காலையில் எழுந்து செல்லும்போது கண்டால், அவருக்குக் கூடிய மட்டும் ஒரு கால் துட்டுக் கொடுக்கத் தவறுதீர்கள். உங்களிடம் அரைத்துட்டிருந்து அதைக் கொடுத்தால், இன்னும் நன்றுயிருக்கும். ஆயிரம் கோயில்களுக்குக் கொடுக்கும் புண்ணியத்தைவிட இது உயர் புண்ணியமாயிருக்கும்—உலகத்தார் கண்களிலல்லாவிட்டாலும் கடவுள் கண்களில் நற் புண்ணியமே என்பதில் ஐயம் வேண்டாம். குழந்தையுடன் குழந்தையான, உம் சின்னஞ் சிறு தம்பி தங்கையர் போன்ற அவர்கள், கடும்பனியில் பரல் கற்கள் குதிங்காலில் குத்திக் கொப்புளங்கள் எழுந்து வேதனைதரக் கதறிக்கொண்டு வருவதாயிருந்தால்—இக்காட்சி காணற் கரியதல்ல—உம் இரக்க உணர்ச்சிக்கும், உம் சட்டைப் பையின் துட்டுக்கும் அது இன்னும் சற்று மிகுதியான சோதனையாகக் கூட அமையலாம்! "இங்கே கொடுப்பவன் அங்கே பதிற்றிரட்டி பெறுவான்" என்பதில் உமக்கு நம்பிக்கையில்லாதிருந்தால் கூட, "இங்கே கொடுப்பதால் இக்காட்சியைச் சிறிது மறக்கலாம்" என்பதற்காகவாவது, பையிலுள்ளதை யெல்லாம் கொட்டிக் கொடுங்கள். ஆனல் உங்கள் கையில் ஒன்றுமில்லாமல் போய்விட்டாலோ, உங்கள் மனத்துன்பம் அவர்கள் துன்பத்துக்குத் துணையாகவாவது செல்லட்டும்—அவ்வளவு தான்! துன்பத்தைத் தணிக்கப் பணம் ஒரு சிறிதே உதவும்; துன்பத்துக்கு ஆறுதல் தருவதில் துன்பத்தைவிடச் சிறந்தது வேறு எதுவும் கிடையாது.

மனிதர் இன்பத்தில் மகிழ்வார்கள்: துன்பத்தில் துயருறுவார்கள். துன்பத்தைக் காண்பதுகூட

மனிதருக்குத் துயரந்தான். ஆகவே இக்கருங் குழந்தைகளைக் கண்டு மனத் துன்பமடைவது நமக்கு இயல்பே. ஆனால் 'காணும் நமக்கு இருக்கும் இதே துன்பம் அவர்களுக்கும் இருக்கும்—நம் துன்பத்தைவிட அவர்கள் துன்பம் மிகுதியாயிருக்கும்' என்றெல்லாம் நினைத்துவிட வேண்டாம்! நாம் இரங்குவது, அவர்களைப் பார்க்கும் நமது துன்பத்தைக் குறைக்கவேயன்றி வேறல்ல! நாம் கொடுக்கும் கால் துட்டு அல்லது அரைத் துட்டு, அன்றைப் பொழுதைக்கு அவர்கட்குச் சிறிது பயன்படுவது உண்மைதான். ஆனால் அதன் பெரும்பயனை அடைபவர்கள் அவர்களல்ல, நாம் தான்! அவர்கள் பல நாளைய கடுந் துன்பத்தை இது ஒரு சிறிதும் குறைத்துவிடாது. ஆனால் ஒரு நாள் கொடுத்தோம் என்ற எண்ணமே நமக்குப் பல நாள் இக்காட்சியை நினைப்பதால் ஏற்படும் நம் மனச்சான்றின் குத்தல்களைக் குறைத்துவிடும். ஒரு நாள் காட்சியில் நாம் அடையும் துன்பத்தை அவர்கள் ஒரு துன்பமாகக் கொள்பவர்களே யல்ல. துன்பமே இல்லாத உலகமொன்றிருந்தால், அவ்வுலகத்தில் இன்பமே துன்பமாக இருக்கும். அது போலவே இன்பம் இன்னதென்பதையே அறியாதவர்களாய், துன்பத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து, அதிலேயே வாழ்நாள் கழிக்கும் நம் புகைக் குலத்தவர்களுக்குத் துன்பமே வாழ்க்கையாகவும், வாழ்க்கையின் இன்பமாகவும் பழகிப் போய்விட்டது. பசியும் உழைப்பும் அவர்களது வாழ்க்கை; கிடைத்தபோது உண்ணும் உணவும், குடிக்கும் பச்சைத் தண்ணீரும் அவ்வாழ்வினிடையே ஒரு சிறு மாறுதலும், ஒரு சிறு ஆறுதலும் மட்டுமே தருவன. எனவே தான் நாம் நினைப்பது போல,

துன்பத்திங் துயரமடையவும் அவர்கட்குத் தெரியாது; யாரேனும் உதவி செய்ய முன் வந்தால் அவர்கள் அதை ஒரு சிறு ஆறுதலாகக் கொள்வதன்றி, நன்றியுணர்ச்சியும் காட்ட அறியமாட்டார்கள். துயரார்ந்த அவர்கள் நீண்ட வாழ்க்கைக் கனவிடையே, அது அவர்களுக்கு ஒரு சிறு கனவு—அவ்வளவுதான்!

மனிதர் உணவையும் குடி நீரையும் பசி தீர்ப்பதற்கு மட்டும் உட்கொள்ளவில்லை. சுவை இன்பத்தையும், மன எழுச்சியையும் அவற்றிலிருந்து எதிர் பார்க்கின்றனர். ஆனல் ஒட்டடைக்குலம் உணவையும் குடியையும் பசி, விடாய் என்ற வாழ்க்கைப் பிணிகளை அவ்வப்போது சிறிது தணித்துவைக்க உதவும் மருந்துகளாகவே கொள்கின்றனர். உணவும் குடியும் தருபவர்களிடம் அவர்கள் காட்டும் உணர்ச்சியும், மருந்து தரும் தாய் மாரிடம் பிள்ளைகளுக்கு இருக்கும் உணர்ச்சியிலிருந்து வேறுபடாதது இதனல் தான். அவர்கள் உணவு என்று உட்கொள்வது உண்மையில் நமக்கு மருந்தைவிடக் கசப்பும் வெறுப்பும் ஊட்டக் கூடியதாகவே இருக்கும். குடி வகையோ நினைத்தால்கூட நமக்கு ஒங்கரிப்பாகவே இருக்கக் கூடும். ஆனல் அவர்கள் பார்வையில் குடி ஒரு மாய மருந்து. பகலின் கடும் உழைப்பையும் துன்பத்தையும் அது இரவில் மறைய செய்கிறது. காலைக் கடும்பனியில் வேலை தொடங்குவதற்கு, அது அவர்கட்குத் தெம்பளிக்கிறது. ஆனல் இந்த மாய மருந்தைப் பெறுவதற்கு அவர்களுக்கு இன்னொரு மாய மந்திரம் தேவையாயிருக்கிறது. நீங்கள் காலையில் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் கால் துட்டு அல்லது அரைத் துட்டுக்கள்தான் இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட இம்

மாய மந்திரங்கள்! இவை அவர்கள் வாழ்க்கையை மாற்றிவிடமாட்டா. ஆனல் அன்றைப் பொழுதை மாற்றிவிடும். அம்மந்திரத்தின் மாய ஆற்றல் முதல் மாய மருந்தை விற்கும் முச்சந்தி மருத்துவர் மனத்தை இளகச் செய்து, அவர்கட்கு ஒரு அரைக் கோப்பை சூடான, கடு வீச்சமுடைய தேநீரை அளிக்கும்படி தூண்டும்.

தேநீர் என்று அவர்கள் கூறுவது நம் உலகிலுள்ள, தேயிலையிலிருந்து நாம் வடிக்கும் நீர் அல்ல. தென் அமெரிக்க நாடுகளிலிருந்து அதனினும் அருமையாகக் கண்டெடுத்து அவர்களுக்கென்று அனுப்பப்படும் ஒரு புதுமையான மரப்பட்டையே அது. தேயிலை நாவுக்குச் சுவையும் மனதுக்குக் கிளர்ச்சியும் தரும். இதுவோ நாவுக்குக் கசப்பும் மனத்துக்கு வீரூப்பும் தரும். உணவுக்கு அடுத்தபடி ஒட்டடைக் குடியினர் வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத் தேவையாவதும், உணவைவிட அவர்களுக்கு மிகுதி ஊட்டம் தருவதும் இது ஒன்றே என்னலாம்.

மக்கள் உயர் பண்பாட்டையும் உயர் குடிப் பிறப்பையும் நல்லாடை யணியிலும், இன்னுரையிலும் செயற்கைப் பகட்டுகளிலுந்தான் பார்க்க வேண்டுமென்றூல், ஒட்டடைக்காரர் குடியை உயர் குடி என்று கூற முடியாதுதான்! ஆனல் துன்பங் கண்டு தளராத உறுதி, பசி நோயும் உடல் துன்பமும் அன்றி வேறு நோய் அறியா உடல் உறுதி, அழுக்கான சூழ்நிலைகளிடையேவாழ்ந்தாலும் உள்ளத்தில் அழுக்கும் அழுக்காறும் இல்லாமை ஆகிய இவை உயர் குடிப் பண்பானல், ஒட்டடைக் குலத்துக்கு ஈடான உயர் குடி எதுவும் இல்லை என்னலாம்.

ஆனால் உயர் குடியாளர் எவருக்கும் கிட்டாத உயர் குடிப்பண்பு ஒன்று இத் திருக் குலத்தவருக்கு இயற்கையாய் அமைந்திருக்கிறது — அவர்கள் பற்கள் அவர்கள் உடலிருளையும், பனியிருளையும் கிழித்துக் கொண்டு ஒளி வீசுகின்றன. அவர்கள் புறவாழ்வு எத்தனை தளர்ச்சியுற்றிருந்தாலும் அவர்கள் உண்மையில் ஒரு பழங்கால உயர் குடிப் பிறப்பின் மரபுடையவர் என்பதை இவ்வரிய பண்பு நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. வகைவகையான நறுந் தூளும் மென் குழம்பும் இட்டுத் துலக்கியும், வெள்ளி தங்கப் பூணிட்டும் நம் உயர் குடியாளரின் பற்கள் இத் திருந்திய உருவம் பெறுவதில்லை!

திருக்குலத்தவர் பண்டை உயர் பிறப்பைக் காட்டும் இன்னொரு செய்தியையும் என்னால் குறிப்பிடாதிருக்க முடியவில்லை. அவ்வப்போது, அண்மையில் ஏற்பட்டதுபோல, உயர் குடியாளர் வீட்டில் புகையும் ஒட்டடையும் அடிக்கும் சிறுவர்கள் எப்படியோ அவ்வீடுகளின் அகன்ற மேல் முகட்டுப் பரப்பிடையே காணுமற்போய், இறுதியில் தற்செயலாய் அவர்கள் மெல்லிய பஞ்சணைகளிடையே காணப்படுவதுண்டாம்! சிறு வீடுகளில் உழைப்பதைவிட இப்பெரிய வீடுகளில் அவர்களுக்கு உழைப்புக் கூடுதல்—ஆனால் வருவாயும் கூடுதலாகத்தானே இருக்கும்! இச் சின்னஞ் சிறு குழந்தைகள் இச் செல்வச் சீமான்கள் வீடு பார்த்துக் களைப்படைவானேன்? களைப்படைந்தாலும், விழுந்தாலும் இப் பஞ்சணைகளில் வந்து காணப்படுவானேன்? இவற்றை அவர்கள் கனவில் கண்டதும் கிடையாது, எண்ணுவதும் கிடையாதே! குல மரபு காரணமான இயற்கை உணர்ச்சி ஒன்றன்றி வேறு எதுவும் அவர்களை இங்கில

கொள்ள உள்ளார்ந்த தூண்டுதல் கொடுத்திராது. தன்னுணர்வுடைய காலத்தில் அவர்கள் செய்யத் துணியாத செயலை, கனவுத்து உணர்விழந்த சமயத்தில் செய்வது இப்பழமரபின் வாசனையாகத்தானிருக்க வேண்டும் என்று கூறலாம். இயற்கைப் பழம் பண்பாட்டிலும் பழங்கலையிலும் கருத்துச் செலுத்தும் என் போன்ற பழமைப் பற்றுளர்கள் உள்ளத்தை இச்சின்னஞ் சிறுவர்கள் கனியவைப்பதற்கும் இப்பழங் குடி மரபே காரணமாயிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறேன்.

(கo) தலைநகர்ப் பிச்சைக்காரர் ஒழிப்புப்பற்றி ஓர் முறையீடு

மக்கள் வாழ்க்கையின் குறைகள் யாவற்றையும் சீர்திருத்தப் புறப்பட்டுள்ள தற்கால அல்லைடிஸ்கள் கண்ணுக்குத் தலைநகரின் வாழ்க்கையிலுள்ள குறைகளில் பிச்சைக்காரர் தொல்லையே ஒரு பெருங் குறையாகத் தோற்றியிருக்கவேண்டும். ஏனெனில் அவர்கள் சீர்திருத்த விளக்குமாறு இவ்வொன்றையே தடமில்லாதபடி பெருக்கித் தள்ளிவிட முற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களின் கந்தை கூளங்கள், பெட்டி படுக்கைகள், கம்பு கால்கள், கட்டையால் செய்த கால் கைகள், ஊன்று கோல்கள், சுரைக் குடுக்கைகள், நாய்கள் யாவும் ஒன்று விடாமல் நகர் எல்லைக்கு வெளியே தள்ளப் படுகின்றன—ஒளிந்து தொழில் செய்ய முற்படுவோர் ஏழைத் தொழிலகம் என்னும் இடைஞ்சல் மிக்க வாழ்வுக்கும், சிறைப் பயிற்சிக் கூடம், திருத்தகம் என்னும் இள நரகம் முது நரகங்களுக்கும் இரையாக்கப்படுகின்றனர்! பிச்சை யெனும்

தெய்வத்தின் திருச் சின்னம் எதுவுமே இனி இலண்டன் நகர மூலை முடுக்குகளில்கூட இடம் பெறக் கூடாதாம்!

எந்தச் சீர்திருத்தத்தையுமே இவ்வகையாக அடித்து வீசிப் பெருக்க முற்படுவது நன்றாக இல்லை. இது பழங்காலச் சமய வெறியர்களின் சமயப் போர்களையே நினைவூட்டுவதாயிருக்கிறது. இவ்வளவு வெறுப்பும் இப்பிச்சைக்காரக் குழு ஒன்றன்மீது செலுத்தப்படவேண்டியதன் அவசியம் என்ன? நகரின் தோற்றத்தை இது கெடுக்கிறதாம்! கெடுக்காதது வேறு என்ன இருக்கிறது? கவனிப்பார் அற்ற உயிரற்ற குப்பை கூளங்கள் எத்தனையோ இருக்க, உயிருடைய, அதிலும் மனித உருவுடைய, பிறரை எதிர்பார்த்து, பிறர் நல்லெண்ணத்தை எதிர்பார்த்து வாழக்கூடிய இவர்கள் மட்டுந்தானா திருத்த முடியாத குப்பை கூளங்கள்! நகருக்கு அவர்கள் தொல்லையாம்! நகர் என்பது யாரைக் குறித்ததோ தெரியவில்லை. உண்மையில் எந்தத் தனி மனிதரையும் அவர்கள் தொல்லைப்படுத்துவதாக யாரும் கூறமுடியாது. அவர்கள் தொழிலே தொல்லைப்படுத்தி நடத்த முடியாத தொழில்—பிறருக்கு நல்லவராக நடந்து, அதிலும் யாவருக்கும் நல்லவராக நடந்து, அவர்கள் நல்லிரக்கத்துடன் இடும் பிச்சைக்காசைக் கொண்டுதான் அவர்கள் பிழைக்கவேண்டும்!

நகரின் செல்வ நிலைக்கு அவர்கள் ஓர் இடையூறு என்றும் கூற முடியாது. அவர்கள் நல் வாழ்வுடையவராகப் பார்த்துதான் கேட்கின்றனர். அதிலும் நல்லெண்ண முடையவர்தான் கொடுக்கின்றனர். கொடுப்பவர் மலர்ந்த முகத்துடனும், சில சமயம் சற்றுப் பெருமித உணர்ச்சியுடனுந்

தான் கொடுகின்றனர். தனி மனிதரிடம் கேட்டால், பணம் கேட்கும் இனத்தவருள், பிச்சைக் காரரை ஒத்த தொல்லை தரா வகுப்பு எதுவுமே இருக்க முடியாது.

கொடுத்த கடனைக் கேட்பவரைக் கண்டால் எவருக்கும் எரிச்சல்தான். கொடுக்க வேண்டியது என்பதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்வர். ஆனால் அதனால் கொடுப்பது இனித்துவிடவா செய்கிறது? "உங்கள் நல்வாழ்க்கைக் காகத்தான் சொல்லு கிறேன். ஒரு வாழ்க்கைக் காப்புச் செய்து கொள் ளுங்கள்! ஒரு காப்புக் கூறு மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன்!" என்று பாலில் பழம் நழுவிய வாறு தேன் சொட்டப் பேசுகிறார், காப்பக ஆட் பிடிப்புப் பேராள். அவர்கள் தொல்லையிலிருந்து எப்படி விலகுவோம் என்று விழிப்பவர்கள் எத்தனை பேர்! அச்சமயம் வேறு யாராவது வந்து தங்களை இழுத்துச் சென்று தமக்கு விடுதலை கொடுக்கமாட் டார்களா என்றுதான் அவர்கள் விரும்புவார்கள்!

வரி வாங்கும் அரசியல் பணியாள் நகரத்தார் கடமையைக் கோரித்தான் வருகிறார். அவர் வரவு அதனால் இனித்து விடவில்லை. இக் காலப் புதிய அறச் செல்வர்கள் கோயில் கட்ட, திருப்பணி செய்ய, ஏழைப் பள்ளிகட்ட என ஆயிரம் சாக்கிட்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் ஏழைகளல்லர். உயர்ந்த ஆடையணிப் பகட்டுடன் வருகிறார்கள். அவர்கள் நாவில் உலக நலம், மக்கள் முன்னேற்றம், அறச் சிந்தை ஆகிய சொற்கள் தாண்டவமாடுகின்றன. அவர்கள் முகத்துக்கு நேரே யாரும் அவர்களைப் பொதுப் பணம் தெண்டுபவர்கள் என்று கூற முடியாது: அவர்கள் பெரிய செல்வாக்கு உடையவர்

கள். ஆனால் உள்ளத்தில் அவர்களைக்கண்டு அஞ்சாதவர்கள் யார் ?

பிச்சைக்கார இனம் இவற்றை யெல்லாம் பார்க்க, எவருக்கும் எந்தத் தொல்லையும்செய்யாத ஒரே இனம் என்று கூறலாம். அவர்கள் போ என்றால் போகவேண்டியவர்கள். அவர்களிடம் உள்ள ஒரே கருவி, பார்ப்போர் 'ஐயோ போகட்டும்' என்று கூறவைக்கும் ஒரு இரக்கத் தூண்டுதல் மட்டுமே!

நகரின் பொது உடல் நலம், தூய்மை ஆகியவற்றை அவர்கள் கெடுக்கிறார்க ளென்று கூறப்படுகிறது. இது ஓரளவு உண்மையாயிருக்கக் கூடும். ஆனால் ஊன்றிப் பார்த்தால் அவர்கள் பிறரைவிட அழுக்குடையவர்கள்தான், ஆனாலும் பிறரைவிட அழுக்குப் பண்ணுகிறவர்கள் என்று கூறமுடியாது. அவர்கள் அழுக்காக்குவதை விட, அழுக்குப் போக்குவது மிகுதி என்று கூடக் கூறலாம். குப்பையைக் கிண்டி அவர்கள் தமக்கு வேண்டியவற்றை எடுப்பர். அவர்கள் குப்பை உண்டு பண்ணுவதில்லை. காக்கைகளைப் போல எங்கு மிருக்கும் கந்தலைச் சுருட்டிக்கட்டி, எறிந்த பொருள்களை வாரி எடுத்து வாழ்வு நடத்துபவர்கள் அவர்கள். பொது இடத்திலும் பிறர் இடத்திலும் வாழும் இவர்கள் தாம் அழுக்காயிருப்பார்களே தவிர, இடத்தை அழுக்குப் பண்ணத் துணியமாட்டார்கள். பண்ணினாலும் பிறர்போல, தம் உரிமை அது, எல்லாம் தமக்குத் தெரியும் என்று கூறமாட்டார்கள். பிறர் கண்டிப்புக்குப் பணியும் அவர்கள் இவ்வழுக்கை யாரேனும் கடியமுன்வந்தால், முதன்மையாகத் திருந்தக் கூடியவர்களே. பிச்சைக்காரரல்லாத மற்றவர்களிடையே—ஏழைகளிலும் பணக்

காரரிலும் இதனை எத்தனை பேர் செய்வர்? செய்யாமல் ஒருவருக் கொருவர் பூசலிடுபவர், வழக் காடுபவர்தான் மிகுதி! நகருக்குள் ஒரு தொழிற் சாலை, ஒரு பொதுச் சிறு நீர்க் கிடங்கு, பொதுக் கழிவுநீர்த் தொட்டி ஆகியவை பற்றி எத்தனை முறையீடுகள் வருகின்றன. இவற்றுள் செல்வர், செல்வாக்குடையவர் செய்யும் அநீதிகள் திருத்த முடியாதவை, திருத்த எண்ணப் படாதவையாகவும் உள்ளன. இவற்றை யெல்லாம் விட்டு, இப்பஞ்சை ஏழைகள் மீது மட்டுந்தான் பாய வேண்டும்?

மனித வகுப்பின் ஒழுக்க நிலைக்கும், மன மகிழ்ச்சிக்கும், இரவலர் குழு ஊறு செய்கிறது என்று கூறப்படலாம். பிச்சைக்காரன் தோற்றத் தைக் காண்பதோ, அவன் துன்பத்தைக் கண்டு உதவுவதோ மகிழ்ச்சிக்குரிய செயல் அல்ல. ஆனால் மனித வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சிக்குரிய செய்திகள் மிகக் குறைவாகவே இருக்க முடியும். மகிழ்ச்சிக் குரிய செயல்களைப் பெருக்கத்தான் யாவரும் முயலு வர். ஆனால் ஒழுக்கக் கேடு, மனக்கசப்புத் தரும் செய்திகளில் பிச்சைக்காரர் வாழ்வு முதலிடம் பெறத் தக்கதுமன்று, முன் இடம் பெறத்தக்கதும் அன்று. இவர்கள் மனிதர் பொது வாழ்வை ஒட் டாது தனி வாழ்வு வாழ்பவர்கள். மனித வாழ்வில் இயல்பாயுள்ள ஒழுக்கக் கேடன்றி அவர்கள் எதை யும் புகுத்திவிடும் நிலையிலோ, தம் செல்வாக்கால் பரப்பும் நிலையிலோ எங்கும் இல்லை. அவர்களுடன் சேர்ந்து எவரும் குடி முதலிய எப்பழக்கமும் கொண்டுவிட முடியாது. ஏனெனில் அவர்களுடன் எவரும் பழகமாட்டார்கள். மனக்கசப்பை எடுத் துக் கொண்டாலும் அவர்களைக் கண்டு எவரும் மனக்கசப்பு அடைவதாகக் கொள்ள முடியாது.

உண்மையில் பலர் அவர்கள் துன்பம் கண்டு, தம் துன்பத்தை மறக்கின்றனர். அவர்களுக்குக் காசு கொடுப்பவர்கள் கூடத் தாமாக விரும்பிக் கொடுத்து, கொடுப்பதால் ஓரளவு ஆறுதலும் அடைகின்றனர். பிச்சைக்காரர் இனம் ஒன்றைத் தான் எவரும் கண்டு பொறுமைப் படவோ, பழிக்கவோ முற்படுவதில்லை—பழித்தாலும் எதிர் பழி கூறவோ புண்படவோ கூடச் செய்யாத வகுப்பும் இவ்வகுப்பு ஒன்றுதான்!

பிச்சைக்காரரைப் பார்ப்பது, அவர்களைப் பற்றி எண்ணுவது, மனிதர் மகிழ்ச்சி நிலைக்கு ஊறு தருவது என்று கொள்ளுபவர்கள், நாடகங்களிலும், கதைகளிலும், பாட்டுக்களிலும், அரசருக்கு அடுத்த படியாக, ஆண்டிக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கும் இடத்தைப் பார்க்க வேண்டும்! ஒரு மன்னர் அல்லது செல்வர் வீழ்ச்சி யடைந்ததைக் காட்டும் கலைஞர், அவர் மீது மக்கள் வெறுப்பற்ற இரக்கத்தையும், அவமதிப்பற்ற ஒத்துணர்வையும் தூண்ட அரசனை இரவலனைத் தான் ஆக்கிக் காட்டுகின்றனர். சில சமயம் பைத்தியக்காரப் பிச்சைக்காரனைக் கூட, அழுக்கடைந்த ஆடையுடன், நொண்டி குருடாகக் கூடக் காட்டத் தயங்குவதில்லை. 'அரசன் ஆண்டியானான்' என்ற தலைப்பு நாடக மேடையிலும், கதையிலும் பாட்டிலும், பத்திரிகையிலும் நம் மக்களைக் கவரவே செய்கிறது. அது மட்டுமா? அரசன் ஒரு இளவரசியை மணப்பதை விட, ஒரு ஏழைப் பிச்சைக்காரியை மணந்தான் என்பதில் தான் மிகுதி கனிவு இருப்பதாகக் கலைஞர் எண்ணுகிறார்கள். 'மன்னனும் பிச்சைக்கார அழகியும்' என்ற பாட்டில் ஈடுபடாதவர் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். மன்னன்

ஒரு அப்பக்காரன் மகளை, ஒரு புலசரக்குக் கடைக் காரன் மகளை மணந்தான் என்பதில் இத்தகைய கவர்ச்சி இருக்குமா?

பிச்சைக்காரரிடம் மனித வகுப்புக்கு உள்ள இத் தனிப் பற்றுக்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை. மற்ற எல்லா வகுப்புக்களும் தமக்கு மேலும் கீழும் உயர்வு தாழ்வுகள் உடையவை. ஆகவே மேலிருப் பவர் இரக்கம் கீழிருப்பவர் பொறுமையுடனும், உடனிருப்பவர் போட்டியுடனும் முரண்படுகிறது. எனவே மனித வகுப்பு முழுவதும் ஒரே உணர்ச்சி யுடன் பார்க்கத் தக்க மக்கள் உச்ச நிலையிலிருக்கும் அரசரும், கீழ்க்கோடியிலிருக்கும் இரவலருமே யாவர். ஆனால் மன்னரோ, யாவர் மதிப்புக்கும் உரிய வராயினும், உள்ளூர எல்லார் பொறுமைக்கும் உரிய வராவர். அவரிடம் பொறுமையற்ற மதிப்பும், ஒத்து ணர்வும் ஏற்படுவது, அவர் மன்னர் பதவியிலிருந்து வீழ்ச்சி யடைந்து, எவரும் போட்டி உணர்ச்சி கொள்ள முடியாத பிச்சைக்காரர் நிலையை அடை யும் போதுதான்! மன்னர்க்கு இங்ஙனம் அருமை யாகக் கிட்டும் நல்லுணர்ச்சியினைப் பிச்சைக்காரர் எப்போதும் பெற்றவர்கள் ஆவர். ஆகவே தான் வேறு எவர் மன்னராவதிலும், பிச்சைக்காரர் மன் னர் ஆவதில் மக்கள் களிப்படைகின்றனர். வேறு எதில் காட்டும் கனிவிலும், மன்னர் பிச்சைக்காரர் ஆவதிலேயே மிகுதி கனிவு காட்டுகின்றனர்.

பிச்சைக்காரர்கள் பொதுமக்கள் உள்ளத்தில் தூண்டும் உணர்ச்சி மனித வகுப்பின் மிக அடிப் படையுணர்ச்சியான இரக்க உணர்ச்சி. கவிஞர் களும் கலைஞர்களும் கையாளும் உணர்ச்சிச் சுவை களுள், மக்கள் உள்ளத்தை ஆழ்ந்து கிளறக் கூடிய தும், எல்லா மக்களின் உள்ளத்தையும் ஒருங்கே

இயக்கக் கூடியதும் ஆன உணர்ச்சிச் சுவை இதுவே. வெளிப் பார்வைக்கு இது மக்களுக்குத் துன்ப உணர்ச்சியே தருவதாகத் தோற்றினும், உண்மையில் துன்பத்தைக் காண்பதன் மூலம் அது அவர்கள் உள்ளத்தை முழுவதும் பதப்படுத்தி, இன்னதென்று கூற முடியாத ஒரு நிறையுணர்வு தருகிறது என்னலாம். பிச்சைக்காரர்களைக் காண்பதும் அவர்கள் துன்பங் கண்டு உதவுவதும் நகர மக்கள் வாழ்வில் உண்மையில் இதே வகை உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறது. ஆகவே அவர்கள் மக்கள் ஒழுக்க நிலையையோ, உணர்ச்சிகளையோ, உள நலத்தையோ கெடுப்பவர்கள் என்று கூறப்படுவதற்கு நேர் மாறாக, அவற்றைப் பண்படுத்துபவர்கள் என்றே கூற வேண்டும்.

வெளித் தோற்றத்தைக் கண்டு பிச்சைக்காரர் நகரின் காட்சி யழகைக் கெடுப்பதாகவோ, சோம்பல் வாழ்வை வளர்ப்பதாகவோ கொள்ளுதல் தவறு. அழகான படம் வரைவோன் அப்பட அழகை எடுத்துக் காட்ட அதற்கு மாறான எண்ணங்களையும், காட்சிகளையும் தேடி வரைவதுண்டன்றே! அது போல நகரின் பிற அழகுகள், அழகுக் குறைகள் ஆகியவற்றிடையே அவற்றுக்குரிய சரி சம அளவை தரும் நடு அளவையாகப் பிச்சைக்காரர் காட்சி அளிக்கின்றனர். உண்மையில் அவர்களின்றி நகரின் எப்பகுதியும் நகரின் முழுத் தோற்றம் அளிக்காது. அவர்கள் அழுக்கும் உண்மையில் நகரின் அழுக்குக்கு ஒரு எல்லை கட்டும் அழுக்குத் தான்! எல்லா நோயையும் போக்கப் பாடுபடும் மருத்தவனுக்கு, அவ் உழைப்பின் பயனாகவும், தன் நோயை ஆராய நேரமில்லாததாலும் ஏற்படுகிற நோய் போன்றதே அவர்கள் அழுக்கு. மருத்

துவனை நல்ல நிலையில் வைப்பது மக்கள் கடமை. அதுபோலப் பிச்சைக்காரர் அழுக்குப் போக்கும் வேலை நகரமக்களுடையது. அழுக்கற்ற ஆடை யுடைய பிச்சைக்காரனை ஊக்கி, அவனுக்கு ஒரு துட்டுக் கொடுத்து உதவிவிட்டால் அடுத்த நாளே யாவரும் வெள்ளுடையைத் தேடுவர். உடல்நல முடையவனுக்கு ஒரு பாராட்டுரை கூறினால் யாவ ரும் பிறர் உடல் நலத்தைக் கோருவதுடன், தம் உடல் நலத்தையும் பேணுவர்.

உண்மையில் பிச்சைக்காரர் பலர் சோம்பேறி களும் அல்லர்; உடல் நலமற்றவரும் அல்லர்; நன்றி யற்றவரும் அல்லர். இன்று சீர்திருத்த வாதிக ளிடையே பரவும் பல கதைகள் கூட இவற்றுக்கு மறுப்புக் கூறவல்லவை. ஒரு பொருளகக் கணக் கனுக்குத் திடீரென்று யாரோ இறுதிவிருப்பம் எழுதி வைத்ததனால் ஐந்நூறு பொன் கிடைத்ததாம்! அதுபற்றி உசாவியதில், அது ஒரு பிச்சைக்காரனு டைய வாழ்க்கைச் சேமிப்பு என்று தெரிந்ததாம்! நாள்தோறும் பொருளகம் செல்லும்போது கணக் கர் குருடு கூன் தேடி ஒரு துட்டுப் போடுவாராம். குருடனாயிருந்த இப் பிச்சைக்காரன் அவர் குர லறிந்து, அவர்மீது நன்றியும் நல்லெண்ணமும் கொண்டு, இறக்கும் தறுவாயில் இச் செயலால் நன்றி தெரிவித்துக் கைம்மாறும் செய்தான். இச் செயல் அவன் நன்றிக்கு மட்டுமன்றி அவன் உழைப்பு, அவன் சிக்கனம், அவன் விடாமுயற்சி ஆகியவற்றுக்கும் சான்று தருகின்றது. ஆனால் நம் சீர்திருத்த வாதிகளின் சிறுமை யுள்ளத்தில் அவன் செயலில் காணப்படும் குணம், அவன் பணம் திரட்டி விட்டான் என்பதே! பல பிச்சைக் காரர் குடிக்கின்றனர், பணத்தை வீணுக்குகின்ற

னர் என்று குறைகூறும் இவர்கள், குடிக்காது, வீண் செலவு செய்யாது, நாற்பது ஆண்டுகளில் இப் பெருந் தொகையைச் சிறுகச் சிறுகச் சேர்த்து, அதையும் 'நன்றி' என்னும் உயர் கடமை உணர்ச் சிக்கு அர்ப்பணித்ததை அவர்களால் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை!

இன்னொரு பிச்சைக்காரர் நாற்பது ஆண்டு கட்கு முன் நிகழ்ந்த ஒரு விபத்தில் இரு கால்களை யும் இழந்து விட்டார். இரண்டு கால்களும் அவருக் குக் கட்டைக்கால்கள் தான். ஆனால் இக்கட்டைக் கால்களுடன் அவர் உயிருள்ள கால்கள் உடைய வர்களும் வியக்கும்படி எங்கும் பரபரப்பாகத் திரிவ துடன், எவரும் வியக்கும் கடும் பாரந் தூக்கியும், கட்டைகள் பிளந்தும் வந்தாராம். கீழ்ப் பகுதியற்ற அவர் உடலிலுள்ள பாதி சிறிதும் தளர்ச்சியின்றி ஒரு உடற்பயிற்சியாளன் உடலையும் தோற்கடிக்கும் வலுவும் கட்டமைப்பும் உடையதா யிருந்தது. பாதி உடல் மனிதனாகவும் பாதி குதிரையாகவும் இருந்த தாகப் பழங் கதையில் கூறப்படும் உருவந் தான், குதிரையுடலான பாதி நீத்து இயங்குகிறதோ என் னும்படி யிருந்தது அவர் உடல் வளர்ச்சி. அவர் பிச்சைக்காரர் என்று கூறப்பட்டது கூட அவர் சோம்பேறித் தனத்தின் காரணமாகவன்று; அவர் அரை யுடல் குடும்ப வாழ்வுக்கும் சமூக வாழ்வுக்கும் பொருத்தமற்றது என்பதற்காகவே. ஏனெனில் வீடற்ற அவர் பல வீடுகள் கட்ட உதவிய துண்டாம்! குடும்பமற்ற அவர் பல குடும்பங்களின் கடுவேலைகளை எளிதில் செய்வாராம்! குணத்திலும் அவர் ஒரு தங்கக் கட்டியாகவே இருந்தார். அவர் எவருடனும் இன்மொழியே பேசினர். அரை மனித ரான அவரைப் பார்க்கக்கூடிய முழு மனிதர்க

ளின் கூட்டமே அவர் உயர்வைப் புகழ்ந்து, அதற்குச் சான்று கூறுகின்றது!

எனவே, மொத்தத்தில் பிச்சைக்காரர்களையும் நகர மக்கள் வாழ்வையும் சீர்திருத்த நல்ல வழி நகர மக்களில் ஒரு பகுதியினரான பிச்சைக்காரர் வாழ்வையும் நகர மக்கள் வாழ்வுடன் சேர்த்துச் சீர்திருத்துவதேயன்றி, அவர்களைத் துரத்துவதோ, சிறைக்கூடங்களிலும் உழைப்புக் கூடங்களிலும் அடைப்பதோ அல்ல. மக்கள் யாவராலும் விரும்பப்படும் இவ்வகுப்பை—மற்ற வகுப்பினர் எவரிடமும் இல்லாத சமத்துவ உணர்ச்சி, பொருமை யின்மை ஆகிய நற்பண்புகளையுடைய இவ் வகுப்பை—மக்கள் வாழ்வுக்கு உகந்த ஒரு நல் உறுப்பைப் பயன் படுத்தி, அவர்கள் வாழ்க்கையின் இன்னல் களைக் குறைத்து அவர்களை வளர்த்தால், நகரமும் நகர வாழ்வும் வளம் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. அவர்களைச் சோம்பேறிகளாக வைத்திருக்கவேண் டாம். ஆனல் அவர்கள் சுதந்தரத்தையும், வாழும் உரிமையையும் குலைக்கவும் வேண்டாம். மனித சமூகத்துக்கு அவர்கள் செய்யும் கடமையை உணர்ந்து அதைப் பெருக்கும் வகையில் அவர் களைப் பண்படுத்தினல் போதும்!

(கக) மனித உலகில் அடிசிற்கலை:

அது தோன்றிய வகைபற்றிய விந்தையான வரலாறு

"மனித வகுப்புத் தோன்றி முதல் எழுபதி னயிரம் ஆண்டுகள்வரை மக்கள் காய் கிழங்கு இறைச்சி வகைகளைப் பச்சையாகவே தின்றுவந்த னர். இறைச்சியைக்கூட அவர்கள் அபிலினியாவி லுள்ள மக்கள் இன்றும் தின்பதுபோல் கடித்தும்

பல்லால் உராய்ந்துமே தின்றுவந்தனர். உலக வரலாறுபற்றிய தம் நூலில் கன்ஃபூஷியஸ் பெருமான் இக் காலத்தைப் பற்றிச் சற்று மறை குறிப்பாகவே கூறுகிறார். இதனை அவர் 'சோஃபாங்' அதாவது சமையற்காரர் ஒய்வுக்காலம்' என்று அழைக்கிறார்." இக் கருத்துக்கள் என் பார்வைக்கு என் நண்பர் ஒருவர் கொண்டுவந்து காட்டிய சீனக் கையெழுத்துப்படி ஒன்றில் காணப்படுகின்றன.

இதே கையெழுத்துப்படி இரண்டாவது மனித உலகின் ஊழிபற்றிக் குறிப்பிடுகையில் மக்கள் முதலில் இறைச்சிகளைச் சுட்டும், பின் வதக்கியும் பொரித்தும் கலந்தும், நாளடைவில் சமையற்கலையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் முன்னேற்ற மடைந்த வரலாற்றை விளக்குகிறது. இதில் முதன் முதல் மக்கள் இறைச்சி சுடக் கற்றுக்கொண்ட வகை ஒரு சுவைமிக்க விந்தைக் கதையாக விரித்துரைக்கப்படுகிறது. சீனர்களைப்போல் நாம் அக் கதையை அப்படியே நம்பிவிடத் தேவையில்லையானாலும், அதன் பரந்த கருத்தை அறிவாராய்ச்சி முறையில் ஒத்துக்கொள்ளவே வேண்டும். அத்துடன் அக் கதையின் சுவை, மொழியும் இனமும் தொலைவும் கடந்து, நமக்கும் இன்பமளிப்பதாகவே உள்ளது.

பன்றி மேய்ப்பவனாகிய ஹோற்றி தன் பன்றிகளுக்கு வேண்டிய காய் கிழங்குகள் திரட்டிக் கொணரக் காட்டிற்குச் சென்றிருந்தான். சிறிது குறும்புத்தனமும் மூரட்டுக் குணமும் உடைய அவன் புதல்வன் போ-போவிடம் அவன் தன் பன்றிகளை நன்கு பாதுகாக்கும்படி கூறிவிட்டுச் சென்றிருந்தான். அவன் சென்று மீளுமுன்

போ-போ மறதியாக ஒரு கொள்ளியை வைக்கோற் கட்டொன்றின்மீது போட்டதலால், அதுவும் வீடும் தீப்பற்றிக்கொண்டன. அவனும் அவன் அலறல் கேட்டு அண்டை அயலாரும் எவ்வளவு முயன்றும், தீயை அணைக்க முடியாமல் போயிற்று. மனிதவகுப் பின் அக்கால நிலையில் வீடுகள் முழுவதும் கம்பும் குச்சும் தழைகளுமாகவே இருந்தபடியால், அதில் ஒரு துரும்புகூட மீதமின்றி எல்லாம் எரிந்து போயிற்று. கம்புகுச்சுகளே கொண்ட வீடு போனதுகூட எவருக்கும் பெரிதாகத் தோற்ற வில்லை. குட்டியிட்ட அவர்கள் தலைசிறந்த பன்றி யொன்றும், அது புதிதாக இட்டிருந்த குட்டிகளும் தீயில் வெந்துபோயின.

தந்தை வந்து பார்த்தால் தன்னை மிகவும் கடிந்து கொள்வது உறுதி என்று போ-போ எண்ணினான். ஆகவே அவன் கவலையுடன், எரிந்து சாம்பலாய்க் கிடக்கும் பகுதிகளில் அங்குமிங்கும் சென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பன்றிகள் வெந்த பகுதியருகே வந்ததும், என்றுமில்லா ஒரு நறுமணம் அவன் மூக்கைத் தொலைத்தது. இதற்கு முன்னரும் அவன் சில சமயங்களில் வீடுபற்றிக் கொள்ளும்படி விட்டதுண்டு. பிற வீடுகள் எரிந்த போதும் சென்று பார்த்ததுண்டு. வீட்டுப் பகுதி கள் எரிந்ததால் ஏற்படும் மணம் அவன் அறியாத தன்று. இப்போதைய மணம் அவ்வகைகள் எதி லும் சேர்ந்ததன்று என்பதை அவன் உணர்ந் தான். ஆயினும் முன்பின் அறியாத இம்மணம் எதிலிருந்து வந்ததென்பதை அவன் அறியக்கூட வில்லை.

முழுதாக இறந்து கிடந்த பன்றிகளருகில் வந்ததும், மூக்கில் மணம் தொலைத்ததுமட்டுமன்றி, காக்கிலும் நீரூறத் தொடங்கிற்று! முழுதாகவெந்த

பன்றிகளும் குட்டிகளும் முற்றிலும் உருக்கெடாது கிடந்தன. அவற்றில் எதற்கேனும் உயிர் இருக்கக்கூடுமோ என்று பார்க்க எண்ணி, ஒரு பன்றியின்மீது தொட்டுப்பார்த்தான். சூடாயிருந்த அதன் தசையில் ஒருபகுதி அவன் விரலில் ஒட்டிக் கொண்டது. கையில் வெப்பம் தாங்கமுடியவில்லை. அதை உடனடி தணிக்கும்படி அவன் கைவிரல்களை வாயில் வைத்தான்—கைவிரல்களில் ஒட்டியிருந்த தசை அவனுக்கு இன்னதென்று கூறமுடியாத இன்சுவை உடையதாயிருந்தது. புதிய நறுமணம் எங்கிருந்து வந்தது, அதன் பொருள் என்ன என்பதை இப்போது அவன் அறிந்துகொண்டான்! இப்புதுச் சுவை உணவை மென்மேலும் நுகரும் எண்ணங் கொண்டவனாய், அவன் மீட்டும் மீட்டும் கொதிக்கும் தசையில் கையிட்டுச் சுவைப்பதில் ஈடுபடலானான்.

வெளியூர் சென்று திரும்பி வந்த ஹோற்றி வீட்டின் நிலையைக் கண்டும், மகன் செயலைக் கேள்வியுற்றும், கடுஞ்சினங் கொண்டு அவனைத் தேடி வந்தான். வீடெல்லாம் எரியவிட்டுப் பொருள்களைச் சேதப்படுத்தியதுமன்றி, அவன் இன்னும் எரி பொருளில் கிண்டிக் கிளறிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டான். "இவ்வளவும் எரிய விட்டது போதாதென்று, இன்னும் இங்கே கிளறிக் கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று அவன் மகனை அதட்டினான். புத்துணவின் புதுச்சுவை யார்வத்தில் ஈடுபட்டிருந்த போ-போ அவனைக் கவனிக்கக் கூட நேரமில்லாமல், தசையைத் தொட்டுத் தொட்டுத் நுகர்வதில் ஆழ்ந்திருந்தான். அவன் எரிந்த பன்றியைத் தொட்டு வாயில் வைக்கும் கொடுமை கண்டு, ஹோற்றி பதை பதைத்தான்.

"சீ, மனிதரில் கேடுகெட்ட பதரே! என்ன செய்யத் தகாத, கேலிக்கிடமான காரியம் செய்கிறாய்?' என்று கூறி அவனைக் கழியால் புடைத்தான்.

போ-போ இப்போது அனுபவித்த இன்பத் திடையே இவ்வடிகள் அவனுக்கு ஒரு பொருட்டா யில்லை. ஹோற்றி தன் மனங் கொண்ட மட்டும் அடித்தும், அவன் புன்முறுவலுடன், "அப்பா, தாங்கள் கோபத்தில் வீண்நேரம் போக்க வேண் டாம். இந்தத் தசை எவ்வளவோ சுவையாயிருக் கிறது. சிறிது சுவைத்துப் பாருங்கள்!" என்றான். சீனமக்கள் எவரும் எரிந்த பிணத்தைத் தின்பவனை இழிவாகக் கருதுவர் என்று எண்ணித் தன் மகன் தகாத செயலுக்கு அவன் வெட்க மடைந்ததன்றித் தானும் அதில் ஈடுபட எண்ணவில்லை. ஆனால் மகன் கையை அதிலிருந்து வலிந்து தள்ளும்போது பன்றி யின் இறைச்சியில் அவன் கைபட்டுப் பொள்ளி விட, அவன் எரிவு தணிக்க அதனை வாயில் வைக்க வேண்டியதாயிற்று. அப்போது தான் போ-போ வின் அறிவை மாற்றிய இன்சுவையின் தன்மை அவனுக்குப் புலனாயிற்று. அவனும் தன் மகனால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதிய மதத்தில் சேர இணங்கி னான். எனினும் இச்செய்தியைப் பிறர் அறிந்தால் தமக்கு இழிவும் இடரும் நேருமாதலால், அதனை யாரும் அறியாமல் மறைவாக வைத்து, இருவரும் தம் பன்றிகளின் இறைச்சியை வேண்டுமட்டும் உண்டு தீர்த்தனர்.

ஹோற்றி இது முதல் அடிக்கடி வெளியூர் போய் வரலானான். அவன் போகும் போதெல்லாம் போ-போ வீட்டுக்கு நெருப்பு வைத்தான். அடிக் கடி நிகழும் இச்செய்தி கண்டு, ஊரார் பலவாறு

வியப்புற்று பேசிக் கொள்வாராயினர். போ-போ முதலில் எரிந்த வீட்டில் நடந்து கொண்டதைக் கவனித்திருந்த சில குறும்பர்கள், பன்றிகள் குட்டியிடும் சமயமாகப் பார்த்துத் தீ வைக்கப் படுகிறதென்று குறிப்பாக அறிந்து கூறினர். அத்துடன் ஹோற்றி மகன் செயலை முன்போலக் கண்டிக்காது உடந்தையாயிருந்ததும், ஒரு தொகுதி பன்றிகள் எரிந்தபின், சிறிதும் வருத்தம் காட்டாமல் மற்றொன்று வாங்குவதும் கண்டு அவர்கள் ஐயம் வலியுறவு பெற்றது.

ஹோற்றி குடும்பத்தைப் பற்றிய ஊர்ப் பேச்சுப் பரந்து பெருந் தீம்பு மொழியாகி, பீக்கிங் நகரிலுள்ள சீன உயர்மன்றத்திற்கும் எட்டிற்று. அரசியல் காவலர் அதன்மீது ஒரு நாள் ஹோற்றியையும் போ-போவையும் கைப்பற்றி, வழக்கு மன்றத்தில் நிறுத்திக் குற்றம் சாட்டினர். அவர்கள் குற்றச் சாட்டை மெய்ப்பிக்க அவர்கள் இருவர் கைத்தடங்களும் உடைய சுட்டபன்றி யிறைச்சியும் மன்றத்தில் வைக்கப்பட்டது. மன்றத்தின் உசாவலுக் கிடையில் சான்றாளர் அனைவரும் பன்றியிறைச்சி வைத்த தொட்டியைச் சுற்றி நின்று "இதுவே இருவரும் உண்ட அவலப்பொருள். அவர்கள் கைத்தடம் இதில் உள்ளது" என்று சுட்டிக்காட்டினர். எல்லாரும் அதைத் தொட்டுப் பார்க்கவே அதன் சூடு அவர்களையும் தம்மையறியாமல் அதைச் சுவைக்கத் தூண்டிற்று. அச்செயலை யடுத்து அவர்கள் முகத்தில் வரும் மாற்றத்தைக் கவனித்த மன்றத்தலைவரும் அத்தொட்டியை வர வழைத்துத் தொடவே, அவரும் அதன் சுவையிலீடு பட்டார். மக்கள் இச் செயலைக் கவனிக்கவில்லையாயினும், எல்லாச் சான்றாளரும் ஒருமிக்கக் குற்றம் இல்லை என்று தீர்ப்புச் சொன்னதையும், தலைவர்

அதனை அட்டியின்றி ஏற்றதையும் கேட்டுத் திகைப் புற்றனர்.

குற்றவாளிகள் விடுதலையடைந்த பின் மக்கள் மனத்தினுள் பல ஐயங்கள் பின்னும் வலியுறவு பெற்றன. மன்றத் தலைவர் புதிது புதிதாக வீடு கள் கட்டினர். ஒவ்வொரு வீடும் சில நாளில் எரிந்து சாம்பலாயிற்று. ஆனால் அவர் சிறிதும் தயங்கா மல் புது வீடுகள் கட்டி வரலானர். சான்றாளர்கள் வீடுகளும் அடிக்கடித் தீப்பற்றின. நாளடைவில் இத் தீக்கொளுத்தி இரகசியம் எங்கும் பரவவே, வீடுகள் எங்கும் எரியத் தொடங்கின. வீடு கட்டும் கொத்தர்களும் காலப் போக்கறிந்து எளிதில் எரியத் தக்கதும், மிகுதி விலை பிடிக்காததுமான பொறி யான வீடுகள் கட்டத் தொடங்கினர். இதனால் சீன நாகரிகத்திலேயே பெரு மாறுதல் ஏற்பட்டது. கட்டடத் தொழில் கெட்டு அக் கலை சீரழிந்தது. தீயணைப்புக் கருவிகளை யாரும் வாங்குவாரில்லை. திருடர் காப்பகங்களும் தம் தொழில் இனி நடைபெறு தென ஒன்றொன்றாக மூடின. பன்றி விலையும் எரிபொருள் விலையும் மலை மலையாக ஏறின.

இங்ஙனமாகச் சமைப்புத் தொழில் வீட்டுக்குத் தீவைக்கும் தொழிலாக நெடுநாள் வளர்ச்சி யடைந் தது. 'இறைச்சி பதம் பண்ண ஒரு முழு வீட்டையும் எரிக்கத் தேவையில்லை. ஒரு சிறு அடுப்பினுள் சில கட்டைகள் எரிந்தால் போதும்' என்று காண, மனித வகுப்புக்கு நீண்ட நாள் பிடித்தது. அப் படிப்பினை ஏற்படுமுன், அதற்காக மேற்கொள்ளப் பட்ட படிகளும் பல பல. முதலில் அக்கால அறிஞர் கள் இச் செயலுக்கு வாழ்குடி வீட்டை எரிக்க வேண்டாம்; அதற்கெனத் தனி வீடு கட்டலாம் என்று கூறி அழிவைக் குறைத்தனர். வரவர அவ்

வீடுகள் சிறுகின. இறுதியில் வாழ்குடி வீடுகள் தீப்பற்றுத பொருள்களாலும், எரி வீடுகள் பாது காப்பான சிறு இடத்துக்குட்பட்டும் கட்டப்பட்டன. அன்றைய எரி வீடுகளே பல படியாள வளர்ச்சி யின் பயனக இன்றைய நம் அடிசிற்களங்களாக மாறியுள்ளன. பண்டைக்கால ஆராய்ச்சி அறிஞர் கள் பலர் செய்த முன்னேற்றத்தின் பயனகவே, இன்று நம் வாழ்வில் மிகப் பொதுப்படைச் செய்தி யாய் விட்ட சமையற்கட்டும், சமையற் கலையும் உருவாயின.

கன்ஃபூலியஸின் மேற்கோள் காட்டப்பட்டு, அவர் பின் வந்த யாரோ ஒரு சீன உரைகாரரால் விளக்கப்பட்டுள்ள இக்கதை, சமையற்கலை கூட மனித சமூகத்துக்கு முதலில் எவ்வளவு புதுமையா யிருந்திருக்க வேண்டும் என்பதைச் சுவைபட எடுத்துக் காட்டுவதாயுள்ளது. அதன் மிகையுரை களை நீக்கிப் பார்த்தால் தீயின் இப்புதிய பயன் பல தவறுகள், தற்செயலாள நிகழ்ச்சிகள் ஆகிய வற்றின் பயனக மனித வகுப்பில் வளர்ந்ததே என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையில்லை. புதிய சமையற்காரர் இன்று பிறர் உதவியிருக்கும்போது செய்யும் தவறுகள், போ-போவின் மரபு இன்னும் ஒழிந்து போய்விடவில்லை என்பதைக் காட்டுபவை என்பதில் ஐயமில்லை!

UNIVERSITY EXTENSION LIBRARY
2 FEB 1961
MADURAI